Traducere: VIRGINIA BOJA
Editura LIDER - Bucureşti
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română sunt rezervate Editurii LIDER - Bucureşti

SIDNEY SHELDON
PRINŢESA DE GHEAŢĂ

1

Jurnalul lui Leslie Stewart începea astfel:

Astăzi de dimineaţă l-am întâlnit pe cel cu care mă voi căsători.

O afirmaţie simplă, optimistă, ce nu conţinea nici un indiciu asupra dramaticului şir de evenimente care aveau să urmeze.

*

Era una din acele zile rare şi neaşteptate în care nimic nu merge rău sau n-ar îndrăzni să meargă rău. Pe Leslie Stewart n-o interesa astrologia, dar în dimineaţa aceea, răsfoind ziarul *The Lexington Herald-Leader*, horoscopul din rubrica lui Zoltaire îi atrase atenţia:

LEU (23 IULIE – 22 AUGUST). LUNA NOUĂ ÎŢI LUMINEAZĂ VIAŢA SENTIMENTALĂ. EŞTI ÎN PLIN
CICLU LUNAR ŞI TREBUIE SĂ ACORZI ATENŢIE UNUI EVENIMENT IMPORTANT CE VA INTERVENI ÎN VIAŢA TA. ZODIA COMPATIBILĂ ESTE FECIOARA. ZIUA DE ASTĂZI VA FI O ZI MEMORABILĂ. PREGĂTEŞTE-TE PENTRU EA.

Să mă pregătesc pentru ce? se gândi Leslie cu amărăciune. Ziua de azi va fi una ca oricare alta. Astrologia e un nonsens, o amăgire pentru cei săraci cu

duhul.

Leslie Stewart era director executiv la departamentul de relaţii cu publicul şi publicitate al firmei Bailey & Tomkins, în Lexington, statul Kentucky. Avea trei întâlniri programate pentru după-amiază, prima cu Kentucky Fertilizer Company, ai căror directori erau foarte mulţumiţi de noua campanie la care lucra ea. Le plăcea mai ales începutul: „Dacă vreţi să mirosiţi trandafirii…” A doua întâlnire era cu Breeders Stud Farm, iar a treia cu Lexington Coal Company. Zi memorabilă?

*

Spre treizeci de ani, cu o siluetă subţire şi provocatoare, Leslie Stewart arăta bine şi era deosebită: ochi cenuşii-violeţi. Pometi înalţi, păr de culoarea mierii, pe care îl purta lung şi pieptănat simplu. O prietenă îi spusese odată lui Leslie: „Dacă eşti frumoasă şi posezi un creier şi un vagin, lumea e a ta”.

Leslie Stewart era frumoasă, coeficientul de inteligenţă 170, iar în ce priveşte restul, natura fusese generoasă cu ea. Numai ea găsea că frumuseţea este un dezavantaj. Bărbaţii o curtau întruna, însă prea puţini se deranjau să o cunoască cu adevărat.

În afară de cele două secretare de la Bailey & Tomkins, Leslie era singura femeie din firmă, pe lângă cei cincisprezece bărbaţi angajaţi. I-a trebuit o săptămână ca să-şi dea seama că este mai inteligentă decât oricare dintre ei. A decis să ţină pentru ea o asemenea descoperire.

La început, ambii parteneri, Jim Bailey, supraponderal la cei patruzeci de ani ai săi, şi Al Tomkins, anorexic şi hiperactiv, cu zece ani mai tânăr ca Bailey, au încercat fiecare să o convingă pe Leslie să se culce cu ei.

I-a potolit uşor.

— Dacă insistaţi, îmi dau demisia.

Asta a fost tot. Leslie era un angajat prea valoros şi nu merita riscul să-l pierzi.

În prima săptămână de serviciu, într-o pauză de cafea, Leslie le-a spus colegilor o glumă:

„— Trei bărbaţi s-au întâlnit cu zâna cea bună care le-a promis că le va îndeplini câte o dorinţă. Primul a spus:

— Vreau să fiu mai deştept cu douăzeci şi cinci la sută. Zâna a clipit, iar omul a exclamat:

— Mă simt deja mai inteligent. Al doilea a spus:

— Vreau să fiu cu cincizeci la sută mai deştept. Zâna a clipit, iar bărbatul a spus:

— Extraordinar! Ştiu lucruri pe care nu le-am ştiut niciodată.

Al treilea spuse:

— Vreau să fiu de două ori mai deştept.

Şi zâna cea bună a clipit a treia oară, iar bărbatul s-a transformat într-o femeie."

Leslie a aşteptat reacţia celor din jur. Se uitau toţi lung la ea. Fără să râdă.

Punct câştigat.

*

Ziua memorabilă promisă de astrolog a început la ora unsprezece dimineaţa. Jim Bailey intră în biroul mic şi înghesuit al lui Leslie.

— Avem un client nou, o anunţă. Vreau să te ocupi de el. Avea mai multă treabă decât oricine din firmă, dar nu protestă.

— Bine, spuse ea. Despre ce este vorba?

— Nu despre ce, ci despre cine. Ai auzit cu siguranţă de Oliver Russell.

Toată lumea auzise de Oliver Russell. Era un avocat din localitate care candida pentru funcţia de guvernator. Afişele lui electorale inundaseră tot statul Kentucky. Făcuse o carieră strălucită şi, la treizeci şi cinci de ani, avea cele mai multe şanse dintre candidaţii burlaci. Participa la talkshow-uri la cele mai importante posturi de televiziune şi radio. Extrem de atrăgător, cu părul negru în dezordine, ochi întunecaţi, cu o constituţie atletică şi un zâmbet cald, se spunea despre el că se culcase cu majoritatea femeilor din Lexington.

— Am auzit. Ce trebuie să facem pentru el?

— Trebuie să-l ajutăm să devină guvernatorul statului Kentucky. E în drum spre noi.

*

Oliver Russell ajunse în câteva minute. Era şi mai atrăgător decât în fotografii.

Când îi fusese prezentat lui Leslie, îi zâmbise cu căldură.

— Am auzit multe despre tine. Mă bucur că te vei ocupa de campania mea.

Era foarte departe de ceea ce îşi imaginase Leslie. Omul era de o sinceritate dezarmantă. Pentru o clipă, Leslie nu-şi găsi cuvintele.

— Eu… mulţumesc. Ia loc, te rog. Oliver Russell se aşeză.

— Să începem cu începutul, sugeră Leslie. De ce candidezi?

— E foarte simplu. Kentucky este un stat minunat. Noi ştim asta pentru că trăim aici şi putem să-i apreciem vraja, dar mare parte a ţării ne vede ca pe o turmă de ciobani. Vreau să schimb această imagine. Kentucky are mai mult de oferit decât o duzină de alte state la un loc. Istoria ţării a început aici. Avem unul dintre cele mai vechi capitolii din America şi am dat ţării doi preşedinţi. De aici se trag Daniel Boone[1] şi Kit Carson[2], precum şi judecătorul Roy Bean. Avem cel mai frumos peisaj din lume – peşteri interesante, râuri şi pajişti albastre[3]. Vreau să arăt toate acestea lumii întregi.

Vorbea cu o convingere atât de adâncă, încât Leslie se simţi atrasă. Spusele zodiacului îi reveneau în minte: *„Luna nouă îţi luminează viaţa sentimentală. Ziua de astăzi va fi o zi memorabilă. Pregăteşte-te pentru ea.*

Oliver Russell tocmai spunea:

— Campania va reuşi numai dacă şi tu crezi în ceea ce cred eu.

— Cred, spuse repede Leslie. Prea repede? Abia aştept. Ezită un moment. Pot să te întreb ceva?

— Desigur.

— În ce zodie te-ai născut?

— Fecioară.

*

După plecarea lui Oliver Russell, Leslie s-a dus în biroul lui Jim Bailey.

— Îmi place, spuse ea. E sincer şi e cu adevărat implicat. Ar fi un guvernator bun.

Jim o privi gânditor.

---

[1] Pionier al Americii 1734— 1820.

[2] Christopher Kit Carson, 1809 – 1868, vânător şi colonist american.

[3] Bluegrass – în engl. Iarbă albastră, ierburi din soiul Poa. Cu tulpina verde-albăstruie; Bluegrass State, poreclă dată statului Kentucky.

— N-o să fie uşor.

Se uită la el uluită.

— Da? De ce? Bailey ridică din umeri.

— Nu prea ştiu. Ceva se petrece. L-ai văzut pe Russell pe afişe şi la televizor?

— Da.

— Ei bine, s-a terminat.

— Nu înţeleg. De ce?

— Nimeni nu ştie exact, dar circulă zvonuri ciudate. Un asemenea zvon ar fi că cineva l-a susţinut pe Russell cu banii pentru campanie, iar apoi, pentru un anume motiv, l-a lăsat baltă.

— În mijlocul unei campanii pe care tocmai o câştiga? Nu e logic, Jim.

— Ştiu.

— De ce a apelat la noi?

— Vrea să câştige, cred că e foarte ambiţios. Şi crede că poate trece peste handicap. Vrea de la noi o campanie care să nu-l coste prea mult. Nu-şi mai poate permite să apară la televiziune. Tot ce putem face pentru el este să-i aranjăm interviuri, articole în ziare, lucruri de genul ăsta. Clătina din cap. Guvernatorul Addison cheltuieşte o avere pe campanie. În ultimele două săptămâni, Russell a pierdut mult în sondaje. Păcat. E un avocat bun. Şi face multă treabă pro bono. Cred că ar fi un bun guvernator.

În noaptea aceea, Leslie a început jurnalul:

Astăzi de dimineaţă l-am întâlnit pe cel cu care mă voi căsători.

*

Leslie Stewart avusese o copilărie idilică. Era un copil de o inteligenţă extraordinară. Tatăl ei era profesor de engleză la Lexington Community Centre, iar mama casnică. Tatăl era un bărbat atrăgător, aristocrat şi intelectual. Era şi grijuliu, familia îşi petrecea vacanţele laolaltă şi călătoreau împreună, îşi adora copilul. „Fetiţa tatei”, îi spunea el. Îi mai spunea cât de frumoasă e, că e mândru de notele de la şcoală, de comportarea şi de prietenii ei. În ochii lui, Leslie nu putea greşi. La a noua aniversare a lui Leslie, el i-a cumpărat o rochie frumoasă de catifea maro, cu manşete de dantelă. A pus-o să îmbrace rochia şi s-a mândrit cu ea în faţa prietenilor veniţi la cină.

— Nu-i aşa că e o frumuseţe?

Leslie îl venera.

Peste un an, într-o dimineaţă, într-o fracţiune de secundă, fericirea lui Leslie a luat sfârşit. Mama, cu faţa brăzdată de lacrimi, i-a spus:

— Draga mea, tata… ne-a părăsit.

La început Leslie n-a înţeles.

— Când se întoarce?

— Nu se mai întoarce.

Şi fiecare cuvânt era ca un cuţit ascuţit.

Mama l-a alungat, s-a gândit Leslie. Îi părea rău pentru maică-sa, fiindcă avea să urmeze un divorţ şi o luptă pentru custodia ei. Tata nu va renunţa niciodată la ea. *Va veni după mine,* îşi spunea Leslie.

Dar săptămânile treceau şi tata n-a sunat niciodată. *Nu-i dă voie să vină să mă vadă*, gândea Leslie cu convingere. *Mama îl pedepseşte*.

Mătuşa cea vârstnică a fost cea care i-a explicat lui Leslie că nu va fi nici o luptă pentru custodie. Tata se îndrăgostise de o văduvă, profesoară la universitate, şi s-a mutat în casa ei de pe strada Limestone.

Într-o zi, când mergeau la cumpărături, mama i-a arătat casa:

— Aici locuiesc ei, a spus cu amărăciune.

Leslie s-a decis să-şi viziteze tatăl. *Când o să mă vadă,* gândea ea, *va veni acasă.*

Într-o vineri, după şcoală, Leslie s-a dus la casa de pe strada Limestone şi a sunat la uşă. O fetiţă de vârsta ei a deschis uşa. Purta o rochiţă de catifea maro, cu manşete de dantelă. Leslie a rămas cu ochii la ea.

Fetiţa o privea plină de curiozitate.

— Cine eşti tu?

Leslie a fugit.

*

În anul următor, Leslie a văzut-o pe mama sa închizându-se în sine. Cum îşi pierdea orice interes pentru viaţă. Până atunci Leslie crezuse că „a ţi se frânge inima” erau vorbe goale, acum însă privea neajutorată cum mama se stinge încet, iar când a fost întrebată de ce a murit, a răspuns: „de inimă zdrobită”.

Atunci a decis că nici un bărbat nu-i va face ei aşa ceva.

După moartea mamei sale, Leslie s-a mutat la mătuşa ei. A absolvit liceul, apoi Universitatea din Kentucky *summa cum laude.* În ultimul an de facultate a fost aleasă regina frumuseţii şi a respins numeroase oferte ale agenţiilor de fotomodele.

Leslie a avut două legături, una cu o vedetă a fotbalului din colegiu, alta cu profesorul de economie. Amândoi au plictisit-o repede – era mai inteligentă decât amândoi.

Puţin înainte de absolvire, mătuşa a murit. Leslie a terminat şcoala şi a încercat să se angajeze la agenţia de publicitate Bailey & Tomkins. Firma îşi avea birourile pe strada Vine, într-o clădire în formă de U, cu acoperiş de cupru şi fântână în curte.

Jim Bailey, partenerul mai în vârstă, i-a citit *curriculum vitae* şi a clătinat din cap.

— Impresionant. Ai noroc, avem nevoie de o secretară.

— Secretară? Speram…

— A?

— Nimic.

*

Leslie a început ca secretară. Luând notiţe la şedinţe, mintea ei căuta modalităţi de îmbunătăţire a campaniilor publicitare despre care se discuta. Într-o dimineaţă, unul dintre directori spunea:

— M-am gândit la reclama pentru Rancho Beef Chili. Pe eticheta conservei vom pune un cow-boy prinzând cu lasoul o vacă. Sugerăm astfel prospeţimea cărnii şi…

Ce idee tâmpită, gândi Leslie. Toată lumea se zgâia la ea, iar Leslie îşi dădu seama cu groază că vorbise tare.

— Ce-ai zice de o explicaţie, domnişoară?

— Eu… Ar fi vrut să fie-n altă parte. Oriunde. Toată lumea aştepta.

Leslie respiră adânc.

— Când consumă carne, oamenii nu vor să li se amintească faptul că mănâncă animale moarte.

Se lăsă o tăcere grea. Jim Bailey îşi drese glasul.

— Poate că ar trebui să reflectăm puţin asupra acestui lucru.

*

Săptămâna următoare, într-o şedinţă asupra campaniei publicitare pentru un nou săpun, unul dintre directori spusese:

— Vom folosi câştigătoare ale concursurilor de frumuseţe.

— Mă scuzaţi, spuse Leslie timid, dar aşa ceva s-a mai făcut. De ce n-am folosi stewardese frumoase de pe curse internaţionale, pentru a sugera că săpunul se adresează tuturor?

Începând cu şedinţa aceea, bărbaţii au început să-i ceară părerea.

Un an mai târziu, a fost promovată copywriter[1], iar peste doi ani a ajuns director.

*

Oliver Russell a fost prima ei încercare adevărată de când lucra la agenţie. La două săptămâni după apariţia lui, Bailey i-a sugerat să se oprească, pentru că Russell nu-şi putea permite să plătească nici măcar taxa cuvenită agenţiei. Leslie l-a convins să nu renunţe.

— O facem *pro bono*, a încercat ea. Bailey o studie un moment.

— Bine.

*

Leslie şi Oliver Russell stăteau pe o bancă în parcul Triangle. Era o zi rece de toamnă, cu un vânt uşor dinspre lac.

— Urăsc politica, spuse Oliver Russell. Leslie îl privi surprinsă.

— Atunci de ce...?

— Pentru că vreau să schimb sistemul, Leslie. Cei care conduc sunt lobby[2]-urile şi corporaţiile care aduc la putere oameni nepotriviţi, pe care apoi îi controlează. Sunt o grămadă de lucruri pe care aş vrea să le fac. Vorbea cu pasiune.

— Cei care conduc ţara fac ce vor. Nu le pasă de interesele oamenilor, ci doar de ale lor. Nu e cinstit, iar eu am de gând să îndrept lucrurile.

Ascultându-l pe Oliver, mintea lui Leslie lucra. *Poate s-o facă.* O atrăgea ca o vrajă. Tot ceea ce îl privea o interesa. Nu simţise niciodată aşa ceva pentru un bărbat, iar ceea ce simţea o făcea fericită. Nu putea şti ce simte el pentru ea*. E un adevărat gentleman.* Fir-ar să fie. I se părea că în curând oamenii au să vină la banca lor pentru a-i strânge mâna lui Oliver şi pentru a-i ura succes. Femeile îi aruncau lui Leslie priviri ucigătoare. *Probabil că toate astea au ieşit cu el,* se gândea Leslie. *Probabil că toate astea s-au culcat cu el. Oricum, nu-i treaba mea.*

Auzise că până de curând se vedea cu fata unui senator. Se întreba ce se întâmplase. *Nici asta nu-i treaba mea.*

*

Nu puteai să nu admiţi că, de fapt, campania nu mergea prea bine. Fără bani pentru a-şi plăti o echipă, fără televiziune, radio şi ziare, era imposibil să concurezi cu guvernatorul Cary Addison, a cărui imagine părea să fie

[1] Redactor de reclame, anunţuri publicitare.

[2] Lobby – în engl. Amer. – persoană sau grup de persoane care influenţează membrii Congresului în favoarea unui proiect de lege.

pretutindeni. Leslie a aranjat ca Oliver să fie prezent la picnicurile companiilor, în fabrici, la o mulţime de alte evenimente sociale; ştia însă că aceste apariţii nu înseamnă mare lucru şi se simţea frustrată.

— Ai văzut ultimele sondaje? a întrebat-o Jim Bailey. Băiatul tău se prăbuşeşte.

Nu şi dacă îl ajut eu, îşi spuse Leslie.

*

Leslie şi Oliver luau cina la Chez-nous.

— Nu merge, nu-i aşa? o întrebă Oliver.

— Mai e timp suficient, îl asigură Leslie. Când alegătorii vor ajunge să te cunoască…

Oliver clătină din cap.

— Am văzut sondajele. Vreau să ştii cât de mult apreciez tot ce ai făcut pentru mine. Ai fost extraordinară.

Îl privi lung peste masă, gândindu-se intens. E cel mai minunat om pe care l-am întâlnit vreodată, iar eu nu-l pot ajuta cu nimic. Ar fi vrut să-l ia în braţe şi să-l consoleze. Să-l consolez pe el? Pe cine vreau să păcălesc?

Pe când se pregăteau să plece, un bărbat, o femeie şi două fetiţe s-au apropiat de masă.

— Oliver! Ce mai faci?

Cel ce vorbea avea cam patruzeci de ani, un bărbat atrăgător, cu un petic negru pe unul din ochi care-l făcea să semene cu un pirat cumsecade.

Oliver se ridică şi-i strânse mâna.

— Bună ziua, Peter. Ţi-o prezint pe Leslie Stewart. Peter Tager, Leslie.

— Bună ziua, Leslie. Tager arătă spre familia sa. Soţia mea, Betsy, fetele mele, Elizabeth şi Rebecca.

În vocea lui se simţea o imensă mândrie.

Peter Tager se întoarse spre Oliver.

— Îmi pare extrem de rău pentru ce s-a întâmplat. E mare păcat. N-am avut însă încotro.

— Înţeleg. Peter.

— Dacă e ceva ce aş fi putut să mai fac…

— Nu mai contează. Totul e bine.

— Îţi doresc mult noroc.

Pe drumul spre casă. Leslie îl întrebă:

— Despre ce era vorba?

Oliver dădu să-i răspundă, dar se opri.

— Nimic important.

*

Leslie locuia într-un apartament cochet din cartierul Brandywine din Lexington. Pe când se apropiau de clădire, Oliver îi spuse ezitând:

— Leslie, ştiu că agenţia voastră se ocupă de mine aproape pe nimic. Sincer, cred că îţi pierzi vremea. Ar fi mai bine să renunţ acum.

— Nu, spuse ea cu o hotărâre în voce care o surprinse. Nu poţi renunţa. O să găsim o soluţie.

Oliver o privi cu atenţie.

— Ţie chiar îţi pasă?

Oare să înţeleg şi altceva din întrebarea asta?

— Da, zise ea încet. Îmi pasă cu adevărat.

În faţa apartamentului, Leslie respiră adânc.

— Vrei să intri?

O privi îndelung.

— Da.

N-a ştiut niciodată cine a început. Ţinea minte doar că s-au dezbrăcat unul pe altul, s-a trezit în braţele lui şi au făcut dragoste sălbatic, apoi domol, continuu şi extatic. A fost mai frumos ca niciodată.

Au rămas împreună toată noaptea şi a fost magic. Oliver era insaţiabil, dădea şi cerea în acelaşi timp, nu se putea opri. Ca un animal. *Dumnezeule, şi eu la fel,* gândea Leslie.

*

Dimineaţa, după un mic dejun alcătuit din suc de portocale, ouă şi sandvişuri cu şuncă, Leslie spuse:

— O să aibă loc un picnic la Green River Lake vineri. Va veni multă lume. Aranjez să ţii un discurs. O să anunţăm în presă ca să ştie lumea că vei fi acolo. Apoi…

— Leslie, protestă el, n-am bani pentru asta.

— Nu-ţi face probleme, spuse ea repede. Agenţia va suporta cheltuielile.

Ştia că nu există nici cea mai mică şansă să se întâmple aşa ceva. Avea de gând să pună ea banii. Îi va spune lui Jim Bailey că banii au fost donaţi de un suporter al lui Russell. Şi era adevărat. *Aş face orice pe lume să-l ajut,* se gândi ea.

*

La picnicul de la Green River Lake se strânseseră vreo două sute de oameni, iar discursul lui Oliver a fost strălucit.

„Jumătate din electorat nu votează, a spus el. Avem cea mai mică participare la vot dintre toate ţările industrializate din lume – mai puţin de cincizeci la sută. Dacă vrei ca lucrurile să se schimbe, atunci asumă-ţi responsabilitatea. E mai mult decât responsabilitate, este un privilegiu. Alegerile bat la uşă. Votează pentru mine sau pentru contracandidatul meu, dar votează. Implică-te”.

A fost aplaudat cu căldură.

*

Leslie a aranjat ca Oliver să ia parte la toate acţiunile publice din oraş. A prezidat inaugurarea unei clinici pentru copii, s-a întâlnit cu organizaţii de femei, grupuri de muncitori, s-a implicat în acţiuni de binefacere şi a vizitat aziluri de bătrâni. Cu toate acestea, continua să coboare în sondajele de opinie. Când nu erau în campanie, Oliver şi Leslie găseau timp să fie împreună. S-au plimbat cu trăsura prin Triangle Park, au petrecut o după-amiază de sâmbătă la magazinul de antichităţi şi au cinat la À la Lucie. Oliver i-a dăruit flori de Groundhog Day[1] şi de aniversarea bătăliei de la Bull Run, i-a lăsat mesaje de dragoste pe robot: „Iubito, unde eşti? Mi-e dor de tine, dor, dor”.

„M-am îndrăgostit de robotul tău. Ai idee ce sexy sună?” „Nu cred că e legal să fii atât de fericit. Te iubesc.”

*

Pentru Leslie nu conta unde se duceau. Nu-şi dorea decât să fie împreună.

[1] 2 februarie, sărbătoare tradiţională care, dacă ziua este însorită, indică faptul că mai sunt încă şase săptămâni de iarnă, iar dacă este noroasă, indică o primăvară timpurie.

Unul dintre cele mai interesante lucruri s-a petrecut într-o duminică, când au pornit cu pluta pe râul Russell Fork. Excursia a decurs liniştit până când râul a început să coboare vertiginos spre poalele muntelui, într-o buclă gigantică, formând căderi de apă asurzitoare şi înspăimântătoare, din ce în ce mai înalte, numai la o lungime de plută depărtare. Totul a durat trei ore şi jumătate, iar când au ajuns la mal erau uzi până la piele şi fericiţi că au rămas în viaţă. Nu se puteau desprinde unul de altul, iar o dată ajunşi în maşină au făcut dragoste.

*

Într-o seară de toamnă timpurie, în casa lui încântătoare din Versailles, un orăşel lângă Lexington, Oliver prepara cina: antricot la grătar cu sos de soia şi usturoi, asezonat cu mirodenii, cu garnitură de cartofi, salată şi un vin roşu bun.

— Găteşti minunat, aprecie Leslie.

Se strânse lângă el.

— De fapt, tot ce faci e minunat, iubitule.

— Mulţumesc, dragostea mea. Şi deodată îşi aminti: Am o mică surpriză pentru tine. Aş vrea să încerci ceva.

Dispăru în dormitor şi se întoarse aducând o sticluţă plină cu un lichid transparent.

— Poftim.

— Ce-i asta?

— Ai auzit vreodată de Ecstasy?

— Dacă am auzit? Sunt în plin extaz.[1]

— Vreau să spun drogul Ecstasy. Extaz lichid. Se spune că este un afrodisiac puternic.

Leslie fremăta uşor.

— Dragule, tu nu ai nevoie de aşa ceva. Noi nu avem nevoie. Ar putea fi periculos. Ezită puţin. Îl foloseşti des?

Oliver izbucni în râs.

— De fapt, nu l-am folosit niciodată. Nu te mai uita aşa la mine. Mi l-a dat un prieten şi mi-a spus să-l încerc. Acum ar fi pentru prima oară.

— Hai să nu existe o primă oară, zise Leslie. Mai bine aruncă-l.

— Ai dreptate. Bineînţeles că am să-l arunc. Se duse în baie de unde, câteva clipe mai târziu, Leslie auzi zgomotul apei.

Oliver reveni.

— S-a dus. Îi zâmbi. Cine are nevoie de extaz la sticluţă? Îl am într-un ambalaj mult mai potrivit.

O cuprinse tandru în braţe.

Până acum, Leslie citise poveşti de dragoste, ascultase cântece de dragoste, dar nimic din toate acestea nu o pregătise pentru inimaginabila realitate. Crezuse întotdeauna că versurile romantice sunt simple sentimentalisme ieftine, doar vise neîmplinite. În sfârşit, acum înţelegea. Dintr-o dată, lumea părea mai luminoasă, mai frumoasă. De parcă totul ar fi fost atins de o baghetă magică, iar magicianul era Oliver Russell.

*

Într-o dimineaţă de sâmbătă, Oliver şi Leslie se plimbau prin Breaks Interstate Park, savurând peisajul spectaculos care-i înconjura.

---

[1] În lb. Engleză, ecstasy = extaz.

— N-am mai fost niciodată pe cărăruia asta, spuse Leslie.

— Cred că o să-ţi placă.

Se apropiau de locul unde poteca făcea o curbă strânsă. Cum au dat colţul, Leslie s-a oprit înmărmurită. Chiar în mijlocul drumului era o plăcuţă de lemn pe care scria de mână: LESLIE, VREI SĂ TE MĂRIŢI CU MINE?

Lui Leslie începu să-i bată inima cu putere. Se întoarse încet spre Oliver, fără o vorbă.

El o îmbrăţişă.

— Accepţi?

Cum de sunt aşa de norocoasă? se întrebă ea. Îl cuprinse strâns în braţe şi îi şopti:

— Da, iubitule. Sigur că vreau.

— Mi-e teamă că nu pot să-ţi promit că te vei căsători cu un guvernator, dar sunt un foarte bun avocat.

Ea se lipi de el şi-i spuse încet:

— O să fie bine.

*

Câteva seri mai târziu, în timp ce Leslie se îmbrăca pentru cină, Oliver sună.

— Draga mea, îmi pare foarte rău, dar am veşti proaste. Trebuie să merg la o întrunire în seara asta, aşa că nu ne mai putem întâlni. Poţi să mă ierţi?

— Eşti deja iertat, spuse Leslie zâmbind cu căldură.

*

A doua zi, Leslie citea *State Journal*. Pe prima pagină, scria cu litere de-o şchioapă:

CORPUL NEÎNSUFLEŢIT AL UNEI FEMEI A FOST GĂSIT ÎN RÂUL KENTUCKY.

Şi în continuare:

„Astăzi de dimineaţă devreme, trupul gol al unei femei în vârstă de aproximativ douăzeci de ani a fost găsit de poliţie în râul Kentucky, la zece mile est de Lexington. Pentru a determina cauzele morţii se va efectua o autopsie..”

Leslie se înfioră la citirea ştirii. *Să mori aşa de tânăr! Oare o fi avut un iubit? Sau poate un soţ? Trebuie să fiu recunoscătoare că trăiesc, că sunt iubită şi atât de fericită.*

*

Toată lumea din Lexington nu vorbea decât despre apropiata nuntă. Lexington era un oraş mic, iar Oliver Russell o figură foarte populară. Tinerii formau un cuplu extrem de prezentabil: Oliver brunet şi atrăgător, iar Leslie blondă, subţire şi cu o figură fermecătoare. Vestea s-a răspândit cu repeziciune.

— Sper că-şi dă seama ce noroc a dat peste el, spuse Jim Bailey.

— Amândoi suntem la fel de norocoşi, îi zâmbi Leslie.

— Va fi o nuntă intimă, în cadru restrâns?

— Nu. Oliver vrea o nuntă fastuoasă, în toată regula. Ceremonia va avea loc la Calvary Chapel.

— Şi când va avea loc fericitul eveniment?

— Peste şase săptămâni.

*

Câteva zile mai târziu, pe prima pagină a ziarului *State Journal* se putea citi: „Autopsia a arătat că femeia găsită în râul Kentucky, identificată ca fiind Lisa Burnette, secretară, a murit din cauza unei supradoze dintr-un drog periculos, cunoscut sub numele de Ecstasy…”

Extaz lichid. Leslie îşi aminti de seara petrecută cu Oliver şi se gândi din nou cât de bine a făcut să arunce sticluţa.

*

Următoarele săptămâni au fost ocupate cu pregătiri frenetice pentru nuntă. Erau atâtea de făcut! Au fost invitate două sute de persoane. Leslie şi-a ales o domnişoară de onoare, şi-a comandat ţinuta la Fayette Mall pe Nicholasville Road – o rochie lungă, cu trenă, pantofi şi mănuşi lungi.

Oliver şi-a ales o haină neagră şi pantaloni în dungi, vestă gri, cămaşă albă cu guler drept şi lavalieră asortată. Cavalerul de onoare era un avocat de la firma lui.

— Totul este pus la punct, îi spuse Oliver lui Leslie. Am organizat cele necesare pentru recepţia de după ceremonie. Vor veni aproape toţi cei invitaţi.

Leslie se înfioră de plăcere.

— Ard de nerăbdare, iubitule.

*

În săptămână de dinaintea nunţii, în noaptea de joi, Oliver îi făcu lui Leslie o vizită în apartamentul ei.

— Leslie, mă tem că a intervenit ceva. Un client de-al meu are necazuri. Trebuie să plec la Paris, să pun lucrurile în ordine.

— La Paris? Şi cât ai să lipseşti?

— N-ar trebui să dureze mai mult de două, trei zile, maxim patru. O să mă-ntorc la timp, fii fără grijă.

— Spune-i pilotului să te ducă cu bine.

— Promit.

După plecarea lui Oliver, Leslie luă ziarul de pe masă. Îl răsfoi alene până la rubrica horoscopului. Citi:

LEU (23 IULIE – 22 AUGUST). NU ESTE O ZI FASTĂ PENTRU O SCHIMBARE DE PLANURI. RISCAŢI SĂ AVEŢI PROBLEME SERIOASE.

Tulburată, Leslie mai citi o dată horoscopul. Aproape că-i venea să-i telefoneze lui Oliver şi să-i spună să nu mai plece. *Sunt de-a dreptul ridicolă,* se gândi ea. *E doar o superstiţie stupidă.*

*

Până luni, Leslie n-a avut nici o veste de la Oliver. I-a telefonat la birou, dar nimeni nu ştia nimic despre el. Nu luase legătura cu el de marţi. Începu s-o cuprindă panica. Miercuri dimineaţa, la ora patru, a trezit-o soneria insistentă a telefonului. S-a săltat în şezut gândindu-se: *E Oliver, slavă Domnului*. Ştia că ar trebui să fie furioasă că n-a sunat-o mai devreme, dar acum nu mai avea nici o importanţă. Ridică receptorul.

— Oliver…

— Sunteţi Leslie Stewart? întrebă o voce de bărbat. O străbătu un fior de gheaţă.

— Cine… e acolo?

— Al Towers, de la Associated Press. Ne-a sosit o ştire la redacţie,

domnişoară Stewart, şi am vrea să aflăm părerea dumneavoastră.

Probabil se întâmplase ceva îngrozitor. Oliver murise.

— Domnişoară Stewart?

— Da, răspunse cu o voce stinsă.

— Vrem o declaraţie de la dumneavoastră.

— O declaraţie?

— Despre căsătoria de la Paris a lui Oliver Russell cu fiica senatorului Todd Davis.

Totul începu să se învârtă în jurul ei.

— Dumneavoastră şi domnul Russell eraţi logodiţi, nu-i aşa? Aveţi ceva de declarat?

Rămăsese acolo, îngheţată.

— Domnişoară Stewart?

Îşi recapătă vocea.

— Da. Eu… eu le doresc tot binele din lume.

Puse receptorul în furcă cu un gest mecanic. Era ca într-un coşmar. Se va trezi în câteva minute şi îşi va da seama că totul nu a fost decât un vis.

Dar nu, nu era vis. Încă o dată în viaţă fusese abandonată*. Tatăl tău nu se mai întoarce.* Se duse în baie şi privi lung chipul palid din oglindă. *Ne-a sosit o ştire la redacţie.* Oliver s-a căsătorit cu o altă femeie. *De ce? Cu ce-am greşit? Cum de l-am pierdut?* Dar în adâncul sufletului ei ştia că Oliver este cel care a pierdut. S-a dus pentru totdeauna. Cum va înfrunta viitorul?

*

În dimineaţa zilei următoare, când Leslie a ajuns la agenţie, a observat că privirile celorlalţi o evitau. Intră în biroul lui Jim Bailey.

Îi remarcă paloarea şi-i spuse:

— Nu trebuia să vii astăzi, Leslie. De ce nu te duci mai bine acasă şi…

Ea inspiră adânc.

— Nu e nevoie, mulţumesc. Totul e-n regulă.

*

Posturile de radio şi televiziune, ziarele de după-amiază erau pline cu detalii despre nunta pariziană. Senatorul Todd Davis era, fără îndoială, cel mai influent cetăţean din statul Kentucky, iar povestea căsătoriei dintre fiica sa şi fostul logodnic al părăsitei Leslie era o ştire de senzaţie.

Telefonul din biroul lui Leslie suna întruna.

— Sunt de la *Courier Journal*, domnişoară Stewart. Puteţi face un comentariu referitor la nuntă?

— Da. Singurul lucru care mă interesează este fericirea lui Oliver Russell.

— Da, însă dumneavoastră urma să vă căsătoriţi cu…

— Căsătoria noastră ar fi fost o greşeală îngrozitoare. Fiica senatorului Davis a intrat în viaţa lui înaintea mea. Evident, a iubit-o întotdeauna. Le doresc să fie fericiţi.

— Sunt de la *State Journal* din Frankfort…

Şi tot aşa.

Lui Leslie i se părea că jumătate din Lexington îi plânge de milă, iar cealaltă jumătate exultă la auzul celor întâmplate. Oriunde se ducea, auzea şoapte, iar conversaţiile se întrerupeau brusc. Era însă hotărâtă să-şi ascundă adevăratele sentimente.

— Cum ai putut să-l laşi să-ţi facă una ca asta…

— Când iubeşti pe cineva cu adevărat, riposta Leslie ferm, nu-i doreşti decât să fie fericit. Oliver Russell este omul cel mai bun pe care l-am cunoscut vreodată. Le doresc numai bine.

A trimis tuturor invitaţilor la nuntă scuze şi le-a returnat cadourile.

*

Leslie era sfâşiată între speranţa de a primi un telefon de la Oliver şi repulsia faţă de ideea de a mai vorbi vreodată cu el. Cu toate acestea, apelul lui o surprinse complet nepregătită. La auzul vocii familiare, un fior îi străbătu întreg trupul.

— Leslie... nu ştiu ce-aş putea să spun.

— Aşadar, totul e adevărat, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci nu mai e nimic de spus.

— Voiam doar să-ţi explic cum s-a petrecut totul. Înainte să te cunosc pe tine, Jan şi cu mine eram aproape logodiţi. Când am revăzut-o, mi-am dat seama că încă o mai iubesc.

— Înţeleg, Oliver. La revedere.

Cinci minute mai târziu o sună secretara.

— Aveţi o convorbire pe linia unu, domnişoară Stewart.

— Nu mai vreau să vorbesc cu...

— E senatorul Davis.

Tatăl miresei. *Ce-o fi vrând de la mine?* se întrebă Leslie. Ridică receptorul.

O voce profundă, cu accent puternic din sud, spuse:

— Domnişoara Stewart?

— La telefon.

— Numele meu este Todd Davis. Cred că noi doi ar trebui să avem o mică discuţie.

După o scurtă ezitare, ea răspunse:

— Domnule senator, nu văd ce-am putea să...

— Vin să vă iau într-o oră. Convorbirea se terminase.

*

Exact după o oră, în faţa clădirii unde lucra Leslie opri o limuzină de lux. Şoferul deschise uşa pentru Leslie. Senatorul Davis stătea pe bancheta din spate. Era un bărbat distins cu părul alb şi cu o mustaţă îngrijită. Părea un patriarh. Deşi era toamnă, purta un costum alb scump şi o pălărie albă cu panglică lată. Avea o figură clasică, venită parcă din alt veac, un bătrân domn sudist, de modă veche.

După ce Leslie se urcă în maşină, senatorul Davis spuse:

— Sunteţi o femeie foarte frumoasă.

— Mulţumesc, răspunse ea sec.

Limuzina porni.

— Nu mă refer numai la aspectul fizic, domnişoară Stewart. Am auzit cum v-aţi descurcat în povestea asta sordidă. Trebuie să fie foarte neplăcut pentru dumneavoastră. Nu-mi venea să cred când am aflat.

Vocea lui se umplu de mânie.

— Ce s-a întâmplat oare cu demodata idee de moralitate? Sincer să fiu, sunt dezgustat de felul în care Oliver s-a purtat cu dumneavoastră. Iar pe Jan sunt de-a dreptul furios că a acceptat să se căsătorească cu el. Mă simt vinovat într-un fel. Dat fiind că e fiica mea. Dar se merită unul pe altul. Vocea i se gâtui

de emoţie.

O vreme tăcură amândoi. În cele din urmă, Leslie vorbi:

— Îl cunosc pe Oliver. Sunt sigură că n-a vrut să mă rănească. Ce s-a întâmplat... s-a întâmplat. Vreau doar să-i fie bine. O merită din plin şi n-aş face nimic să-i stau în cale.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră. O studie câteva momente. Sunteţi într-adevăr o tânără deosebită.

Limuzina oprise la un semafor. Leslie se uită pe geam. Ajunseseră în Paris Pike, la Kentucky Horse Center. Existau mai mult de o sută de grajduri în Lexington şi în împrejurimi, iar cel mai mare dintre ele era proprietatea senatorului Davis. Cât vedeai cu ochii, garduri albe înconjurau padocurile despărţite de panouri vopsite în roşu şi păşuni cu iarbă albastră de Kentucky.

Leslie şi senatorul Davis coborâră din maşină şi se îndreptară către gardul ce mărginea pista de alergări. Rămaseră pe loc câteva clipe, uitându-se la cai.

Senatorul se întoarse spre Leslie.

— Sunt un om simplu, spuse el încet. Îmi închipui cum îţi sună asta, dar este purul adevăr. M-am născut aici şi aş putea să-mi petrec în acest loc toată viaţa. Nicăieri în lume nu există ceva asemănător. Priveşte în jur, domnişoară Stewart. Nicăieri nu eşti mai aproape de paradis decât aici. Poate cineva să mă acuze că nu vreau să părăsesc toate acestea? Mark Twain a spus că, atunci când va veni sfârşitul lumii, el ar vrea să fie în Kentucky. Pentru că este întotdeauna cu douăzeci de ani în urmă. Jumătate din viaţă sunt nevoit să trăiesc la Washington şi detest acest lucru.

— Atunci de ce o faceţi?

— Dintr-un simţ al datoriei. Oamenii de aici mi-au acordat votul lor pentru Senat, şi atâta timp cât voi fi ales, voi fi la datorie, încercând să fac totul pentru ei. Schimbă brusc subiectul. Vreau să ştiţi cât de mult vă admir sentimentele şi felul în care v-aţi purtat. Dacă n-aţi fi fost atât de înţelegătoare, aţi fi putut să creaţi un adevărat scandal. De aceea aş vrea să vă arăt cât de mult vă apreciez.

Leslie îl privi.

— M-am gândit că poate doriţi să vă luaţi o mică vacanţă, poate să plecaţi în străinătate, să călătoriţi o vreme. Bineînţeles, aş avea eu grijă...

— Vă rog să nu faceţi asta.

— Mă gândeam doar...

— Ştiu. N-am cunoscut-o pe fiica dumneavoastră, domnule senator, dar, dacă Oliver o iubeşte, trebuie să fie o fiinţă cu totul deosebită. Sper că vor fi fericiţi.

El continuă stânjenit.

— Cred că s-ar cuveni să aflaţi că se vor întoarce aici pentru ceremonia religioasă. La Paris a avut loc doar căsătoria civilă, dar Jan îşi doreşte o nuntă la biserică, aici.

Simţi un cuţit în inimă.

— Înţeleg. Din partea mea, n-au de ce să-şi facă griji.

— Mulţumesc.

*

Nunta a avut loc două săptămâni mai târziu, chiar în Calvary Chapel, acolo unde urmau să se căsătorească Oliver şi Leslie. Biserica era plină de invitaţi.

Oliver Russell, Jan şi senatorul Todd Davis stăteau înaintea altarului, în

faţa preotului. Jan Davis era o brunetă atrăgătoare, cu o figură impunătoare şi un aer aristocratic. Ceremonia era aproape de sfârşit. „Dumnezeu a făcut bărbatul şi femeia să fie uniţi prin harul sfânt al căsătoriei, şi de acum înainte veţi păşi împreună în viaţă…”

Deodată, uşa bisericii se deschise şi Leslie Stewart îşi făcu apariţia. Rămase în spate câteva clipe, ascultând, apoi se aşeză pe o bancă.

Preotul spunea: „dacă cineva cunoaşte vreun motiv pentru care aceşti tineri nu pot fi uniţi prin taina sacră a căsătoriei, s-o spună acum…” Ridică privirea şi o văzu pe Leslie. „… sau niciodată”.

Aproape involuntar, capetele începură să se întoarcă în direcţia lui Leslie. Mulţimea fu străbătută de un murmur, fiecare simţea că era pe cale să asiste la o scenă dramatică, iar atmosfera era foarte tensionată.

Preotul aşteptă puţin, apoi îşi drese vocea, nervos. „Prin puterea cu care am fost învestit, vă declar acum soţ şi soţie”, În glasul lui se simţea uşurarea. „Poţi săruta mireasa”. Când preotul mai privi o dată, Leslie plecase.

*

Ultima însemnare din Jurnalul lui Leslie: *Scumpul meu jurnal, a fost o nuntă frumoasă. Aleasa lui Oliver este foarte drăguţă. Purta o rochie frumoasă de dantelă şi satin, cu un bolero şi o parură cu voal. Oliver arăta mai bine ca niciodată. Părea foarte fericit. Mă bucur, pentru că, înainte să termin cu el, îl voi face să-şi dorească să nu se fi născut.*

2

Chiar senatorul Todd Davis pusese la cale reconcilierea dintre Oliver Russell şi fiica sa.

Todd Davis era văduv. Multimiliardar, el avea în proprietate plantaţii de tutun, mine de cărbuni, câmpuri petrolifere în Oklahoma şi Alaska, precum şi un grajd de cai de curse de prima mână. Ca lider al partidului majoritar din Senat, aflat acum la cel de-al cincilea mandat, era unul dintre cei mai puternici oameni din Washington. Avea o filosofie simplă: *Nu uita niciodată o favoare, nu ierta niciodată o ofensă.* Era mândru că ştia întotdeauna să-şi aleagă învingătorii, atât pe pista de alergări, cât şi în politică, şi el fusese acela care, mai de mult, văzuse în Oliver Russell o speranţă. Iar faptul că Oliver s-ar fi putut căsători cu fiica sa ar fi fost un argument în plus, dar, din păcate, Jan stricase totul prosteşte. Când senatorul auzise despre neaşteptata nuntă dintre Oliver Russell şi fiica sa, fusese tulburat. Chiar foarte tulburat.

Senatorul Davis îl cunoscuse pe Oliver când acesta se ocupase de unele afaceri de-ale sale. Fusese foarte impresionat. Oliver era inteligent, prezentabil, cu un farmec juvenil care-i atrăgea pe oameni. Senatorul aranjase să ia cina împreună regulat, iar Oliver habar n-avea cât de atent fusese evaluat.

La o lună după ce-l întâlnise pe Oliver, senatorul Davis a trimis după Peter Tager. „Cred că l-am găsit pe următorul nostru guvernator.”

Tager era un om serios, crescut într-o familie foarte credincioasă. Tatăl lui era profesor de istorie, iar mama casnică, şi amândoi mergeau regulat la biserică. Atunci când Peter Tager avea unsprezece ani, în cursul unei călătorii cu maşina împreună cu toţi ai săi – mama, tata şi fratele cel mic – frâna se blocase. Fusese un accident îngrozitor. Nu supravieţuise decât Peter, cu preţul pierderii unui ochi.

Peter avea certitudinea că Dumnezeu îl cruţase doar pentru a propăvădui cuvântului Domnului.

Peter Tager înţelegea dinamica politicii mai bine decât oricare alt om pe care-l cunoscuse senatorul Davis. Ştia unde se găseau voturile şi cum puteau fi obţinute. Avea o capacitate ieşită din comun de a simţi ce vor oamenii să audă şi care sunt cele de care s-au săturat până peste cap. Dar cel mai important pentru senatorul Davis era faptul că putea avea încredere în Peter Tager. Era un om integru, iar oamenii îl iubeau. Peticul negru pe care-l purta pe ochiul pierdut îi dădea un aer distins. Pentru Tager, cel mai mult conta familia.

Senatorul nu cunoscuse niciodată un bărbat atât de mândru de soţia şi de copiii săi.

Când senatorul Davis îl întâlnise prima oară, Peter Tager avea de gând să se facă preot.

— Atât de mulţi oameni au nevoie de ajutor, domnule senator. Vreau să fac tot ce-mi stă în putinţă.

Dar senatorul îl determinase să-şi schimbe planurile,

— Gândeşte-te pe câţi îi poţi ajuta lucrând pentru mine în Senatul Statelor Unite.

Fusese o alegere fericită. Tager ştia să organizeze lucrurile.

— Omul la care mă gândesc pentru postul de guvernator este Oliver Russell.

— Avocatul?

— Da. E făcut pentru asta. Simt că dacă-l susţinem nu are cum să dea greş.

— Pare interesant, domnule senator.

Cei doi au discutat îndelung.

*

Senatorul Davis i-a vorbit şi lui Jan despre Oliver Russell.

— Băiatul are un viitor strălucit, scumpa mea.

— Nici trecutul lui nu e mai prejos. E cel mai mare crai din oraş.

— Ei şi tu! Nu trebuie să pleci urechea la toate bârfele. L-am invitat la noi la cină pentru vineri.

Cina de vineri seara a decurs bine. Oliver era plin de farmec, iar Jan, în ciuda voinţei ei, s-a trezit că se poartă cu multă căldură. Senatorul îi privea din scaunul său, punând din când în când câte o întrebare ce accentua calităţile lui Oliver.

La plecare, Jan l-a invitat pe Oliver la o petrecere pentru sâmbăta următoare.

— Aş fi încântat.

De atunci au început să se întâlnească doar ei doi.

*

— Se vor căsători în curând, i-a spus senatorul lui Peter Tager. E timpul să demarăm campania electorală pentru Oliver.

Oliver a fost convocat la o întâlnire în biroul senatorului Davis.

— Vreau să-ţi pun o întrebare, a început senatorul. Ce-ai zice dac-ai fi guvernatorul statului Kentucky?

Oliver l-a privit surprins.

— Nu… nu m-am gândit niciodată la aşa ceva.

— Ei bine, Peter Tager şi cu mine ne-am gândit. Anul viitor vor fi alegeri. Asta înseamnă că avem destul timp pentru a te forma şi pentru a le da timp oamenilor să te cunoască. Dacă te susţinem noi, n-ai cum să pierzi.

Iar Oliver ştia că ăsta este adevărul. Senatorul Davis era un om puternic, care controla o întreagă maşinărie politică bine unsă, o maşinărie care putea să creeze mituri sau să distrugă pe oricine i-ar fi stat în cale.

— Trebuie să te implici total, l-a avertizat senatorul.

— Mă voi implica.

— Pot să-ţi spun chiar mai mult decât atât, fiule. În ceea ce mă priveşte, acesta este doar primul pas. Vei activa un mandat sau două ca guvernator, iar apoi îţi promit că te voi muta la Casa Albă.

Oliver rămase cu gura căscată.

— Aa… vorbiţi serios?

— Eu nu glumesc cu astfel de lucruri. Cred că nu mai trebuie să-ţi amintesc că trăim într-o epocă a televiziunii. Tu ai ceva ce nu se poate cumpăra – carismă. Oamenii sunt atraşi către tine. Iar tu îi iubeşti cu adevărat, şi asta se simte. Jack Kennedy a avut şi el talentul ăsta.

— Nu… nu ştiu ce să spun, Todd.

— Nu trebuie să spui nimic. Acum sunt nevoit să plec la Washington, dar când mă voi întoarce vom trece la treabă.

*

Câteva săptămâni mai târziu a început campania pentru ocuparea postului de guvernator. În tot statul Kentucky vedeai la tot pasul panouri publicitare cu chipul lui Oliver. Apărea la televizor, la mitinguri şi la seminarii pe teme politice. Peter Tager avea propriile sondaje de opinie care arătau că popularitatea lui Oliver creştea în fiecare săptămână.

— A mai crescut cu cinci procente, i-a spus el senatorului. Este doar cu zece procente în urma guvernatorului şi ne-a mai rămas încă destul timp. În următoarele săptămâni ar trebui să fie la egalitate.

Senatorul Davis dădu din cap.

— Oliver va câştiga. N-am nici o îndoială.

*

Todd Davis şi Jan erau la micul dejun.

— Băiatul nostru nu ţi-a făcut încă nici o propunere?

Jan zâmbi.

— Până acum nu mi-a spus nimic deschis, dar îmi face tot felul de aluzii.

— Bine, dar nu-l lăsa să se mai chinuie mult timp. Aş vrea să vă căsătoriţi înainte ca el să devină guvernator. Lucrurile vor decurge mai bine dacă guvernatorul e însurat.

Jan îl îmbrăţişa pe tatăl ei.

— Sunt atât de bucuroasă că l-ai adus în viaţa mea. Sunt nebună după el!

Senatorul zâmbi radios.

— Atâta timp cât te face fericită, şi eu sunt fericit.

*

În seara zilei următoare, când senatorul Davis a ajuns acasă, a găsit-o pe Jan în camera ei, împachetând, cu faţa scăldată în lacrimi.

El o privi îngrijorat.

— Ce-i cu tine, fetiţo?

— Plec din oraşul ăsta. Nu vreau să-l mai văd pe Oliver câte zile oi avea!

— Aha! Ia-o uşurel. Despre ce vorbeşti tu aici? Fata se întoarse către el.

— Vorbesc despre Oliver. Glasul ei era plin de amărăciune. Şi-a petrecut noaptea într-un motel cu cea mai bună prietenă a mea. Ea ardea de nerăbdare să mă sune şi să-mi spună ce amant minunat este.

Senatorul rămase înmărmurit.

— Poate că ea voia doar…

— Nu. L-am sunat pe Oliver. N-a… n-a putut să nege. Am hotărât să plec. Mă duc la Paris.

— Eşti sigură că…

— Foarte sigură.

Şi a doua zi de dimineaţă Jan a plecat.

*

Senatorul trimise după Oliver.

— M-ai dezamăgit, fiule.

Oliver trase aer adânc în piept.

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat, Todd. A fost… ştii şi tu cum e. Băusem, iar femeia aia a venit la mine – ei bine, era greu să spun nu.

— Asta înţeleg, spuse senatorul îngăduitor. Doar eşti bărbat.

Oliver zâmbi uşurat.

— Da. N-o să se mai întâmple, te asigur…

— Totuşi, situaţia e prea gravă. Ai fi fost un guvernator bun.

Oliver păli.

— Ce… ce vrei să spui, Todd?

— Oliver, înţelegi că n-ar fi deloc corect dacă te-aş susţine în continuare, nu-i aşa? Adică, dacă mă gândesc prin ce trece Jan…

— Ce legătură are postul de guvernator cu Jan?

— Le-am spus tuturor că e foarte probabil ca noul guvernator să devină ginerele meu. Dar cum tu nu vei mai fi ginerele meu, înseamnă că trebuie să-mi fac alte planuri, nu-i aşa?

— Fii raţional, Todd. Nu poţi…

Zâmbetul dispăru de pe faţa senatorului Davis.

— Să nu-mi spui mie ce pot să fac şi ce nu, Oliver. Pot să te susţin şi pot să te distrug! Zâmbi din nou. Dar să nu mă înţelegi greşit. Fără resentimente. Îţi doresc numai bine.

Oliver rămase câteva clipe fără să scoată un cuvânt.

— Înţeleg. Se ridică în picioare. Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa.

— Şi mie, Oliver. Cu adevărat.

*

După plecarea lui Oliver, senatorul l-a chemat pe Peter Tager.

— Oprim campania.

— O oprim? De ce? Avem toate atuurile. Ultimele sondaje…

— Te rog să faci aşa cum spun eu. Anulează toate apariţiile publice ale lui Oliver. În ceea ce ne priveşte, a ieşit din cursă.

*

Două săptămâni mai târziu, sondajele de opinie au început să arate o scădere a popularităţii lui Oliver. Panourile publicitare dispăreau treptat, iar reclamele de la radio şi televiziune fuseseră anulate.

— Sondajele de opinie arată o creştere a popularităţii guvernatorului Addison. Dacă vrem să găsim un nou candidat, ar fi bine să ne grăbim, spuse Peter Tager.

Senatorul spuse gânditor:.

— Avem destul timp.

*

Câteva zile mai târziu, Oliver Russell s-a dus la agenţia Bailey & Tomkins pentru a le cere să se ocupe de campania sa electorală. Jim Bailey i-a făcut cunoştinţă cu Leslie, iar Oliver s-a îndrăgostit pe loc de ea. Nu era numai frumoasă, ci şi inteligentă, cu o mare capacitate de înţelegere şi credea în el. Faţă de Jan simţise uneori o oarecare indiferenţă, dar o trecuse cu vederea. Cu Leslie lucrurile stăteau cu totul altfel. Era caldă şi sensibilă, şi părea foarte natural să te îndrăgosteşti de ea. Din când în când, Oliver se gândea la tot ce pierduse. *„... ăsta este doar un prim pas. Vei fi un mandat sau două guvernator, iar apoi îţi promit că vei ajunge la Casa Albă”.*

Ducă-se. Pot fi fericit şi fără asta, încerca să se consoleze Oliver. Dar uneori nu se putea împiedica să se gândească la cât de multe ar fi putut realiza.

*

Când şi-a dat seama că nunta lui Oliver cu Leslie este iminentă, senatorul Davis a trimis după Tager.

— Peter, avem o problemă. Nu-i putem permite lui Oliver Russell să-şi ducă de râpă cariera de dragul unei necunoscute.

Peter Tager se încruntă.

— Nu ştiu ce-aţi mai putea face acum, domnule senator. Nunta este aranjată.

Senatorul Davis se gândi câteva clipe.

— Cursa nu s-a terminat încă, nu-i aşa?

Îi telefonă fiicei sale la Paris.

— Jan, am nişte veşti formidabile pentru tine. Oliver se însoară.

Urmă o lungă tăcere.

— Am... am auzit.

— Partea tristă e că n-o iubeşte pe femeia asta. Mi-a mărturisit că se însoară cu ea doar ca să se răzbune pe tine că l-ai părăsit. El tot pe tine te iubeşte.

— Ţi-a spus Oliver asta?

— Bineînţeles. Vrea să se chinuie, şi şi-o face cu mâna lui. Şi, într-un fel, tu eşti cea care-l forţezi să facă asta. Când l-ai părăsit, a fost distrus de-a binelea.

— Tată, eu... n-am ştiut.

— N-am întâlnit un om mai nefericit.

— Nu ştiu ce să spun.

— Îl mai iubeşti?

— Îl voi iubi toată viaţa. A fost o greşeală îngrozitoare.

— Ei bine, poate că încă nu e prea târziu.

— Dar se însoară.

— Scumpo, să stăm liniştiţi şi să vedem ce se mai întâmplă. Poate îi vine

mintea la cap.

După ce senatorul puse receptorul în furcă, Peter Tager spuse:

— Ce puneţi la cale, domnule senator?

— Cine, eu? răspunse acesta cu un aer inocent. Nimic. Vreau doar să adun laolaltă, acolo unde le e locul, câteva fragmente împrăştiate. Cred că o să am o mică discuţie cu Oliver.

*

Chiar în după-amiaza aceea, Oliver era în biroul senatorului.

— Mă bucur că te văd, Oliver. Mulţumesc că ai trecut pe la mine. Arăţi foarte bine.

— Mulţumesc, Todd. Şi tu la fel.

— Îmbătrânesc, dar fac şi eu ce pot.

— Ai vrut să mă vezi?

— Da, Oliver. Stai jos. Oliver se aşează pe un scaun.

— Vreau să mă ajuţi într-o problemă juridică. Una dintre companiile mele de la Paris are necazuri. În curând va fi o adunare a acţionarilor. Aş vrea să participi şi tu.

— Cu plăcere. Când are loc întâlnirea? O să-mi analizez programul şi…

— Mi-e teamă că va trebui să pleci chiar în după-amiaza asta.

Oliver îl privi uimit.

— Astăzi după-amiază?

— Nici mie nu-mi face plăcere să te iau aşa din scurt, dar abia am aflat şi eu. Avionul meu este pregătit pe aeroport. Crezi că se poate rezolva? E foarte important pentru mine.

Oliver se gândi puţin.

— Voi încerca să găsesc o soluţie.

— Îţi sunt recunoscător. Ştiam că pot conta pe tine. Se aplecă uşor spre Oliver. Îmi pare foarte rău pentru ceea ce ţi se întâmplă. Ai văzut ultimele sondaje? Oftă. Mi-e teamă că eşti în declin.

— Ştiu.

— Nu mi-ar fi păsat prea tare, dar…

— Dar…

— Ai fi fost un guvernator bun. De fapt, ai fi putut avea un viitor şi mai bun. Ai fi avut şi bani, şi putere… Dă-mi voie să-ţi spun ceva despre bani şi putere, Oliver. Nu contează cine are bani. O haimana poate să câştige la loterie, un netot îi poate moşteni, un oarecare îi poate obţine spărgând o bancă. Dar puterea – asta e cu totul altceva. A avea putere înseamnă să stăpâneşti lumea. Dacă ai fi ajuns guvernator al acestui stat, ai fi putut influenţa viaţa oricărui om care trăieşte aici. Ai fi putut să propui legi care să-i ajute pe oameni şi ai fi avut puterea de a respinge legile proaste. Ţi-am promis odată că într-o zi vei ajunge preşedintele Statelor Unite. Vorbeam serios, iar tu ai fi fost capabil. Şi gândeşte-te, Oliver, ce putere ai fi avut – să fii cel mai important om din lume, conducând cea mai puternică ţară din lume! Merită să visezi la asta, nu-i aşa? Gândeşte-te. Repetă în şoaptă: Cel mai puternic om din lume.

Oliver îl asculta, întrebându-se unde vrea să ajungă. Parcă ghicind întrebarea nerostită a lui Oliver, senatorul zise:

— Şi laşi să-ţi scape toate astea printre degete pentru o femeiuşcă? Te credeam mai deştept, fiule.

Oliver nu spuse nimic. Aştepta.

— Am vorbit cu Jan azi-dimineaţă. E la Paris, la hotelul Ritz. Când i-am spus că te însori, ei bine, a fost distrusă şi a plâns în hohote.

— Îmi pare rău, Todd. Foarte rău.

Senatorul oftă.

— E păcat că voi doi n-aţi reuşit să vă împăcaţi

— Todd, mă însor săptămână viitoare.

— Ştiu. Şi nici nu vreau să mă amestec pentru nimic în lume. Poate că sunt doar un bătrân sentimental, dar pentru mine căsătoria este sfântă. Ai binecuvântarea mea, Oliver.

— Îţi sunt recunoscător.

— Da, ştiu. Senatorul se uită la ceas. Probabil că vrei să te duci acasă să-ţi faci bagajele. Toate informaţiile privind întrunirea îţi vor fi trimise prin fax la Paris.

Oliver se ridică.

— În regulă. Şi nu-ţi face probleme. Mă voi ocupa de tot.

— Sunt sigur de asta. Apropo, ţi-am rezervat o cameră la Ritz.

*

Aflat în luxosul avion Challenger al senatorului Davis, în drum spre Paris, Oliver se gândea la discuţia cu el. *„Ai fi fost un guvernator bun. De fapt, ai fi putut avea un viitor şi mai bun... Dă-mi voie să-ţi spun ceva despre bani şi putere, Oliver... A avea putere înseamnă să stăpâneşti lumea. Dacă ai fi ajuns guvernator al acestui stat, ai fi putut influenţa viaţa oricărui om care trăieşte aici. Ai fi putut să propui legi care să-i ajute pe oameni şi ai fi avut puterea de a respinge legi proaste.”*

Dar n-am nevoie de puterea asta, încerca să se convingă pe sine Oliver. *Nu. Mă însor cu o femeie minunată. Ne vom face fericiţi unul pe altul. Foarte fericiţi.*

*

Când Oliver a ajuns la TransAir ExecuJet de pe aeroportul Le Bourget din Paris, îl aştepta o limuzină.

— Unde mergem, domnule Russell? întrebă şoferul.

„Apropo, ţi-am rezervat o cameră la Ritz”. Jan era la Ritz.

Ar fi mai înţelept din partea mea, se gândi Oliver, *dacă aş sta la un alt hotel – Plaza-Athénée sau Meurice.* Şoferul îl privea, aşteptând un răspuns.

— La Ritz, spuse Oliver. Ultimul lucru pe care-l mai putea face pentru Jan era să-şi ceară scuze.

*

Îi telefonă din holul hotelului.

— Sunt Oliver. Mă aflu la Paris.

— Ştiu, spuse Jan. M-a sunat tata.

— Sunt jos. Aş vrea să te salut dacă tu...

— Vino sus.

Când ajunse în apartamentul lui Jan, nu ştia încă prea bine ce o să-i spună.

Jan îl aştepta în uşă. Rămăsese în prag, zâmbitoare, apoi îl încolăci cu braţele, ţinându-l strâns.

— Tata mi-a spus că ai să vii aici. Sunt atât de fericită!

Oliver o privea încurcat. Trebuia să-i mărturisească despre Leslie, dar mai întâi era necesar să-şi aleagă cuvintele potrivite. *„Îmi pare rău pentru ce s-a*

întâmplat cu noi... N-am vrut niciodată să te rănesc... M-am îndrăgostit de altcineva... dar eu întotdeauna...”

— Aă... trebuie să-ţi spun ceva, zise el stângaci. Realitatea este că... Şi, în timp ce se uita la Jan, îşi aminti cuvintele tatălui ei. *„Ţi-am promis odată că într-o zi vei ajunge preşedintele Statelor Unite. Vorbeam serios... Şi gândeşte-te, Oliver, ce putere ai fi avut – să fii cel mai important om din lume, conducând cea mai puternică ţară din lume. Merită să visezi la asta, nu-i aşa?”*

— Da, dragul meu.

Şi cuvintele ţâşniră singure, de parcă n-ar fi fost ale lui.

— Am făcut o greşeală îngrozitoare, Jan. Am fost nebun de legat. Te iubesc. Vreau să mă însor cu tine.

— Oliver!

— Te măriţi cu mine?

Ea răspunse fără să ezite.

— Da. Oh, da, dragostea mea!

El o luă în braţe, o purtă spre dormitor, şi câteva clipe mai târziu erau întinşi în pat, iar Jan spunea:

— Nici nu ştii cât de mult mi-ai lipsit, iubitule.

— Cred că mi-am pierdut minţile...

Jan se lipi mai tare de trupul lui gol şi suspină.

— Oh! E atât de minunat.

— Suntem făcuţi unul pentru altul. Oliver se ridică. Să-i spunem tatălui tău vestea.

Ea îl privi surprinsă.

— Acum?

— Da.

Şi trebuie să-i spun şi lui Leslie.

*

Cincisprezece minute mai târziu, Jan vorbea cu tatăl ei.

— Oliver şi cu mine ne căsătorim.

— E o veste grozavă, Jan. Nici nu mi-ai fi putut face o surpriză mai plăcută. Apropo, primarul Parisului e un vechi prieten de-al meu. Aşteaptă un telefon de la voi. Va oficia el căsătoria acolo. O să verific dacă totul e-n regulă.

— Dar...

— Dă-mi-l pe Oliver.

— O clipă, tată.

Jan îi trecu receptorul lui Oliver.

— Vrea să vorbească cu tine.

Oliver răspunse.

— Todd?

— Ei bine, băiatule, m-ai făcut foarte fericit. Ai făcut ceea ce trebuia să faci.

— Mulţumesc. Aşa simt şi eu.

— Am aranjat să vă căsătoriţi la Paris. Iar când veţi veni acasă, vom face o nuntă mare la biserică. La Calvary Chapel.

Oliver se posomori.

— Calvary Chapel? Nu... nu cred că e o idee bună, Todd. Acolo voiam... Leslie şi cu mine... De ce nu...

Vocea senatorului Davis era ca de gheaţă.

— Ai supărat-o pe fata mea, Oliver, şi sunt convins că vrei s-o împaci. N-am dreptate?

Urmă o pauză lungă.

— Da, Todd. Bineînţeles.

— Mulţumesc. De-abia aştept să vă revăd. Avem o mulţime de discutat despre... postul de guvernator...

Nunta de la Paris a fost doar o scurtă ceremonie în biroul primarului. La sfârşit, Jan l-a privit pe Oliver şi a spus:

— Tata vrea să ne organizeze nunta la Calvary Chapel.

Oliver avu o ezitare, gândindu-se la Leslie şi la ce ar însemna asta pentru ea. Dar mersese prea departe şi acum nu mai putea da înapoi.

— Vom face aşa cum doreşte.

*

Oliver nu şi-o putea scoate pe Leslie din minte. Nu merita ceea ce-i făcuse el. *Am s-o sun şi am să-i explic.* Dar de fiecare dată când ridica receptorul, se gândea: *Cum aş putea să-i explic?* Şi nu găsea nici o soluţie. În cele din urmă şi-a luat inima în dinţi, dar presa ajunsese înaintea lui şi n-a mai avut curaj.

*

A doua zi după întoarcerea lui Jan şi Oliver la Lexington, campania electorală a pornit din nou la turaţie maximă. Peter Tager pusese toate rotiţele în mişcare, iar Oliver deveni din nou omniprezent la televiziune, la radio şi în presă. A vorbit unei mulţimi uriaşe în Kentucky Kingdom Thrill Park şi a deschis un raliu la Toyota Motor Plant în Georgetown, a vorbit în piaţa de două mii de metri pătraţi din Lancaster. Şi ăsta era doar începutul.

Peter Tager a organizat o campanie cu autobuzul pentru a-l duce pe Oliver prin tot statul. A făcut un tur de la Georgetown la Stanford şi s-a oprit la Frankfort... Versailles... Winchester... Louisville. Oliver a ţinut un discurs la Kentucky Fairground şi la Exposition Center. În onoarea lui s-a servit *burgoo*[1], mâncarea tradiţională din Kentucky făcută din carne de pui, vacă, viţel, miel, porc şi legume proaspete fierte într-o oală mare, la foc de lemne.

Popularitatea lui Oliver era în creştere. Campania a fost întreruptă doar cu ocazia nunţii. O văzuse pe Leslie în biserică şi nu se simţise prea bine. A vorbit despre asta cu Peter Tager.

— Nu crezi că Leslie va încerca să facă orice ca să mă rănească?

— Nu, sigur că nu. Şi chiar dac-ar vrea, ce-ar putea să facă? Mai bine uit-o.

Oliver ştia că Peter are dreptate. Lucrurile decurgeau atât de bine! N-avea nici un motiv de îngrijorare. Nimic nu-l mai putea opri acum. Nimic.

*

În noaptea alegerilor, Leslie era singură în apartamentul ei, şezând în faţa televizorului, în aşteptarea rezultatelor. În toate circumscripţiile, una după alta, Oliver prelua conducerea. În final, cu cinci minute înainte de miezul nopţii, a apărut guvernatorul Addison pentru a-şi citi discursul de înfrângere. Leslie închise televizorul. Se ridică în picioare şi respiră adânc.

Nu mai plânge, doamna mea,
Astăzi nu mai plânge!
Mai bine cântă-mi ceva

[1] Păsat din făină de ovăz.

Despre bătrânul Kentucky.
Oh, e-atât de departe
Bătrânul Kentucky.

Venise clipa cea mare.

3

Senatorul Todd Davis avea o dimineaţă ocupată. În timpul zilei făcuse un zbor din capitală până în Louisville pentru a lua parte la o vânzare de cai pursânge.

— Trebuie să păstrezi puritatea rasei, îi spuse el lui Peter Tager în timp ce priveau splendidele animale purtate prin arenă. Asta contează în primul rând, Peter.

O iapă superbă era adusă în centrul arenei.

— Asta e Sail Away, zise senatorul Davis. Vreau s-o cumpăr.

Preţul nu se ştia încă, dar, zece minute mai târziu, când totul se terminase, Sail Away îi aparţinea senatorului.

Atunci sună telefonul celular. Răspunse Peter Tager.

— Da? Ascultă un moment, apoi îi spuse senatorului: Vreţi să vorbiţi cu Leslie Stewart?

Senatorul se încruntă. Avu o mică ezitare, apoi luă aparatul de la Tager.

— Domnişoara Stewart?

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule senator, dar voiam să ştiu dacă îmi puteţi acorda o întâlnire. Vreau să vă cer o favoare.

— Da, eu mă întorc înapoi la Washington în seara asta. Aşa că...

— Aş putea veni eu la dumneavoastră. E foarte important.

Senatorul se gândi puţin.

— Dacă e atât de important, sigur că vă pot primi, domnişoară. Voi pleca spre ferma mea în câteva minute. Vreţi să ne întâlnim acolo?

— Da, e foarte bine.

— Atunci ne vedem peste o oră.

— Mulţumesc.

Davis închise telefonul şi îi spuse lui Tager:

— M-am înşelat în privinţa ei. O credeam mai deşteaptă. Ar fi trebuit să-mi ceară bani înainte ca Jan şi Oliver să se căsătorească. Rămase pe gânduri câteva clipe, apoi pe faţă îi apăru un mic zâmbet. Să fiu al naibii!

— Ce s-a întâmplat, domnule senator?

— Acum mi-am dat seama ce-i cu toată graba asta. Domnişoara Stewart a aflat că e însărcinată cu copilul lui Oliver şi are nevoie de un mic ajutor financiar. E un truc arhicunoscut, vechi de când lumea.

*

O oră mai târziu, Leslie era la volanul maşinii ei, în drum spre Dutch Hill, ferma senatorului. Un paznic aştepta în faţa casei.

— Domnişoara Stewart?

— Da.

— Senatorul Davis vă aşteaptă. Urmaţi-mă, vă rog.

O conduse pe Leslie înăuntru, de-a lungul unui coridor lat care ducea într-o bibliotecă enormă, lambrisată, ticsită cu cărţi. Senatorul Davis era la birou, răsfoind un volum. Când o văzu pe Leslie intrând, se ridică în picioare.

— Îmi pare bine că te văd, draga mea. Ia loc, te rog. Leslie se aşează.

Senatorul îi arătă cartea.

— E fascinantă. Sunt listate numele tuturor câştigătorilor derbiului Kentucky, de la primul până la ultimul. Ştii cine a câştigat primul derby?

— Nu.

— Aristides, în 1875. Dar cred că n-ai venit aici să discutăm despre cai. Puse cartea deoparte. Spuneai că vrei să-ţi fac o favoare.

Se întreba cum avea ea de gând să i-o spună. *Am aflat de curând că o să am un copil de la Oliver şi nu ştiu ce să fac... Nu vreau să provoc un scandal, dar... Vreau să cresc eu copilul, dar nu am destui bani...*

— Îl cunoaşteţi pe Henry Chambers? întrebă Leslie. Senatorul Davis clipi de câteva ori, luat complet pe nepregătite.

— Dacă... Henry? Da, îl cunosc. De ce?

— V-aş rămâne îndatorată dacă m-aţi putea pune în legătură cu el.

Senatorul o privi, încercând să-şi reorganizeze repede gândurile.

— Asta e favoarea pe care voiai să mi-o ceri? Vrei să-l cunoşti pe Henry Chambers?

— Da.

— Mi-e teamă că nu mai stă aici, domnişoară Stewart. Locuieşte în Phoenix, Arizona.

— Ştiu. Eu plec spre Phoenix mâine dimineaţă. M-am gândit că ar fi plăcut să cunosc pe cineva acolo.

Senatorul o examină cu atenţie câteva clipe. Instinctul îi spunea că se petrecea ceva ce el nu înţelegea. Îşi formulă prudent următoarea întrebare:

— Ştii ceva despre Henry Chambers?

— Nu. Doar că e din Kentucky.

El stătea acolo, gândindu-se ce să facă. E o femeie frumoasă. Henry o să-mi rămână dator.

— O să telefonez.

Cinci minute mai târziu vorbea cu Henry Chambers.

— Henry. Aici Todd. Cred că o să-ţi pară rău când o să auzi că am cumpărat-o pe Sail Away azi-dimineaţă. Ştiu că erai cu ochii pe ea.

Ascultă puţin, apoi izbucni în râs.

— Pot să pariez că aşa ai făcut. Am auzit că iar ai divorţat. Păcat. Îmi plăcea Jessica.

Leslie asculta conversaţia care mai continuă câteva minute. Apoi senatorul spuse:

— Henry, am să-ţi fac un serviciu. O prietenă de-a mea vine mâine la Phoenix şi nu cunoaşte pe nimeni acolo. Ţi-aş fi recunoscător dacă te-ai ocupa puţin de ea... Cum arată? Se uită spre Leslie şi zâmbi. Nu arată prea rău. Dar să nu-ţi vină vreo idee. Mai ascultă puţin, apoi se întoarse către Leslie: La ce oră ajunge avionul tău?

— La 2:50. Zborul Delta 159. Senatorul repetă informaţia la telefon.

— Numele ei este Leslie Stewart. O să-mi mulţumeşti pentru asta. Să fii atent. Ţinem legătura, mai adăugă şi închise.

— Mulţumesc, zise Leslie.

— Pot să mai fac ceva pentru tine?

— Nu. Asta era tot.

De ce? Ce naiba vrea Leslie Stewart de la Henry Chambers?

*

Eşecul public al căsătoriei ei cu Oliver fusese un rău de o sută de ori mai mare decât orice şi-ar fi putut imagina Leslie. Era un coşmar fără sfârşit. Oriunde se ducea, Leslie auzea şoapte: „Ea e. Practic, a părăsit-o în faţa altarului…”. „Păstrez invitaţia la nuntă ca pe un suvenir.” „Mă întreb ce mai face cu rochia de mireasă.”

Bârfele continue îi sporeau durerea lui Leslie, iar umilinţa era de nesuportat. Niciodată n-o să mai aibă încredere într-un bărbat. Niciodată. Singura ei consolare era gândul că într-o zi îl va face pe Oliver să plătească pentru fapta lui de neiertat. Nu ştia cum va proceda. Cu sprijinul senatorului Davis, Oliver va avea bani şi putere. *Atunci trebuie să găsesc şi eu o cale de a avea mai mulţi bani şi mai multa putere, se gândi Leslie. Dar cum? Cum?*

*

Inaugurarea a avut loc în grădina capitoliului de stat din Frankfort, lângă minunatul ceas floral cu diametrul de un metru.

Jan stătea alături de Oliver, privindu-şi cu mândrie frumosul bărbat care era învestit în funcţia de guvernator al statului Kentucky.

Tatăl ei o asigurase că dacă Oliver se va purta cum trebuie, următoarea oprire va fi la Casa Albă. Iar Jan avea de gând să facă tot ce-i stătea în putinţă ca nimic să nu meargă prost. Nimic.

După ceremonie, Oliver şi socrul său au stat de vorbă în impunătoarea bibliotecă din Palatul Guvernului, o clădire frumoasă, construită după modelul Micului Trianon, vila Mariei Antoaneta de lângă palatul de la Versailles.

Senatorul îşi roti privirea prin încăperea luxoasă şi dădu din cap satisfăcut.

— O să fie bine aici, fiule. Foarte bine.

— Ţie îţi datorez totul, spuse Oliver cu căldură. Nu voi uita.

Senatorul respinse ideea cu un gest scurt.

— Nu te gândi la asta, Oliver. Eşti aici pentru că meriţi.

A, poate că am ajutat un piculeţ ca lucrurile să intre pe făgaşul lor. Dar asta doar la început. Sunt în politică de mult, fiule, şi am învăţat câte ceva.

Privi spre Oliver, aşteptând, iar acesta răspunse supus:

— Aş vrea să le aud, Todd.

— Vezi tu, oamenii au o idee greşită despre asta. Nu contează pe cine cunoşti. Senatorul se explică: Ci ceea ce ştii despre cei pe care-i cunoşti. Fiecare are un mic secret îngropat pe undeva. Nu trebuie decât să sapi şi vei fi surprins să vezi cât de fericiţi sunt toţi să te ajute. De exemplu, ştiu că există un membru al Congresului la Washington care a petrecut câtva timp într-un spital de nebuni. Un reprezentant din Nord a stat o vreme într-o şcoală de corecţie pentru furt. Îţi dai seama ce-ar însemna pentru cariera lor dacă s-ar afla. Iar noi, ne putem folosi de ei.

Senatorul deschise o servietă scumpă de piele, scoase un teanc de hârtii şi i le dădu lui Oliver.

— Aceştia sunt oamenii cu care vei avea de-a face aici, în Kentucky. Sunt

femei şi bărbaţi puternici, dar fiecare are un călcâi al lui Ahile.

Pe faţă îi apăru un rânjet.

— Primarul e cel mai vulnerabil. E transsexual.

Oliver parcurgea hârtiile cu ochii holbaţi.

— Să le ţii încuiate, ai auzit? Sunt aur curat.

— Nu te teme, Todd. Voi fi atent.

— Şi, fiule... să nu-i presezi prea tare pe oameni când vrei ceva de la ei. Nu-i distruge. Doar supune-i.

Îl examină puţin pe Oliver.

— Ţie şi lui Jan cum vă merge?

— Grozav, zise Oliver repede.

Într-un fel era adevărat. Pentru Oliver era o căsătorie din interes şi avea grijă să nu facă ceva care s-o ducă de râpă. N-o să uite niciodată cât era să-l coste trecuta lipsă de discreţie.

— E bine. Fericirea lui Jan este foarte importantă pentru mine.

Suna ca un avertisment.

— Şi pentru mine la fel.

— Apropo, cum ţi se pare Peter Tager?

Oliver răspunse entuziasmat:

— Îmi place foarte mult. Mi-a fost de mare ajutor.

Senatorul Davis aprobă.

— Mă bucur să aud asta. N-o să găseşti altul mai bun. O să ţi-l împrumut. Poate netezi o mulţime de poteci pentru tine.

Oliver zâmbi.

— Perfect. Îţi sunt recunoscător.

Senatorul Davis se ridică.

— Trebuie să mă întorc la Washington. Anunţă-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Mulţumesc, Todd. Aşa voi face.

*

După întâlnirea cu senatorul Davis, duminică, Oliver a încercat să-l găsească pe Peter Tager.

— E la biserică, domnule guvernator.

— Aşa e, uitasem. Atunci o să-l văd mâine.

Peter Tager se ducea la biserică în fiecare duminică, cu toată familia, şi participa şi la o slujbă de rugăciune de două ore. De trei ori pe săptămână. Într-un fel, Oliver îl invidia. *Probabil că e singurul om cu adevărat fericit pe care l-am cunoscut,* gândi el.

Luni dimineaţă Tager intră în biroul lui Oliver.

— Voiai să mă vezi, Oliver?

— Vreau să-mi faci o favoare. E ceva personal.

Peter aprobă.

— Dacă-mi stă în putere...

— Am nevoie de un apartament.

Tager roti privirea prin imensa încăpere, cu falsă neîncredere.

— Locul acesta este prea mic pentru dumneavoastră, domnule guvernator?

— Nu.

Oliver îl privi fix pe Tager.

— Uneori am întâlniri particulare, noaptea. Trebuie să fie discrete. Înţelegi

ce vreau să spun?

Urmă o pauză stânjenitoare.

— Da.

— Vreau un loc departe de centrul oraşului. Poţi să rezolvi asta pentru mine?

— Cred că da.

— Rămâne doar între noi.

Peter Tager încuviinţă cu un aer nefericit.

O oră mai târziu, Tager îl suna pe senatorul Davis la Washington.

— Oliver m-a rugat să-i închiriez un apartament, domnule senator. Ceva discret.

— Chiar aşa? Ei, văd că învaţă, Peter. Învaţă. Fă-o. Numai să te asiguri că Jan n-o să afle niciodată.

Senatorul rămase pe gânduri câteva clipe.

— Găseşte-i un apartament în Indian Hills. Cu intrare separată.

— Dar nu e drept ca să…

— Peter… fă ce spun.

4

Leslie găsise soluţia problemei ei citind două articole disparate în *Lexington Herald-Leader*. Primul era un editorial amplu, măgulitor, care îl lăuda pe Oliver Russell. Ultima frază spunea: „Nimeni de aici, din Kentucky, dintre cei care îl cunosc pe Oliver Russell, nu va fi surprins dacă acesta va ajunge într-o bună zi preşedintele Statelor Unite”.

În articolul din pagina următoare scria: „Henry Chambers, un fost locuitor al oraşului Lexington, al cărui cal Lightning a câştigat Derbiul Kentucky în urmă cu cinci ani, şi Jessica, cea de-a treia soţie a sa, au divorţat. Chambers, care trăieşte acum în Phoenix, este proprietarul şi editorul ziarului *Phoenix Star*.”

Puterea presei. Asta era adevărata putere. Katharine Graham şi ziarul ei, *Washington Post*, distruseseră un Preşedinte.

Aşa prinsese contur planul ei.

*

Leslie a petrecut următoarele două zile făcând cercetări asupra lui Henry Chambers. Pe Internet a găsit câteva informaţii interesante despre el. Chambers era un filantrop în vârstă de cincizeci şi cinci de ani care moştenise un imperiu al tutunului şi care-şi dedicase cea mai mare parte a vieţii făcând donaţii. Dar pe Leslie nu banii lui o interesau. Ci faptul că era proprietarul unui ziar şi divorţase de curând.

*

La o jumătate de oră după întâlnirea cu senatorul Davis, Leslie s-a dus în biroul lui Jim Bailey.

— Plec, Jim.

El o privi plin de înţelegere.

— Sigur că da. Ai nevoie de o vacanţă. Când te întorci, am putea să…
— Nu mă mai întorc.
— Ce? Nu… nu vreau să pleci, Leslie. Fuga nu rezolvă nimic…
— Nu fug.
— Eşti hotărâtă?
— Da.
— O să-ţi simţim lipsa. Când vrei să pleci?
— Sunt ca şi plecată.

*

Leslie Stewart se gândise mult la diferitele posibilităţi de a-l cunoaşte pe Henry Chambers. Existau multe variante, dar le înlăturase rând pe rând. Planul trebuia construit cu mare atenţie. Şi apoi îi venise în minte senatorul Davis. Davis şi Chambers veneau din acelaşi mediu, se învârtiseră prin aceleaşi cercuri. Era foarte probabil ca cei doi să se cunoască. Atunci Leslie luase hotărârea de a-l suna pe senator.

*

Când a ajuns pe aeroportul Sky Harbor din Phoenix, Leslie s-a dus la standul de ziare, parcă mânată de un impuls interior. A cumpărat un exemplar din *Phoenix Star* şi l-a răsfoit. Nimic. A mai luat şi *Arizona Republic*, iar apoi *Phoenix Gazette*, şi aici a găsit, în sfârşit, rubrica de astrologie de Zoltaire. *Nu că aş crede în previziuni. Sunt prea inteligentă pentru aşa ceva. Dar...*

LEU (23 IULIE – 22 AUGUST). JUPITER VĂ CĂLĂUZEŞTE. PLANURILE ROMANTICE PUSE ACUM LA CALE SE VOR ÎMPLINI. O PERSPECTIVĂ EXCELENTĂ ASUPRA VIITORULUI. ACŢIONAŢI CU PRUDENŢĂ.

Afară o aştepta o limuzină. Şoferul era pe trotuar.
— Domnişoara Stewart?
— Da.
— Domnul Chambers vă transmite salutările sale. M-a rugat să vă conduc la hotel.
— Foarte frumos din partea lui.
Leslie era dezamăgită. Sperase că va veni s-o întâmpine personal.
— Domnul Chambers ar vrea să ştie dacă puteţi lua cina cu el în seara asta.
Asta sună mai bine. Mult mai bine.
— Te rog să-i transmiţi că aş fi încântată.

*

Seara, la ora opt, Leslie lua cina cu Henry Chambers. Era un bărbat plăcut, cu o figură aristocratică, cu părul castaniu puţin grizonant, plin de un entuziasm care te făcea să-l îndrăgeşti. O examină pe Leslie cu admiraţie.
— Todd vorbea serios când spunea că îmi face o favoare!
Leslie zâmbi.
— Mulţumesc.
— Şi ce te-a făcut să vii la Phoenix, Leslie?
Nu cred că vrei să ştii cu adevărat.
— Am auzit multe despre oraşul ăsta şi m-am gândit că s-ar putea să-mi placă să trăiesc aici.
— E un loc grozav. O să-ţi placă. În Arizona întâlneşti de toate: Marele

Canion, deşert, munţi. Găseşti tot ce vrei aici.

Am şi găsit, se gândi Leslie.

— Vei avea nevoie de o locuinţă. Cred că pot să te ajut să te instalezi undeva.

Leslie ştia că banii pe care-i avea îi ajung maximum trei luni. Dar după cum păreau să meargă lucrurile, planul ei nu va avea nevoie de mai mult de două luni.

*

Librăriile erau pline de cărţi cu tot felul de sfaturi pentru femei spre a cuceri un bărbat. Diferitele psihologii populare începeau cu „Joacă tare ca să-l obţii" şi ajungeau la „Ademeneşte-l în pat". Leslie nu urmă nici unul din sfaturi.

Ea avea o metodă mai bună. Îl incita. Nu fizic, intelectual. Henry nu mai cunoscuse până acum pe cineva ca ea. El făcea parte din vechea şcoală, adeptă a ideii că dacă o blondă e frumoasă, atunci e proastă. Fusese întotdeauna atras de femeile foarte frumoase, dar, firește, nu prea inteligente. Leslie era o adevărată revelaţie pentru el. Era deşteaptă, deschisă şi ştia uimitor de multe lucruri.

Discutau filosofie, religie, istorie, iar Henry i se destăinuia unui prieten: „Cred că citeşte mult ca să ţină pasul cu mine".

*

Lui Henry Chambers îi făcea o enormă plăcere prezenţa lui Leslie. O prezenta tuturor prietenilor şi o purta ca pe un trofeu. A dus-o la Carefree Wine, la festivalul Fine Art şi la Actors Theater. Au urmărit piesa Phoenix Suns, jucată la America West Arena. Au vizitat Lyon Gallery în Scottsdale, Symphony Hall, şi s-au dus în orăşelul Chandler ca să vadă parada Doo-dah. Într-o seară, au fost la un meci de hochei cu Phoenix Roadrunners.

După terminarea meciului, Henry i-a spus:

— Îmi placi foarte mult, Leslie. Cred că ne-am simţi grozav împreună. Aş vrea să fac dragoste cu tine.

Ea îi luă mâna într-a ei şi spuse cu căldură:

— Şi tu mie, Henry, dar răspunsul e nu.

*

A doua zi stabiliseră să ia prânzul împreună. Henry îi telefonă lui Leslie.

— Ce-ar fi să vii să mă iei de la *Star*? Aş vrea să vezi locul.

— Aş fi încântată, zise Leslie.

Asta aştepta de mult. Mai erau alte două ziare în Phoenix, *Arizona Republic* şi *Phoenix Gazette.* Dar singurul care pierdea bani era al lui Henry, *Star.*

Birourile şi secţia de producţie de la *Phoenix Star* erau mai mici decât îşi imaginase Leslie. Henry îi arătă tot, iar Leslie se gândea privind în jur: *Ăsta nu va putea dărâma un guvernator sau un preşedinte.* Dar era o treaptă. Îşi făcuse un plan.

Leslie era interesată de tot ce vedea. Îi punea întruna întrebări lui Henry, care i le punea lui Lyle Bannister, redactorul-şef. Leslie era uimită de cât de puţin părea să ştie Henry despre această afacere şi cât de puţin îl interesa. Un motiv mai mult să înveţe cât mai multe.

*

S-a întâmplat la Borgata, un restaurant ce semăna cu un vechi castel dintr-o aşezare italienească. Cina fusese superbă. Supă de homari, friptură de

vacă în sos bearnez, vinegretă de sparanghel alb şi sufleu Grand Marnier. Henry Chambers era fermecător, era plăcut să fii cu el, şi seara fusese minunată.

— Îndrăgesc Phoenix-ul, spunea Henry. E greu de crezut că în urmă cu cincizeci de ani avea doar o populaţie de şaizeci şi cinci de mii de locuitori. Acum are peste un milion.

Leslie avea o curiozitate.

— De ce te-ai hotărât să părăseşti Kentucky şi să te muţi aici, Henry?

El ridică din umeri.

— N-a fost chiar decizia mea. E din cauza afurisiţilor de plămâni. Doctorii nu ştiu cât mai am de trăit. Mi-au spus că în Arizona ar fi cea mai bună climă pentru mine. Aşa că am hotărât să-mi petrec restul vieţii – orice ar însemna asta trăind intens. Îi zâmbi. Şi iată-ne aici, zise luându-i mâna. Când mi-au spus cât de bine îmi va face, nici nu ştiau ce înseamnă, ţi se pare că sunt prea bătrân pentru tine? întrebă neliniştit.

Leslie surâse.

— Prea tânăr. Mult prea tânăr. Henry o privi îndelung.

— Vorbesc serios. Vrei să te măriţi cu mine? Leslie închise ochii pentru câteva clipe. Revăzu panoul de pe aleea din Interstate Park şi textul scris cu mâna: LESLIE, TE MĂRIŢI CU MINE?... *„Mi-e teamă că nu-ţi pot promite că te vei mărita cu un guvernator, dar sunt un avocat destul de bun.”*

Leslie deschise ochii şi îl privi.

— Da. Vreau să mă mărit cu tine. Mai mult decât orice pe lume.

Două săptămâni mai târziu erau căsătoriţi.

*

Când a văzut anunţul căsătoriei în *Lexington Herald-Leader*, senatorul Davis l-a examinat îndelung. *„Îmi pare rău că vă deranjez, domnule senator, dar voiam să ştiu dacă îmi puteţi acorda o întâlnire. Vreau să vă cer o favoare... Îl cunoaşteţi pe Henry Chambers?... V-aş fi recunoscătoare dacă mi l-aţi prezenta.”*

Dacă asta-i tot ce vrea, nu e nici o problemă.

Dacă asta-i tot.

*

Leslie şi Henry şi-au petrecut luna de miere la Paris unde Leslie se pomenea întrebându-se, oriunde mergeau, dacă Oliver şi Jan au vizitat aceleaşi locuri, s-au plimbat pe aceleaşi străzi, au luat masa acolo, şi-au făcut cumpărăturile acolo. Şi-i imagina pe amândoi făcând dragoste, pe Oliver şoptindu-i la ureche lui Jan aceleaşi minciuni pe care i le spusese şi ei. Minciuni pentru care va plăti scump.

Henry o iubea cu adevărat şi nu dorea decât să o facă fericită. În alte împrejurări s-ar fi îndrăgostit de el, însă ceva în adâncul sufletului ei murise. *Niciodată nu voi mai avea încredere într-un bărbat.*

*

Câteva zile după ce s-au întors la Phoenix, Leslie l-a surprins pe soţul ei zicând:

— Henry, aş vrea să lucrez la ziar.

— De ce? râse el.

— Cred că ar fi interesant. Am fost director la o agenţie de publicitate şi cred că aş fi de folos în această privinţă.

Henry a protestat, dar până la urmă a fost de acord.

*

Henry observă că Leslie citea zilnic *Lexington Herald-Leader.*

— Te ţii la curent cu oraşul natal? o tachină el.

— Într-un fel, zâmbi Leslie. Citea cu aviditate fiecare cuvinţel scris despre Oliver. Voia să-l ştie fericit şi plin de succes. *Cu cât cazi mai de sus...*

*

Când Leslie i-a arătat că *Star* merge în pierdere, Henry a râs.

— Draga mea, e un strop din ocean. Nici nu ştii din câte surse scot bani. Nu contează.

Însă pentru Leslie conta. Şi încă foarte mult. Pe măsură ce se implica în conducerea ziarului, i se părea evident că motivul principal pentru care pierdeau bani erau sindicatele. Utilajele tipografiei *Phoenix Star* erau depăşite, dar sindicatele se opuneau modernizării echipamentelor pentru că se temeau că o parte dintre membrii sindicatului îşi vor pierde slujbele. În momentul de faţă negociau un nou contract cu *Star*.

Când Leslie a discutat problema cu Henry, el i-a răspuns:

— De ce te oboseşti să te ocupi cu o asemenea problemă? Mai bine distrează-te.

— Mă distrez, îl asigură Leslie.

*

Leslie s-a întâlnit cu Craig McAllister, avocatul lui *Star*.

— Cum merg negocierile?

— Aş vrea să am veşti mai bune, doamnă Chambers, dar mă tem că lucrurile nu stau prea bine.

— Suntem încă în negocieri, nu-i aşa?

— Da, dar Joe Riley, şeful sindicatului tipografilor, este încăpăţânat ca un ca... este un om încăpăţânat. Nu lasă nimic de la el. Contractul tipografilor expiră în zece zile, iar Riley spune că ne lasă baltă dacă până atunci noul contract nu va fi încheiat.

— Îl crezi?

— Da. Nu-mi place să pierd în faţa sindicatelor, dar adevărul este că ziarul moare fără ei. Ne pot da lovitura de graţie. Nu puţine publicaţii au fost închise pentru că s-au pus cu sindicatele.

— Ce vor?

— Ca de obicei. Program de lucru redus, salarii mai mari. Asigurări împotriva automatizării...

— Ne forţează mâna, Craig. Nu-mi place.

— Nu e vorba că-ţi place sau nu. E o chestiune practică.

— Atunci sfatul tău e să cedăm?

— Nu cred că avem de ales.

— Am să vorbesc cu Joe Riley.

*

Întâlnirea a fost fixată pentru ora două, iar Leslie a întârziat venind de la masă. În camera de primire, Riley aştepta flecărind cu Amy, secretara lui Leslie, o brunetă tânără şi frumoasă.

Joe Riley era un irlandez cu înfăţişare aspră, de vreo patruzeci şi cinci de ani. Era tipograf de cincisprezece ani. În urmă cu trei ani fusese ales lider al sindicatului şi avea reputaţia de a fi cel mai dur negociator din branşă. Leslie

aşteptă un moment, privindu-l cum flirtează cu Amy.

Riley tocmai spunea:

— Iar bărbatul s-a întors spre ea şi i-a zis: „Ţi-e uşor să spui asta, dar eu cum mă mai întorc?”

Amy izbucni în râs:

— De unde ştii toate astea?

— Ies în lume, scumpo. Iei cina cu mine în seara asta?

— Cu plăcere.

Riley ridică privirea şi o văzu pe Leslie.

— Bună ziua, doamnă Chambers.

— Bună ziua, domnule Riley. Intraţi, vă rog.

*

Cei doi s-au instalat în sala de conferinţe a ziarului.

— Doriţi o cafea? îl întrebă Leslie.

— Nu, mulţumesc.

— O tărie?

Riley zâmbi.

— Ştiţi că e împotriva regulamentului să bei în orele de program, doamnă Chambers.

Leslie inspiră adânc.

— Am vrut să discutăm noi doi fiindcă am auzit că sunteţi un om foarte corect.

— Mă străduiesc, răspunse Riley.

— Aş vrea să ştiţi că eu sunt de partea sindicatului. Cred că oamenilor li se cuvin anumite facilităţi, dar ceea ce cereţi dumneavoastră nu e rezonabil. Unele din obiceiurile lor ne costă pe noi milioane de dolari anual.

— Aţi putea să-mi spuneţi la ce anume vă referiţi?

— Aş fi bucuroasă. Lucrează cât mai puţine ore în schimburi normale şi găsesc modalităţi de a lucra în turele plătite special. Unii dintre ei lucrează câte trei schimburi la rând în week-end. Cred că ei numesc asta „tur de forţă”. Nu ne mai putem permite aşa ceva. Pierdem bani pentru că utilajele sunt depăşite. Dacă am putea instala prese cold-type…

— Nici vorbă. Noile echipamente pe care le vreţi dumneavoastră o să-mi lase oamenii fără slujbă şi nici nu-mi trece prin cap să las maşinile să-i arunce în stradă. Afurisitelor astea de maşini nu le trebuie de mâncare, oamenilor mei da. Riley se ridică. Contractul expiră săptămâna viitoare. Ori obţinem ce vrem, ori plecăm.

*

Când Leslie i-a povestit despre întâlnirea cu Riley, Henry i-a spus:

— De ce te amesteci în aşa ceva? Sindicatele sunt un rău necesar. Lasă-mă să-ţi dau un sfat, draga mea. Eşti nou-venită în branşă şi eşti femeie. Lasă-i pe bărbaţi să descurce lucrurile. Să nu…

Se oprise cu răsuflarea tăiată.

— Ţi-e rău?

Încuviinţă.

— Am fost astăzi la doctorul meu cel tâmpit care crede că trebuie să-mi procur un tub de oxigen.

— Mă ocup eu de asta, spuse Leslie. Şi am să angajez o soră să aibă grijă de tine când eu nu sunt acasă.

— Nu. Nu vreau o soră. Sunt… sunt doar puţin obosit.

— Haide, Henry. Să mergem la culcare.

*

Trei zile mai târziu, când Leslie a convocat o şedinţă urgentă a comitetului director, Henry i-a spus:

— Du-te singură, draga mea. Eu rămân acasă.

Tubul de oxigen fusese de ajutor, dar se simţea încă slăbit.

Leslie i-a telefonat doctorului.

— A slăbit mult şi are dureri. Trebuie să faceţi ceva.

— Doamnă Chambers, facem tot ce putem. Aveţi grijă să se odihnească şi să-şi ia medicamentele.

Leslie stătea cu ochii la Henry, care zăcea pe pat tuşind.

— Îmi pare rău pentru şedinţă, îi spuse Henry. Tu trebuie să conduci întrunirea. Oricum nu se poate face nimic.

Ea îi zâmbi.

5

Membrii comitetului director erau aşezaţi în jurul mesei din sala de conferinţe, sorbind cafele şi mâncând gogoşi glasate şi brânză, în aşteptarea lui Leslie.

— Vă rog să mă scuzaţi pentru întârziere, domnilor. Henry vă transmite salutări.

De la prima întrunire la care participase ea, lucrurile se schimbaseră simţitor. Atunci au ignorat-o şi au tratat-o ca pe un intrus. Cu timpul însă, cum Leslie începuse să înveţe şi să dea sugestii bune, le-a câştigat încrederea. Acum, când şedinţa era pe cale să înceapă, Leslie se întoarse spre Amy, care servea cafea.

— Amy, aş vrea să fii de faţă. Amy o privi surprinsă.

— Mă tem că nu prea ştiu să stenografiez, doamnă Chambers. Cynthia se descurcă mai bine ca mine.

— Nu ţin să notezi tot ce se discută. Trebuie doar să înregistrezi rezoluţiile finale.

— Bine, doamnă.

Amy îşi luă un carnet şi un stilou şi se aşeză pe un scaun lângă perete.

Leslie se întoarse spre comitet.

— Avem o problemă. Contractul cu sindicatul tipografilor aproape a expirat. Negociem de trei luni şi nu am reuşit să ajungem la o înţelegere. Trebuie să luăm o decizie, şi asta repede. Aţi studiat cu toţii rapoartele pe care vi le-am trimis. Aş vrea acum să vă aud opiniile.

Se uită la Gene Osborne, asociat al unei firme de avocatură din localitate.

— Părerea mea, Leslie, este că au deja al dracului de mult. Dacă le dăm acum ce vor, mâine vor cere mai mult.

Leslie încuviinţă şi se uită spre Aaron Drexel, proprietarul unui magazin.

— Aaron?

— Subscriu. Avem deja mai mulţi lucrători decât avem nevoie. Înţeleg că, dacă le dăm ceva, trebuie să primim şi noi ceva în schimb. După mine, noi ne putem permite o grevă, ei nu.

Celelalte opinii au fost asemănătoare.

— Trebuie să vă contrazic pe toţi, domnilor, spuse Leslie.

O privire surprinşi.

— Părerea mea e că trebuie să le satisfacem toate revendicările.

— E o nebunie.

— Vor sfârşi prin a cumpăra ziarul.

— Nu-i va opri nimeni.

— Nu putem ceda în faţa lor.

Leslie îi lăsă să vorbească. Când terminară, luă cuvântul:

— Joe Riley e un om cinstit. Ştie foarte bine ce cere.

Sprijinită de perete, Amy urmărea uluită discuţia. Una dintre femei se ridică.

— Mă surprinde faptul că ai trecut de partea lui, Leslie.

— Nu sunt de partea nimănui. Cred doar că trebuie să încercăm să fim rezonabili. Oricum, nu eu iau decizii aici. Să votăm.

Se întoarse spre Amy.

— Notează acum.

— Da, doamnă.

Leslie se întoarse spre ceilalţi.

— Să ridice mâna cei care se opun cererilor sindicatului. Unsprezece mâini se ridicară.

— Notează că eu am votat pentru, iar restul comitetului împotriva cererilor sindicatului.

Amy scria în carnet, cu o expresie gânditoare întipărită pe faţă.

— Atunci, asta e tot, spuse Leslie şi se ridică. Dacă nu aveţi nimic altceva…

Se ridicară cu toţii.

— Vă mulţumesc pentru participare. Îi privi ieşind, apoi se întoarse spre Amy: Vrei să baţi la maşină ce ai scris, te rog?

— Imediat, doamnă Chambers.

Leslie se îndreptă spre biroul ei.

*

Telefonul a sunat ceva mai târziu.

— Vă caută domnul Riley, spuse Amy.

Leslie ridică receptorul.

— Alo?

— Joe Riley la telefon. Vreau doar să vă mulţumesc pentru ce aţi încercat să faceţi.

— Nu înţeleg, răspunse Leslie.

— Întâlnirea comitetului. Am auzit ce s-a întâmplat.

— Sunt surprinsă, domnule Riley, spuse Leslie. A fost o întrunire privată.

Joe Riley chicoti.

— Să zicem că am prieteni acolo unde trebuie. Oricum, e frumos ce aţi încercat să faceţi. Păcat că n-a mers.

Se lăsă o tăcere scurtă, apoi Leslie zise încet:

— Şi dacă aş putea să fac în aşa fel încât să meargă… domnule Riley?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Am o idee. Dar n-aş vrea să vorbesc la telefon despre asta. Ne-am putea întâlni undeva, într-un loc discret?

Urmă o pauză.

— Bineînţeles. Unde doriţi?

— Într-un loc unde să nu putem fi recunoscuţi.

— Ce spuneţi de Golden Cup?

— Bine. Voi fi acolo într-o oră.

— Ne vedem atunci.

*

Golden Cup era o cafenea rău famată în cartierul sărac al Phoenix-ului, lângă calea ferată, loc unde poliţia îi sfătuia pe turişti să nu pună piciorul. Joe Riley şedea într-un separeu din colţ când Leslie îşi făcu apariţia. Se ridică să o întâmpine.

— Vă mulţumesc că aţi venit, spuse Leslie. Se aşezară.

— Am venit pentru că mi-aţi spus că s-ar putea găsi o cale pentru a înnoi contractul.

— Există. Cred că cei din comitet sunt depăşiţi. Am încercat să vorbesc cu ei, dar nu m-au ascultat.

El încuviinţă.

— Ştiu. I-aţi sfătuit să aprobe toate revendicările noastre.

— Exact. Nu-şi dau seama cât de importanţi sunt tipografii pentru ziarul nostru.

O privea uluit.

— Dar dacă au votat împotrivă, cum am putea noi…

— Singurul motiv pentru care n-au fost de acord cu mine este faptul că nu iau în serios sindicatul vostru. Dacă vreţi să evitaţi o grevă de lungă durată, sau poate chiar moartea ziarului, trebuie să le arătaţi că ştiţi ce vreţi.

— Adică?

Leslie îi răspunse iritată:

— Ceea ce vă spun acum trebuie să rămână între noi şi este singura cale de a obţine ceea ce doriţi. Problema este simplă. Ei cred că au de-a face cu o cacealma, că nu vă veţi ţine de cuvânt. Trebuie să le dovediţi contrariul. Contractul expiră vineri la miezul nopţii.

— Da…

— Se aşteaptă ca muncitorii să părăsească halele în ordine. Se înclină spre el. Ei bine, nu!

El aşteptă încordat.

— Arătaţi-le că nu pot scoate ziarul fără voi. Nu plecaţi înainte de a provoca ceva pagube.

O privea cu ochii măriţi.

— Nu cine ştie ce, adăugă Leslie repede. Destul însă pentru a le dovedi că nu glumiţi. Tăiaţi câteva cabluri, stricaţi o presă sau două. Arătaţi-le că au nevoie de voi pentru a le manevra. Totul se poate repara într-o zi, două, dar între timp le-a intrat frica-n oase. Vor şti atunci cu cine au de-a face.

Joe Riley rămase tăcut mult timp, studiind-o pe Leslie.

— Sunteţi o femeie deosebită.

— Nu tocmai. M-am gândit mult şi am ales soluţia cea mai simplă. Puteţi

provoca mici stricăciuni care se vor corecta uşor pentru a forţa comitetul să discute cu voi, sau puteţi să vă resemnaţi şi să intraţi într-o lungă grevă după care ziarul s-ar putea să nu-şi mai revină. Nu vreau decât să-mi protejez ziarul.

Un zâmbet luminã faţa lui Riley.

— Permiteţi-mi să vă ofer o cafea, doamnă Chambers.

*

— Intrăm în grevă.

În noaptea de vineri, la un minut după miezul nopţii, sub conducerea lui Joe Riley, tipografii au acţionat. Au smuls bucăţi din maşini, au răsturnat mese cu utilaje şi au dat foc la două prese. Un paznic care a încercat să-i oprească a fost bătut. Tipografii, care la început n-au vrut decât să strice câteva prese, au fost luaţi de valul distrugerii şi nu s-au mai putut opri.

— Să le arătăm ticăloşilor cu cine au de-a face! striga unul dintre ei.

— Nu se poate scoate un ziar fără noi!

— Noi suntem *Star*.

S-au auzit aplauze, iar oamenii au continuat şi mai în forţă. Tot atelierul era o ruină.

În toiul vacarmului, s-au aprins brusc reflectoare în toate cele patru colţuri ale halei. Oamenii s-au oprit uimiţi. De lângă uşi, camere de televiziune înregistrau scenele distrugerii. Alături, reporteri de la *Arizona Republic, Phoenix Gazette* şi de la alte câteva posturi de ştiri transmiteau dezastrul. Mai erau de faţă şi cel puţin o duzină de poliţişti şi pompieri.

Joe Riley privea şocat toată scena*. Cum dracu' au ajuns aici atât de repede?* Dar când poliţiştii au început să se apropie şi pompierii să-şi pună în funcţiune furtunurile, răspunsul i-a venit brusc şi l-a resimţit ca pe un pumn în plex. Leslie Chambers îi întinsese o cursă! Când imaginile vor ajunge pe posturi, sindicatul nu va mai avea parte de nici un strop de simpatie. Opinia publică va fi împotriva lui. *Căţeaua a plănuit totul...*

*

Televiziunea a transmis imaginile peste o oră, iar posturile de radio au alimentat cu detalii despre teribila distrugere. Canale de ştiri din toată lumea au preluat ştirea despre muncitorii nerecunoscători care au muşcat mâna ce-i hrănea. A fost un mare triumf pentru *Phoenix Star*, în ceea ce priveşte relaţiile cu publicul.

*

Leslie îşi pregătise bine lecţia. Trimisese anterior, în secret, câţiva directori executivi în Kansas, ca să înveţe cum se manipulează presele gigantice, pentru a-i putea învăţa pe angajaţii neînscrişi în sindicat să lucreze cu noua tehnologie cold-type. Imediat după sabotaj, alte două sindicate în grevă, poştaşii şi fotogravorii, au ajuns la o înţelegere cu *Star*.

Cu sindicatele învinse şi o dată deschisă calea spre modernizarea utilajelor, *Star* a început să aibă profit. Peste noapte, productivitatea a crescut cu douăzeci de procente.

Dimineaţa, după grevă, Amy a fost concediată.

*

Într-o după-amiază de vineri, la doi ani după nuntă, Henry a făcut o mică indigestie. Până sâmbătă dimineaţă au apărut şi dureri în piept, iar Leslie a chemat salvarea şi l-a dus la spital. Duminică, Henry Chambers a murit.

I-a lăsat lui Leslie toată averea.

*

Luni, după funeralii, Craig McAllister a cerut să o vadă pe Leslie.

— Aş vrea să discutăm câteva chestiuni legale, dar dacă e prea devreme…

— Nu, spuse Leslie. E-n regulă.

Moartea lui Henry o afectase mai mult decât se aştepta. Fusese un om bun, generos, iar ea îl folosise pentru a se putea răzbuna pe Oliver. Şi cumva, în mintea ei, moartea lui Henry devenea un motiv în plus pentru a-l distruge.

— Ce vrei să faci cu ziarul? Întrebă McAllister. Nu cred că vrei să-ţi pierzi timpul cu el.

— Exact asta am de gând să fac. Şi ne vom extinde.

*

Leslie trimise după un exemplar din *Managing Editor*, revista care conţinea lista tuturor brokerilor din lumea presei americane. I-a selectat pe Dirks, Van Essen and Associates din Santa Fe, New Mexico.

— La telefon doamna Henry Chambers. Aş vrea să cumpăr încă un ziar şi nu ştiu care este de vânzare…

I s-a propus ziarul *Sun* din Hammond, Oregon.

— Aş vrea să te duci acolo şi să faci o evaluare, îi spuse Leslie lui McAllister.

Două zile mai târziu, McAllister o informă la telefon:

— Eu zic s-o lăsăm baltă cu *Sun*, doamnă Chambers.

— De ce?

— Pentru că în Hammond sunt numai două ziare. Tirajul lui *Sun* este de cincisprezece mii de exemplare. Celălalt, *Hammond Chronicle*, are un tiraj aproape dublu, douăzeci şi opt de mii. Iar proprietarul lui *Sun* cere cinci milioane de dolari. Nu e nici o afacere.

Leslie se gândi un moment.

— Aşteaptă-mă, spuse, vin acolo.

Leslie îşi petrecu următoarele două zile examinând ziarul şi registrele contabile.

— E imposibil ca *Sun* să-l ajungă pe *Chronicle*, o asigură McAllister. *Chronicle* e în creştere, iar tirajul lui *Sun* e în continuă scădere de cinci ani încoace.

— Ştiu, replică Leslie. Am să-l cumpăr. O privi surprins.

— Ce-ai să faci?

— Am să-l cumpăr.

*

În trei zile, târgul s-a încheiat. Proprietarul lui *Sun* era încântat că a scăpat de el.

— Am păcălit-o pe cucoană, exulta el. Mi-a plătit cinci milioane.

Walt Meriwether, proprietarul lui *Hammond Chronicle*, veni să o vadă pe Leslie.

— Înţeleg că sunteţi noul meu rival, spuse el binevoitor.

Leslie încuviinţă.

— Aşa e.

— Dacă lucrurile n-au să meargă bine aici, la Sun, vă aştept să mi-l vindeţi mie.

— Iar dacă lucrurile merg bine, poate că vă veţi gândi să-mi vindeţi mie *Chronicle*, zâmbi Leslie.

Meriwether izbucni în râs.

— Desigur. Mult noroc, doamnă Chambers.

Când Meriwether s-a întors la redacţia lui *Chronicle*, a declarat încrezător:

— În şase luni *Sun* va fi al nostru.

*

Leslie s-a întors la Phoenix şi i-a spus redactorului şef de la *Star*, Lyle Bannister:

— Vii cu mine la Hammond, în Oregon. Ai să pui pe picioare ziarul de acolo.

— Am discutat cu domnul McAllister, spuse Bannister. Zice că ziarul nu poate fi pus pe picioare şi că ne aşteaptă mai degrabă un dezastru.

Îl studie câteva momente.

— Mă faci să râd.

*

În Oregon, Leslie a convocat o şedinţă de redacţie a echipei de la *Sun*.

— Politica noastră se schimbă începând din momentul de faţă, îi informă ea. Hammond este un oraş cu două ziare şi vor fi amândouă ale noastre.

Derek Zornes, redactorul şef al lui *Sun*, interveni:

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă Chambers, dar nu sunt sigur că aţi înţeles cum stau lucrurile. Tirajul nostru este mult sub al lui Chronicle şi scade cu fiecare lună. Nu-i putem ajunge nicidecum.

— Nu numai că-i vom ajunge, dar *Chronicle* va ajunge să falimenteze.

Bărbaţii din încăpere se priviră, părând să aibă toţi acelaşi gând: femeile şi amatorii să nu se amestece în afaceri de presă.

— Şi cum v-aţi gândit să procedaţi? o întrebă Zornes politicos.

— Aţi privit vreodată o luptă de tauri? replică Leslie.

Omul clipi.

— O luptă de tauri? Nu…

— Ei bine, când taurul năvăleşte în arenă, matadorul nu-l omoară imediat. Îl răneşte şi taurul sângerează până când este complet slăbit, apoi îl ucide.

Zornes se străduia să nu izbucnească în râs.

— Şi aveţi de gând să-l faceţi pe *Chronicle* să sângereze?

— Exact.

— Cum anume?

— Începând de luni, vom reduce preţul lui *Sun* de la treizeci şi cinci de cenţi la douăzeci. Micşorăm taxele pentru publicitate cu treizeci de procente. De săptămână viitoare vom introduce un concurs pentru cititori la care premiile vor fi călătorii gratuite în toată lumea. Publicitatea pentru concurs o vom începe imediat.

Când redacţia s-a întrunit mai târziu pentru a discuta problema, au căzut toţi de acord că gazeta a încăput pe mâinile unei nebune.

*

Lupta s-a lăsat cu pierdere de sânge, dar *Sun* a fost cel rănit.

McAllister o întrebă pe leslie:

— Ai idee câţi bani a pierdut Sun?

— Ştiu exact cât a pierdut, spuse Leslie.

— Cât ai de gând să continui astfel?

— Până când câştigăm. Răspunse Leslie. Nu-ţi face griji, vom câştiga.

Dar Leslie îşi făcea griji. Pierderile creşteau în fiecare săptămână. Tirajul

continua să scadă, iar agenţiile de publicitate reacţionau cu precauţie la reducerea de taxe.

— Teoria ta nu funcţionează, spuse McAllister. Trebuie să oprim pierderile. Presupun că încă mai poţi pompa bani, dar care-i rostul?

În săptămână următoare, tirajul a stagnat.

*

A fost nevoie de opt săptămâni pentru ca tirajul să înceapă să crească.

Reducerea preţului şi a taxelor pentru publicitate erau atractive, dar ceea ce a contribuit la creşterea audienţei a fost concursul gratuit. Dura douăsprezece săptămâni, iar participanţii se întreceau în fiecare săptămână. Premiile erau croaziere în Mările Sudului, excursii la Londra, Paris şi Rio. Pe măsură ce primele concursuri s-au încheiat şi fotografiile câştigătorilor au apărut pe prima pagină, tirajul lui Sun a explodat.

— Ai riscat al dracului de mult, admise McAllister înciudat, dar ai reuşit.

— N-am riscat, spuse Leslie. Oamenii nu rezistă tentaţiei de a obţine ceva pe degeaba.

*

Când Walt Meriwether a aflat ultimele cifre cu privire la situaţia ziarelor, s-a înfuriat. Pentru prima oară în ultimii ani, Sun era mai citit decât Chronicle.

— În regulă, spuse Meriwether sumbru. Putem şi noi să jucăm jocul ăsta stupid. Micşoraţi taxele de publicitate şi porniţi şi voi un concurs.

Era însă prea târziu. La unsprezece luni după ce cumpărase *Sun*, Leslie a primit vizita lui Meriwether.

— Vând, îi spuse el scurt. Vrei să cumperi *Chronicle*?

— Da.

*

În ziua în care contractul pentru cumpărarea lui Chronicle a fost semnat, Leslie şi-a convocat echipa.

— Începând de luni, spuse ea, mărim preţul lui Sun, dublăm taxele de publicitate şi oprim concursul.

*

O lună mai târziu, Leslie îi spunea lui Craig McAllister:

— *Evening Standard* din Detroit e de vânzare. Ziarul are şi un post de televiziune. Cred că merită să încheiem afacerea.

McAllister protestă.

— Doamnă Chambers, noi nu ştim nimic despre televiziune şi…

— Atunci va trebui să învăţăm, nu-i aşa?

Imperiul de care Leslie avea nevoie începea să prindă contur.

6

Ziua fusese plină pentru Oliver şi savurase fiecare clipă. Avusese întruniri la nivel politic, şedinţe pentru proiecte de legi şi alocaţii bugetare, mitinguri, discursuri şi conferinţe de presă. Ziarele *State Journal* din Frankfort, *Herald-*

Leader din Lexington şi *Courier-Journal* din Louisville i-au consacrat articole superlative. Câştigase reputaţia unui guvernator căruia îi place să facă ceva. Se lăsase acaparat de viaţa socială a celor înstăriţi şi ştia că aceasta se datora în mare parte faptului că se căsătorise cu fata senatorului Todd Davis.

*

Îi plăcea să trăiască în Frankfort, care era un oraş încântător, cu istorie bogată, cuibărit într-o vale superbă înconjurată de dealuri acoperite cu fabuloasele păşuni albastre din Kentucky. Se întreba cum ar fi să locuiască la Washington, D.C.

Zilele pline s-au făcut săptămâni, apoi luni, iar Oliver a ajuns în ultimul an al mandatului său.

Îl alesese ca secretar de presă pe Peter Tager. Era alegerea perfectă. Tager era întotdeauna cinstit cu presa şi, datorită valorilor morale decente şi de modă veche pe care le apăra, dădea partidei lui Oliver substanţă şi demnitate. Peter Tager şi peticul negru de pe ochi se confundau aproape cu Oliver.

*

Todd Davis obişnuia să zboare la Frankfort măcar o dată pe lună.

Îi spunea lui Peter Tager: „Când pariezi pe un cal pursânge, trebuie să stai cu ochii pe el, să fii sigur că rămâne în formă”.

*

Într-o seară rece de octombrie, Oliver şi senatorul Davis se aflau în biroul lui Oliver. Împreună cu Jan, cei doi luaseră cina la restaurantul Gabriel’s, iar acum, pentru că aveau de discutat, Jan îi lăsase singuri.

— Jan pare să fie foarte fericită, Oliver. Sunt mulţumit.

— Mă străduiesc să o fac fericită, Todd.

Senatorul Davis îl privi lung şi se întrebă cât de des foloseşte apartamentul.

— Te iubeşte mult, fiule.

— Şi eu o iubesc, replică Oliver, şi părea sincer.

Senatorul zâmbi.

— Mă bucur să aud asta. Jan se gândeşte deja la cum să redecoreze Casa Albă.

Inima lui Oliver încetă să bată pentru o clipă.

— Poftim?

— A, nu ţi-am spus? A venit momentul. Numele tău se pomeneşte din ce în ce mai des la Washington. Vom porni campania încă de la începutul anului viitor.

Oliver întrebă cu teamă:

— Crezi cu adevărat că am o şansă, Todd?

— Cuvântul şansă implică ideea de joc de noroc, iar eu nu joc, fiule. Eu nu mă implic în ceva fără să ştiu cu siguranţă că voi câştiga.

Oliver respiră adânc. *„Poţi să fii cel mai puternic om din lume.”*

— Aş vrea să ştii cât de mult apreciez tot ce-ai făcut pentru mine, Todd.

Senatorul îl bătu pe braţ.

— Oricine e dator să-şi ajute ginerele, nu-i aşa?

Lui Oliver nu-i scăpă accentul de pe cuvântul „ginerele”.

— Apropo, Oliver, am fost foarte dezamăgit că ai lăsat să treacă legea asupra majorării taxelor pe tutun, îi spuse senatorul pe un ton neglijent.

— Aceşti bani vor acoperi o parte din deficitul bugetar şi…

— Şi bineînţeles că ai să te foloseşti de dreptul de veto.

— Dreptul de veto?

Senatorul îi zâmbi.

— Oliver, vreau să ştii că nu la mine mă gândesc. Insă am o mulţime de prieteni care şi-au investit banii câştigaţi cu greu în plantaţii de tutun şi n-aş vrea să-i văd suferind datorită noilor impozite.

Se lăsase o tăcere grea.

— Nu-i aşa, Oliver?

— Aşa e, spuse Oliver în cele din urmă. Nu cred că ar fi corect.

— Să ştii că apreciez gestul tău. Sincer.

— Am crezut că tu ţi-ai vândut plantaţiile de tutun. Todd, replică Oliver.

— De ce-aş fi făcut una ca asta? răspunse senatorul, privindu-l surprins.

— Păi, companiile de tabac au început să piardă procese, vânzările au scăzut şi…

— Vorbeşti despre situaţia din Statele Unite, fiule. Dar lumea e mare. Aşteaptă să începem campaniile publicitare în China, Africa şi India. Se uită la ceas şi se ridică. Trebuie să mă întorc la Washington. Am o întrunire.

— Călătorie bună.

Senatorul Davis îi zâmbi.

— O să fie, fiule, acum o să fie.

*

Oliver era supărat.

— Ce dracu’ am să fac, Peter? Taxa pe tabac este de departe cea mai populară măsură pe care a luat-o legislativul anul acesta. Sub ce pretext mă pot folosi de dreptul de veto?

Peter Tager scoase câteva hârtii din buzunar.

— Ai aici toate răspunsurile, Oliver. Am discutat cu senatorul şi nu cred să se ivească vreo problemă. Am convocat o conferinţă de presă pentru ora patru.

Oliver studie hârtiile. În cele din urmă, încuviinţă.

— E bine.

— Ştii că te poţi bizui pe mine. Mai ai nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc. Ne vedem la ora patru.

Peter Tager se pregăti să plece.

— Peter.

Tager se întoarse.

— Da.

— Aş vrea să te întreb ceva. Crezi că am cu adevărat vreo şansă de a ajunge preşedinte?

— Senatorul Davis ce părere are?

— El spune că am.

Tager se întoarse la birou.

— Îl cunosc pe senator de mulţi ani, Oliver. În tot acest timp, nu s-a înşelat nici măcar o dată. Niciodată. Are instincte incredibile. Dacă Todd Davis spune că ai să fii următorul preşedinte al Statelor Unite, poţi să pariezi pe orice că aşa va fi.

Se auzi o bătaie la uşă.

— Intră.

Uşa se deschise şi o secretară atrăgătoare intră aducând câteva faxuri.

Avea puţin peste douăzeci de ani, era inteligentă şi entuziastă.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule guvernator, dar nu ştiam că sunteţi într-o…

— E-n regulă, Miriam.

Tager zâmbi.

— Bună, Miriam.

— Bună ziua, domnule Tager.

— Nu ştiu ce m-aş face fără Miriam, spuse Oliver, îmi rezolvă toate treburile.

Miriam roşi.

— Dacă nu mai aveţi nimic…

Lăsă faxurile pe birou, se întoarse şi se grăbi să iasă.

— Frumoasă femeie, remarcă Tager, privindu-l pe Oliver.

— Da.

— Oliver, eşti atent, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Doar te-am pus pe tine să-mi faci rost de micul apartament.

— Vreau să zic, foarte atent! Ştii ce e în joc? Data viitoare când vei fi tentat, gândeşte-te o clipă dacă pentru o Miriam, o Alice sau o Karen merită să rişti Biroul Oval.

— Înţeleg, Peter, şi apreciez, însă nu trebuie să-ţi faci griji din cauza asta.

— Bine. Tager se uită la ceas. Trebuie să plec. Iau cina cu Betsy şi copiii. Zâmbi. Ţi-am spus ce-a făcut Rebecca azi-dimineaţă? Cea de cinci ani. Voia să se uite la un show pentru copii la opt dimineaţa. Betsy i-a spus: „Draga mea, am să ţi-l pun la video după prânz”. Rebecca a replicat: „Mămico, vreau prânzul acum”. Isteaţă, nu-i aşa?

Oliver fu nevoit să zâmbească pentru a nu dezamăgi mândria ce se simţea în vocea lui Tager.

*

La ora zece în aceeaşi seară, Oliver intră în micul cabinet unde Jan citea şi spuse:

— Iubito, sunt nevoit să plec. Trebuie să particip la o conferinţă.

Jan ridică ochii din carte.

— Aşa de târziu?

— Mă tem că da. Mâine dimineaţă am o şedinţă de buget şi trebuie să mă informez în prealabil.

— Munceşti prea mult. Încearcă să te întorci cât mai devreme. Nu prea stai pe-acasă în ultima vreme, adăugă ea ezitând.

Oliver se întrebă dacă trebuie să o ia drept avertisment. Se duse spre ea. Se aplecă şi o sărută.

— Nu-ţi face griji, draga mea. Mă întorc cât pot de repede.

În faţa casei, Oliver îi spuse şoferului:

— Nu am nevoie de tine în seara asta. Am să iau maşina cea mică.

— Bine, domnule guvernator.

*

— Ai întârziat, dragule. Miriam era goală.

El îi zâmbi şi se îndreptă spre ea.

— Îmi pare rău. Mă bucur că n-ai început fără mine.

— Ia-mă în braţe, îi şopti ea zâmbind.

O îmbrăţişa strâns şi corpul ei cald se lipi de al lui.

— Dezbracă-te. Repede!

*

— Ţi-ar plăcea să te muţi la Washington, D.C? o întrebă el după aceea.

Miriam se ridică în capul oaselor.

— Vorbeşti serios?

— Foarte. S-ar putea să ajung acolo şi aş vrea să te am lângă mine.

Dacă soţia ta află despre noi…

— N-o să afle.

— De ce la Washington?

— Nu mă întreba acum. Tot ce pot să-ţi spun e că va fi extrem de interesant.

— Merg oriunde vrei să mă duci, atâta vreme cât mă iubeşti.

— Ştii că te iubesc. Vorbele-i curgeau cu uşurinţă, ca de atâtea ori până acum.

— Iubeşte-mă din nou.

— O secundă, am ceva pentru tine.

Se ridică şi se îndreptă spre haina care atârna pe spătarul unui scaun. Scoase din buzunar o sticluţă şi-i turnă conţinutul într-un pahar. Lichidul era transparent.

— Bea.

— Ce e? întrebă Miriam.

— O să-ţi placă, crede-mă. Ridică paharul şi bău jumătate.

Miriam luă o înghiţitură, apoi sorbi şi restul.

— Nu e rău, spuse ea zâmbind.

— Ai să te simţi foarte excitată.

— Sunt deja foarte excitată. Vino în pat. Făceau dragoste când începu să se sufoce.

— Nu… nu mă simt bine, îngăimă ea şi începu să gâfâie. Nu pot să respir. Ochii i se închideau.

— Miriam!

Niciun răspuns. Căzuse pe spate, zăcând pe pat inconştientă.

Căţea! Să nu-mi faci mie una ca asta!

Se ridică şi începu să se plimbe nervos. Dăduse lichidul la cel puţin o duzină de femei şi numai uneia i se făcuse rău. Trebuia să fie atent. Dacă nu reuşea să iasă cu bine din încurcătură, totul se va termina. Toate visele, munca de o viaţă. Nu putea lăsa să se întâmple aşa ceva. Se aşeză pe marginea patului şi o privi. Îi luă pulsul. Slavă Domnului, respira. Dar nu trebuia să fie descoperită în apartamentul lui. Trebuia să o lase undeva, unde putea fi găsită şi îngrijită. Avea încredere în ea, nu-l va trăda.

I-a trebuit o jumătate de oră ca s-o îmbrace şi să şteargă toate urmele prezenţei ei în apartament. Crăpă uşa să se asigure că nu e nimeni pe culoar, o ridică pe umeri şi o duse în maşină. Era aproape miezul nopţii şi străzile erau pustii. Începuse să plouă. Conduse până în Juniper Hill Park şi, după ce se asigură că nu-l vede nimeni, o scoase din maşină şi o puse uşor pe o bancă din parc. Nu voia să o lase acolo, dar nu avea de ales. Era în joc viitorul lui.

Văzu un telefon public la câţiva paşi distanţă. Se grăbi spre el şi formă 911.

*

Când Oliver se întoarse acasă, Jan îl aştepta.

— E trecut de miezul nopţii, spuse ea. De ce…?

— Îmi pare rău, draga mea. Ne-am luat cu o discuţie lungă şi plictisitoare despre buget şi fiecare avea altă părere.

— Eşti palid, trebuie să fii extenuat.

— Sunt puţin obosit, admise el.

— Să mergem la culcare, îi sugeră ea zâmbind. O sărută pe frunte.

— Am mare nevoie de somn, scumpa mea. Şedinţa asta m-a distrus.

*

Pe prima pagină a ziarului *State Journal*, în dimineaţa următoare, scria:

SECRETARA GUVERNATORULUI A FOST GĂSITĂ
ÎN STARE DE INCONŞTIENŢĂ ÎN PARC

La ora două dimineaţa, poliţia a găsit-o pe Miriam Friedland zăcând inconştientă pe o bancă în ploaie şi a chemat imediat ambulanţa. A fost dusă la Memorial Hospital, unde se află în stare critică.

*

Oliver citea ştirea când Peter năvăli în birou cu un exemplar al ziarului în mână.

— Ai văzut asta?

— Da. E.. E îngrozitor. Ziariştii au sunat toată dimineaţa.

— Ce crezi că s-a întâmplat? întrebă Tager.

Oliver clătină din cap.

— Nu ştiu. Adineauri am telefonat la spital şi mi-au spus că e în comă. Încearcă să afle cauza. Mă vor anunţa de cum vor şti mai mult.

Tager îl privi cu luare-aminte.

— Sper să se facă bine.

Leslie Chambers nu a citit despre incident. Se afla în Brazilia, unde cumpăra un post de televiziune.

*

Telefonul aşteptat de la spital sună a doua zi.

— Domnule guvernator, am terminat testele de laborator. Coma a fost provocată de o substanţă numită metilendioxi-metamfetamină, cunoscută mai ales sub numele de Ecstasy. A luat-o sub formă lichidă şi este mai periculoasă aşa, aproape mortală.

— În ce stare e?

— Mă tem că starea este critică. E în comă. Se poate trezi sau… Ezită. Sau nu.

— Vă rog să mă ţineţi la curent.

— Bineînţeles. Sunteţi probabil foarte îngrijorat.

— Fireşte.

*

Oliver Russell se afla în toiul unei conferinţe când sună telefonul.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule guvernator, dar sunteţi căutat la telefon.

— Ţi-am spus că nu vreau să fiu deranjat, Heather.

— Senatorul Davis se află pe linia trei.

— Ah.

Oliver se întoarse către cei din încăpere.

— Continuăm mai târziu, domnilor. Vă rog să mă scuzaţi.

Îi urmări cu privirea până când părăsiră camera şi, o dată închisă uşa în urma lor, ridică receptorul.

— Todd?

— Oliver, ce-i cu povestea asta despre secretara ta găsită drogată pe o bancă în parc?

— Da, spuse Oliver, e o poveste tragică. Todd, eu...

— Cât de tragică? insistă senatorul Davis.

— Ce vrei să spui?

— Ştii al dracului de bine ce vreau să spun!

— Todd, doar nu crezi că eu... îţi jur că nu am nimic de-a face cu cele întâmplate.

— Sper. Senatorul vorbea cu asprime. Oliver, ştii cât de repede circulă bârfele la Washington. E cel mai mic oraş din America. Nu putem îngădui ca numele tău să fie asociat cu nimic reprobabil. Suntem gata să pornim campania şi aş fi foarte, foarte supărat dacă ai făcut o prostie.

— N-am nici un amestec, ţi-o jur.

— Asigură-te că lucrurile vor sta aşa şi pe viitor.

— Bineînţeles...

Convorbirea se întrerupse.

Oliver rămase pe gânduri. *Va trebui să fiu mai atent. Nu pot permite să mă oprească ceva acum.* Se uită la ceas şi întinse mâna după telecomandă. La televizor erau ştiri. Pe ecran se vedea o stradă asediată de trăgători ascunşi după clădiri, care trăgeau focuri de armă la întâmplare. Se auzea zgomotul gloanţelor ce se înfigeau în mortar.

O tânără atrăgătoare, îmbrăcată în uniformă de luptă, spunea la microfon:

„Noul acord de pace va intra în vigoare astăzi, la miezul nopţii, dar, chiar dacă va fi respectat, satele liniştite ale acestei ţări răscolite de război nu vor mai exista, iar victimele inocente ale acestui regim al terorii nu vor putea fi înviate”.

Reportajul continuă cu Dana Evans, tânără şi pasionată, în prim-plan: „Oamenii de aici sunt înfometaţi şi extenuaţi. Vor însă un singur lucru: pace. Va fi pace? Numai timpul o poate spune. Dana Evans a transmis de la Sarajevo pentru WTE, Washington Tribune Enterprises.” Imaginea fu întreruptă de o reclamă.

Dana Evans era corespondent la Sarajevo pentru Washington Tribune Enterprises Broadcasting System. Transmitea zilnic, iar Oliver încerca să nu-i piardă emisiunile. Era unul dintre cei mai buni reporteri.

Arată minunat. Nu era pentru prima oară când Oliver se gândea la ea*. Ce o poate face pe o femeie atât de tânără şi de atrăgătoare să-şi dorească să se afle în plin război?*

7

Dana Evans era un copil al armatei, fiica unui colonel ce călătorea din bază

în bază ca instructor de armament. Până la vârsta de unsprezece ani trăise deja în cinci oraşe americane şi patru ţări străine. Se mutase cu tatăl şi mama ei la Aberdeen Proving Ground în Maryland, la Fort Benning în Georgia, Fort Hood în Texas, Fort Leavenworth în Kansas şi Fort Monmouth în New Jersey. A urmat şcoli pentru copii de ofiţeri la Camp Zana în Japonia, la Chiemsee în Germania, la Camp Darby în Italia şi la Fort Buchanan în Puerto Rico.

Dana era singură la părinţi, iar prietenii ei erau personalul armatei şi familiile lor staţionate în diverse posturi. Era un copil precoce, prietenos şi vesel, dar pe mama ei o îngrijora faptul că Dana nu are o copilărie normală.

— Ştiu că e îngrozitor pentru tine să ne mutăm la fiecare şase luni, scumpa mea, spunea maică-sa.

— De ce? o întreba Dana iritată.

Ori de câte ori tatăl ei era trimis în altă parte, Dana jubila:

— Ne vom muta din nou!

Din păcate, deşi Danei îi plăceau mutările dese, mama ei le ura.

La treisprezece ani, maică-sa i-a spus:.

— Nu mai pot trăi ca o ţigancă. Divorţez.

Dana a fost îngrozită de veste. Nu atât divorţul o înspăimânta, cât faptul că nu va mai putea călători în toată lumea cu tatăl ei.

— Unde vrei să ne stabilim? a întrebat-o pe maică-sa.

— În Claremont, California, acolo unde am copilărit eu. E un orăşel încântător. O să-ţi placă.

*

Mama avusese dreptate afirmând că Claremont este un orăşel încântător. Greşise însă apreciind că Danei are să-i placă. Claremont era situat la baza Munţilor San Gabriel, în districtul Los Angeles, şi avea o populaţie de treizeci şi trei de mii de locuitori. Străzile erau mărginite de copaci impecabil aliniaţi, iar localitatea avea aerul demodat al unui oraş universitar. Dana îl detesta. Fostă călătoare în jurul lumii, acum locuitoare a unui târg de provincie, Dana a suferit un puternic şoc cultural.

— Vom trăi aici mereu? a întrebat Dana cu o voce sumbră.

— De ce întrebi, scumpa mea?

— Pentru că e prea mic pentru mine. Am nevoie de un oraş mai mare.

După prima zi de şcoală, Dana a suferit o depresie.

— Ce s-a întâmplat? Nu-ţi place şcoala?

Dana a ridicat din umeri.

— Ba da, dar e plină de copii.

Mama a izbucnit în râs.

— Ai să te obişnuieşti cu asta, şi ei cu tine.

*

Dana a urmat cursurile liceului din Claremont şi a fost reporter la *Wolfpacket*, revista şcolii. A descoperit că îi place munca la ziar, însă îi lipseau enorm călătoriile.

— Când am să fiu mare, spunea ea, am să călătoresc iarăşi în toată lumea.

*

La optsprezece ani s-a înscris la Colegiul Mekenna din Claremont, la Facultatea de Jurnalism şi a devenit reporter la ziarul colegiului, *Forum*. Un an mai târziu era redactor-şef.

Studenţii apelau mereu la serviciile ei.

— Organizaţia noastră de femei organizează o petrecere, săptămână viitoare. Fii drăguţă şi inserează un anunţ…

— Clubul de dezbateri are o întrunire marţi…

— Vrei să publici o cronică la piesa la care repetăm…

— Vrem să adunăm fonduri pentru biblioteca cea nouă… Şi tot aşa, la nesfârşit, însă ei îi plăcea enorm. Putea şi îi făcea plăcere să ajute. În ultimul an era hotărâtă să facă o carieră ca ziaristă.

— Am să iau interviuri oamenilor celebri din toată lumea, îi spunea mamei sale. E ca şi cum ai face istoria.

*

Când era mai mică, privea tristă imaginea din oglindă. Era prea scundă, prea slabă şi fără forme. Toate celelalte fete îi păreau minunat de frumoase. Să fii frumoasă era lege în California. Sunt răţuşca cea urâtă rătăcită pe tărâmul lebedelor, se gândea cu amărăciune. S-a decis să nu se mai privească în oglindă. Dacă s-ar fi uitat, ar fi aflat că la paisprezece ani trupul ei începuse să înflorească. La şaisprezece era cu adevărat atrăgătoare. La şaptesprezece, băieţii o asaltau. Vioiciunea ei, ovalul feţei sale ca o inimioară, ochii mari şi parcă mereu iscoditori, râsul uşor răguşit o făceau adorabilă.

La vârsta de doisprezece ani planificase cum îşi va pierde fecioria. Va fi o noapte cu lună plină pe o insulă tropicală îndepărtată, pe ţărmul scăldat de valuri blânde. În surdină se va auzi o muzică. Un străin frumos şi sofisticat se va apropia de ea, o va privi adânc în ochi, apoi în suflet, o va purta pe braţe până sub cel mai apropiat palmier. Se vor dezbrăca şi vor face dragoste până când muzica din fundal îi va aduce în pragul extazului.

*

Şi-a pierdut virginitatea pe bancheta din spate a unui Chevrolet vechi, după o petrecere cu dans ce a avut loc la şcoală, în braţele unui roşcat slăbănog de optsprezece ani, Richard Dobbins, cu care lucra la *Forum*. I-a dăruit Danei inelul lui şi, după o lună, s-a mutat în Milwakee cu părinţii. N-a mai auzit niciodată de el.

*

Cu o lună înainte de absolvirea facultăţii, Dana s-a dus la ziarul din localitate, *Claremont Examiner*, pentru a încerca să se angajeze reporter.

Un bărbat de la biroul de personal s-a uitat pe curriculum vitae.

— Aşadar, ai fost redactor-şef la *Forum*?

Dana zâmbi cu modestie.

— Da.

— Bine. Ai noroc. Cam ducem lipsă de oameni acum. Te angajăm de probă.

Dana era în culmea bucuriei şi îşi făcea deja lista locurilor unde are să se ducă: Rusia, China, Africa…

— Ştiu că pentru început nu pot fi corespondent în străinătate, se grăbi Dana. Dar de cum…

— Sigur. Vei fi om la toate. Să ai grijă ca redactorii să aibă cafea de dimineaţă. Ai grijă, le place cafeaua tare. Ai să alergi cu materialele la tipografie.

Dana îl privi uluită.

— Eu nu pot…

Bărbatul se aplecă spre ea, încruntându-se.

— Ce nu poţi?

— Nu pot să vă spun cât sunt de fericită că am primit slujba.

*

Redactorilor le plăcea cafeaua făcută de ea şi a fost cel mai bun curier pe care l-a avut ziarul vreodată. Venea la serviciu dimineaţa devreme şi se împrietenise cu toată lumea. Ajuta pe oricine. Ştia că este singura cale pentru a promova. Problema era că, după şase luni, era încă om la toate. S-a dus la Bill Crowell, redactorul-şef.

— Cred că sunt pregătită pentru reportaj. Dacă aţi putea să-mi daţi...

Nici măcar n-a ridicat capul.

— Nu e nici un post liber şi cafeaua mea e rece.

Nu e drept, îşi spuse Dana, în sinea ei. *Nici măcar nu vor să mă lase să încerc.* Dana avea un principiu: „Dacă e ceva ce te poate opri, las-o baltă”. *Ei bine, nimic nu mă poate opri,* reflectă ea. *Nimic. Dar cum să încep?*

*

Într-o dimineaţă, când Dana trecea prin camera telexului, aducând ceşti de cafea fierbinte, tocmai sosea o informaţie de la poliţie. Curioasă, aruncă o privire:

ASSOCIATED PRESS – CLAREMONT, CALIFORNIA. ÎN DIMINEAŢA ACEASTA, ÎN CLAREMONT, A AVUT LOC O TENTATIVĂ DE RĂPIRE. UN BĂIEŢEL DE ŞASE ANI A FOST LUAT DE CĂTRE UN NECUNOSCUT ŞI..

Dana a devorat şi restul povestirii, a inspirat adânc, a rupt hârtia cu ştirea şi a băgat-o în buzunar. N-a mai văzut-o nimeni.

Năvăli cu răsuflarea tăiată în biroul lui Bill Crowell.

— Domnule Crowell, astăzi de dimineaţă, în Claremont, cineva a încercat să răpească un băieţel. S-a oferit să-l plimbe pe un ponei. Băiatul a vrut mai întâi bomboane, aşa că răpitorul l-a dus la băcănie, unde băcanul l-a recunoscut pe băiat. Băcanul a anunţat poliţia şi răpitorul a fugit. Bill Crowell deveni interesat.

— Ştirea n-a fost comunicată prin telex. De unde ştii?

— Eram în magazin şi lumea vorbea şi...

— Trimit un reporter chiar acum.

— Mai bine lăsaţi-mă pe mine, spuse Dana repede. Băcanul mă cunoaşte şi o să accepte să vorbească cu mine.

O privi un moment şi spuse cu jumătate de gură:

— Bine.

Dana i-a luat băcanului interviul, iar reportajul ei, care a apărut a doua zi pe prima pagină a ziarului, a fost bine primit.

— N-ai făcut o treabă rea, i-a spus Bill Crowell. Nu e rea deloc.

— Vă mulţumesc.

*

A trecut o săptămână până când Dana a fost iar singură în camera telexului. Era o altă ştire de la Associated Press:

POMONA, CALIFORNIA. O INSTRUCTOARE DE JUDO CAPTUREAZĂ UN INDIVID CARE A ÎNCERCAT SĂ O VIOLEZE.

Perfect, îşi zise Dana. Rupse hârtia. O cocoloşi şi o băgă în buzunar, apoi se grăbi spre biroul lui Bill Crowell.

— M-a sunat fosta mea colegă de cameră, îi spuse Dana. Se uita pe geam şi a văzut o femeie atacându-l pe un individ care încercase să o violeze. Pot să mă ocup de povestea asta?

— Du-te, admise Crowell după un moment de gândire.

Dana s-a urcat în maşină şi s-a dus la Pomona, a intervievat-o pe instructoarea de judo, iar reportajul ei a ajuns din nou pe prima pagină.

Bill Crowell a chemat-o la el în birou.

— Ce-ai zice de o rubrică permanentă?

Dana era în al nouălea cer.

— Ar fi grozav! *A venit momentul*, îşi spuse. *Cariera mea a început, în sfârşit!*

A doua zi, ziarul *Claremont Examiner* a fost cumpărat de *Washington Tribune* din Washington, D.C.

*

La aflarea veştilor despre vânzarea ziarului, cei mai mulţi angajaţi au fost consternaţi. Era foarte posibil să se facă reduceri de personal, astfel că unii dintre ei urmau să-şi piardă slujba. Dana nu gândea însă aşa*. Înseamnă că acum lucrez pentru Washington Tribune,* gândea ea, iar următorul pas logic era: *De ce să nu lucrez la cartierul general?*

Intră în biroul lui Bill Crowell.

— Aş vrea un concediu de zece zile. O privi plin de curiozitate.

— Dana, cei mai mulţi dintre colegii tăi nu se duc nici măcar până la toaletă de teamă că la întoarcere nu-şi vor mai găsi birourile. Nu ţi-e frică?

— De ce să-mi fíe frică? Sunt cel mai bun reporter pe care-l aveţi, răspunse ea plină de încredere. Şi am să obţin o slujbă la *Washington Tribune*.

— Vorbeşti serios? replică el, dar îi văzu expresia feţei şi adăugă: vorbeşti serios. Bine. Încearcă să vorbeşti cu Matt Baker. El conduce Washington Tribune Enterprises – ziar, posturi de televiziune, radio, totul.

— Matt Baker. Am reţinut.

*

8

Washington, D.C. Era un oraş mult mai mare decât îşi imaginase Dana. Era polul puterii pe pământ, iar Dana putea simţi electricitatea în aer*. Aici e locul meu*, se gândea ea fericită.

Primul lucru a fost să-şi reţină o cameră la hotelul Stoffer Renaissance. A căutat adresa ziarului *Washington Tribune* şi s-a îndreptat într-acolo. Se afla pe strada 6 şi ocupa un cvartal întreg. Sediul era constituit din patru clădiri separate care păreau să se înalţe până la infinit. A găsit holul central şi s-a îndreptat hotărâtă spre paznicul în uniformă aflat în spatele unui birou.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnişoară?

— Lucrez aici. De fapt, lucrez pentru Tribune şi am venit să-l văd pe Matt Baker.

— Aveţi audienţă?

— Nu încă, dar… se bâlbâi Dana.

— Atunci veniţi când vă veţi fixa una. Şi se întoarse spre alte persoane care se apropiau de recepţie.

— Avem întâlnire cu directorul departamentului circulaţie, spunea unul dintre ei.

— Un moment, vă rog, zise paznicul şi formă un număr la telefon.

În spate, unul dintre ascensoare tocmai ajunsese jos. Dana se îndreptă cu pas firesc spre el şi păşi înăuntru după ce ceilalţi coborâseră. Se ruga să înceapă să urce înainte ca paznicul să o observe. O femeie intră în lift, apăsă pe un buton şi porniră.

— Mă scuzaţi, vă rog, la ce etaj îl găsesc pe Matt Baker?

— La trei. O privi pe Dana mai atent. Nu purtaţi ecuson.

— L-am pierdut, replică Dana.

La etajul al treilea, Dana ieşi din lift. Rămase înmărmurită când văzu proporţiile locului. Era o mare de mici separeuri. Păreau să fie sute, ocupate de mii de oameni. Fiecare separeu avea o altă inscripţie: EDITORIAL, ARTE, METRO, SPORT, CALENDAR…

Dana îl opri pe un bărbat foarte grăbit.

— Vă rog să mă scuzaţi. Puteţi să-mi spuneţi unde este biroul domnului Baker?

— Matt Baker? Îi arătă cu mâna: La capătul culoarului, ultima uşă pe dreapta.

— Mulţumesc.

Întorcându-se, Dana se ciocni de un individ şifonat şi neras, cu braţele pline de hârtii. Hârtiile se împrăştiară pe jos.

— O, îmi pare foarte rău, am fost…

— De ce dracu’ nu te uiţi pe unde mergi, răcni omul şi se aplecă să adune hârtiile.

— A fost un accident. Uitaţi, am să vă ajut. Eu… Dana se aplecă şi se apucă să strângă hârtiile, împinse însă unele din ele sub un birou.

Omul se opri şi se holbă la ea.

— Fă-mi un serviciu. Nu mă mai ajuta.

— Cum doreşti, îi replică Dana rece. Sper doar ca oamenii din Washington să nu fie atât de grosolani ca tine.

Dana se ridică cu un aer arogant şi se îndreptă spre biroul domnului Baker. Pe fereastră scria doar MATT BAKER. Biroul era gol. Dana intră şi se aşeză. Urmărea cu privirea prin fereastră activitatea frenetică de dincolo de uşă.

Nu seamănă deloc cu Claremont Examiner, se gândea ea. Aici lucrau mii de oameni. Pe coridor se vedea apropiindu-se bărbatul cel şifonat şi ţâfnos.

Nu! îşi zise Dana. *Nu va intra aici, se duce-n altă parte…*

Omul intră pe uşă şi la vederea ei miji ochii.

— Ce dracu’ faci aici?

Dana înghiţi în sec.

— Sunteţi domnul Baker probabil. Eu sunt Dana Evans.

— Te-am întrebat ce faci aici.

— Sunt reporter la *Claremont Examiner.*

— Aşa, şi?

— Ziarul pe care dumneavoastră tocmai l-aţi cumpărat.

— Eu?

— Eu… vreau să spun, ziarul dumneavoastră. Ziarul a cumpărat ziarul. Dana simţi că ceva nu merge bine. Oricum, am venit pentru o slujbă. Bineînţeles că am deja o slujbă aici. Ar fi mai mult un transfer, nu-i aşa?

Continua să se holbeze la ea.

— Pot să încep chiar acum, bolborosi Dana. Nu e nici o problemă.

Matt Baker se îndreptă spre birou.

— Cine dracu' te-a lăsat să intri?

— V-am spus. Sunt reporter la *Claremont Examiner* şi…

— Întoarce-te la Claremont, se răsti el. Încearcă să nu dai peste cineva în drum.

Dana se ridică şi răspunse băţos:

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule Baker. Aţi fost foarte politicos.

Se năpusti spre uşă.

Matt Baker privi îndelung în urma ei, clătinând din cap. Lumea era plină de nebuni.

*

Dana păşi pe propriile urme până în marea sală unde duzini de reporteri îşi scriau reportajele la computere. *Aici am să lucrez şi eu,* îşi spuse Dana ferm*. „Întoarce-te la Claremont." Cum îndrăzneşte!*

Ridicând privirea, îl zări pe Matt Baker în depărtare, îndreptându-se spre ea. Ticălosul era peste tot! Dana se ascunse după un separeu în aşa fel încât să nu o vadă.

Baker trecu pe lângă ea şi se duse la un reporter aşezat la un birou.

— Sam, ai obţinut interviul?

— Ghinion! M-am dus la Georgetown Medical Center şi mi-au spus că n-au nici un pacient cu acest nume. Nevasta lui Tripp Taylor nu e acolo.

— Ştiu bine că acolo e. Ascund ceva, la dracu'? Vreau să ştiu de ce e în spital.

— Dacă este într-adevăr acolo, e imposibil să ajungi la ea.

— Ai încercat chestia aia de rutină, cu florile?

— Sigur, şi n-a mers.

Dana rămăsese pe loc, privindu-i pe cei doi care se îndepărtau. *Ce fel de reporter mai e şi ăsta,* se miră Dana, *care nu e în stare să ia un interviu?*

*

O jumătate de oră mai târziu, Dana pătrundea în Georgetown Medical Center. Se duse mai întâi la florărie.

— Cu ce vă pot ajuta? o întrebă vânzătorul.

— Aş dori… ezită o clipă, flori de cincizeci de dolari. Aproape că se înecă spunând „cincizeci".

Când vânzătorul i-a înmânat florile, l-a întrebat:

— Există vreun magazin în incinta spitalului de unde aş putea să-mi cumpăr o şapcă, indiferent de care?

— E un magazin cu suveniruri chiar după colţ.

— Mulţumesc.

Magazinul cu suveniruri era un fel de corn al abundenţei, plin cu nimicuri, felicitări, jucărioare ieftine, baloane şi steguleţe, semipreparate şi articole de

îmbrăcăminte în culori ţipătoare. Pe un raft se găseau şi şepcuţe. Dana îşi cumpără una şi şi-o puse. Mai luă şi o felicitare pe care mâzgăli ceva în grabă. Apoi se opri la biroul de informaţii din holul spitalului.

— Am adus un buchet de flori pentru doamna Tripp Taylor.

Funcţionara dădu din cap.

— Nu e înregistrată nici o doamnă Tripp Taylor la noi.

Dana oftă adânc.

— Păcat. Sunt din partea vicepreşedintelui Statelor Unite.

Deschise felicitarea şi i-o arătă. Era scris *„Însănătoşeşte-te cât mai repede”.* Era semnată *„Arthur Cannon”.*

Dana spuse:

— Înseamnă că trebuie să duc toate astea înapoi, şi se întoarse să plece.

Funcţionara de la recepţie se uită după ea, neştiind ce să facă.

— O clipă!

Dana se opri.

— Da?

— Aş putea să-i dau eu florile.

— Îmi pare rău, spuse Dana, vicepreşedintele Cannon a cerut să i se transmită personal.

O privi pe recepţioneră.

— Numele dumneavoastră, vă rog? Domnul Cannon va dori să ştie de ce florile n-au ajuns la destinaţie.

Panică.

— Of, bine! E-n regulă. Nu vreau să creez probleme. Du-le la camera 615. Le laşi şi pleci imediat.

— Sigur, spuse Dana.

La nici cinci minute după aceea, stătea de vorbă cu soţia vedetei rock Tripp Taylor.

*

Stacy Taylor părea să aibă în jur de douăzeci şi cinci de ani. Nu puteai să spui dacă era frumoasă sau nu pentru că acum era bătută zdravăn şi avea faţa umflată. Când Dana păşi înăuntru, tocmai încerca să ajungă la un pahar de apă de pe masa de lângă pat.

— Flori pentru… Dana se opri şocată la vederea femeii.

— De la cine sunt? iar vorbele ei abia se auziră.

Dana ascunse felicitarea.

— De la… de la un admirator.

Femeia o privi suspicioasă.

— Vrei să-mi dai puţină apă?

— Sigur. Dana lăsă florile şi îi dădu paharul cu apă. Mai aveţi nevoie de ceva?

— Da, şopti ea printre buzele umflate. Vreau să plec din locul ăsta împuţit. Soţul meu îmi interzice să primesc vizitatori şi m-am săturat de atâţia doctori şi asistente.

Dana se aşeză pe un scaun de lângă pat.

— Ce vi s-a întâmplat?

— Nu ştii? se enervă ea. Am avut un accident de maşină.

— Aşa?

— Da.

— Îngrozitor, replică Dana sceptică şi nervoasă, pentru că era evident că femeia fusese bătută.

După trei sferturi de oră, Dana era la curent cu adevărata poveste.

*

La întoarcerea în holul lui *Washington Tribune*, un alt paznic era de serviciu.

— Cu ce vă pot…?

— Nu e vina mea, spuse Dana cu sufletul la gură. Crede-mă e un trafic imposibil. Spune-i domnului Baker că ajung imediat. O să fie foarte supărat că am întârziat.

Se grăbi spre ascensor şi apăsă pe buton. Paznicul o privi nesigur, apoi începu să formeze un număr de telefon.

— Alo? Spuneţi-i domnului Baker că e o tânără care… Ascensorul sosise, iar Dana intră şi apăsă pe butonul cu numărul trei. La etajul trei, deşi părea imposibil, vacarmul era şi mai mare. Gazetarii se grăbeau să-şi termine la timp reportajele. Dana rămase pe loc, uitându-se cu nesaţ încoace şi-ncolo. Până la urmă găsi ceea ce dorea: un separeu pe care scria cu verde GRĂDINĂRIT, şi unde se afla un birou liber. Se grăbi într-acolo şi se aşează. Începu să bată la computerul de pe masă. Era aşa de cufundată în povestea pe care o scria, încât pierduse noţiunea timpului. Când a fost gata, a scos-o la imprimantă. Aranja foile când simţi o umbră pe umărul ei drept.

— Ce dracu’ faci aici? o întrebă Matt Baker.

— Caut o slujbă, domnule Baker. Am scris un reportaj şi m-am gândit…

— Te-ai gândit prost, explodă Baker. Ai intrat aici şi te-ai aşezat la biroul altcuiva! Aşa ceva nu se face. Pleacă până când nu chem paznicii să te aresteze.

— Dar…

— Afară!

Dana se ridică. Cu toată demnitatea de care era în stare, îi încredinţă hârtiile lui Matt Baker şi dădu colţul spre ascensor.

Matt Baker clătina din cap, nevenindu-i să creadă. *Dumnezeule, unde o să ajungem?*

Sub masă se afla un coş de gunoi. Aplecându-se să arunce hârtiile, ochii i se opriră pe prima propoziţie: „Stacy Taylor, cu faţa umflată şi plină de vânătăi, declară că a ajuns în spital pentru că soţul ei, vedeta rock Tripp Taylor, a bătut-o.

— Mă bate de fiecare dată când află că sunt însărcinată. Nu vrea să avem copii."

Împietrit, Matt continuă să citească. Ridică privirea, însă Dana plecase.

Strângând foile în mână, alergă înspre ascensor, sperând să o găsească înainte să dispară definitiv. Când să dea colţul, se lovi de ea. Aştepta acolo, rezemată de perete.

— De unde ştii toate astea? o întrebă el poruncitor.

— V-am mai spus, sunt reporter, replică ea simplu. Bărbatul inspiră adânc.

— Hai la mine în birou.

*

Se aflau din nou împreună în biroul lui Matt Baker.

— Ai făcut treabă bună, fu nevoit să admită.

— Mulţumesc! N-am cuvinte să spun cât de fericită sunt. Continuă

surescitată: Am să fiu cel mai bun reporter pe care l-aţi avut vreodată. O să vedeţi. Visul meu e să fiu corespondent în străinătate, dar sunt dispusă să muncesc din greu pentru asta. Fie şi un an de zile. Văzând expresia de pe faţa lui, adăugă: Chiar doi.

— *Tribune* nu are posturi libere şi există o lungă listă de pretendenţi.

Îl privi şocată.

— Dar am crezut că…

— Ajunge. Un reporter nu crede, domnişoară Evans. Ai înţeles?

— Da, domnule.

Baker rămase pe gânduri, apoi luă o decizie:

— Te uiţi la televizor la WTE? Adică pe postul Tribune Enterprises Television?

— Nu, domnule. Nu prea…

— Ei, bine, de-acum încolo ai să te uiţi. Ai noroc. E un post liber acolo. Unul dintre asistenţii de emisie şi-a dat demisia şi poţi să-i iei locul.

— Şi să fac ce? se interesă Dana, nu tocmai convinsă.

— Să scrii titrajele.

Păli.

— Titraje? Nu ştiu nimic despre…

— E simplu. Editorul ştirilor îţi dă materia primă-textele neprelucrate sosite la redacţie din toate sursele. Le traduci în engleză, le aranjezi şi le dai drumul în emisie ca să susţii imaginile.

Dana rămase tăcută.

— Ce e?

— Nimic, numai că eu… eu sunt reporter.

— Avem cinci sute de reporteri şi toţi au muncit din greu pentru a ajunge aici. Du-te în clădirea patru şi întreabă de domnul Hawkins. Să începi în televiziune nu e cel mai rău lucru.

Matt Baker întinse mâna spre telefon.

— Am să-l sun pe Hawkins.

Dana ridică din umeri.

— Bine. Vă mulţumesc, domnule Baker. Dacă vreodată însă aveţi nevoie…

— Afară!

*

Postul de televiziune WTE ocupa întregul etaj şase din clădirea patru. Tom Hawkins, editorul ştirilor de noapte, o conduse pe Dana în biroul lui.

— Ai mai lucrat în televiziune?

— Nu, domnule. Am lucrat la ziar.

— Dinozauri! Reprezintă trecutul. Prezentul suntem noi. Dumnezeu ştie ce ne rezervă viitorul. Hai să te prezint colegilor.

Câteva zeci de oameni lucrau la birouri sau la monitoare. Pe computere apăreau tot timpul informaţii de la o jumătate de duzină de servicii de ştiri.

— Aici ajung ştirile şi reportajele din toată lumea, îi explică Hawkins. Eu sunt cel care decide care e importantă şi care nu. Trimitem echipe de reportaj să se ocupe de cele alese. Reporterii noştri de teren transmit informaţiile pe calea undelor. Pe lângă informaţiile pe care le primim prin telegraf, mai avem o sută şaizeci de surse din poliţie şi reporteri echipaţi cu telefoane celulare, scanere şi monitoare. Fiecare reportaj este planificat la secundă. Vei colabora cu editorii pentru a-ţi planifica timpul cu exactitate. Un reportaj durează între

un minut şi jumătate şi un minut şi patruzeci şi cinci de secunde.

— Câţi asistenţi de emisie lucrează aici? întrebă Dana.

— Şase. Mai există un coordonator video, editori de ştiri, producători, directori, reporteri, prezentatori… Se opri. Un bărbat şi o femeie se apropiau de ei. Apropo de prezentatori, ţi-i prezint pe Julia Brinkman şi Michael Tate.

Julia Brinkman era de o frumuseţe izbitoare. Avea părul castaniu, purta lentile de contact ce-i făceau ochii de un verde cald, iar zâmbetul profesional avea o puritate dezarmantă. Michael Tate era un bărbat atletic şi curtenitor, cu un zâmbet natural şi prietenos.

— V-o prezint pe Donna Evanston, noua asistentă de emisie.

— Dana Evans.

— Cum spui tu. Să trecem la treabă.

O conduse înapoi în biroul lui. Îi indică panoul cu titluri de pe perete.

— Acestea sunt ştirile din care eu voi alege câteva. Noi le numim fise. Intrăm în emisie de două ori pe zi. Ştirile de prânz, între douăsprezece şi unu, şi ştirile de seară, între zece şi unsprezece. Când am să-ţi spun ce reportaje am ales, le vei pune laolaltă şi vei face ca totul să arate atât de interesant încât telespectatorii să nu poată schimba canalul. Cei de la montaj îţi vor furniza videoclipuri, tu le vei adăuga textele şi vei indica momentul în care intră fiecare clip.

— Am înţeles.

— Uneori se iveşte un reportaj trăsnet şi atunci programul normal este întrerupt cu o emisiune în direct.

— Sună interesant, spuse Dana.

Nu avea de unde să ştie că o asemenea emisiune îi va salva viaţa într-o bună zi.

*

Prima emisiune de seară a fost un dezastru. Dana a programat ştirile pe scurt în mijlocul emisiunii, şi nu la început, iar Julia Brinkman s-a pomenit citind textele lui Michael Tate, în timp ce Michael le citea pe ale ei.

La sfârşitul emisiunii, directorul de emisie i-a spus:

— Te cheamă domnul Hawkins la el în birou. Acum.

Hawkins şedea la birou încruntat.

— Ştiu, recunoscu Dana, emisiunea a fost proastă, şi asta numai din vina mea.

Hawkins continua să tacă şi o privea amuzat. Dana mai făcu o încercare:

— Dar e bine, Tom, că de-acum încolo lucrurile nu pot decât să se îndrepte, nu-i aşa?

Continua să se uite la ea.

— Şi nu se va mai întâmpla una ca asta, pentru că – analiză expresia ce se ivise pe faţa lui – sunt concediată.

— Nu, îi răspunse Hawkins scurt. Ar însemna să scapi prea uşor. Ai să faci asta în continuare, până are să-ţi iasă cum trebuie. Vorbesc de emisiunea de mâine de la prânz. E clar?

— Foarte.

— Perfect. Vreau să fii aici la opt dimineaţa.

— Bine, Tom.

— Şi, dacă tot lucrăm împreună, poţi să-mi spui domnule Hawkins.

*

Ediţia de prânz de-a doua zi s-a desfăşurat normal. Tom Hawkins are dreptate, recunoscu Dana. Se punea problema să prinzi ritmul. Primeşti titlurile, scrii textul, lucrezi cu montajul, potriveşti teleprompterul pentru prezentatori.

Totul e rutină.

*

Rutina a luat sfârşit după opt luni de muncă la WTE. Tocmai terminase de pus ediţia de seară pe teleprompter; era zece fără un sfert şi se pregătea să plece. În studioul de emisie, unde a intrat ca să spună la revedere, era haos. Toţi vorbeau în acelaşi timp.

Directorul, Rob Cline, urla:

— Unde dracu' e?

— Nu ştiu.

— N-a văzut-o nimeni?

— Nu.

— I-aţi telefonat acasă?

— Răspunde robotul.

— Minunat. Se uită la ceas. În douăsprezece minute intrăm în emisie.

— Poate că Julia a avut un accident, spuse Michael Tate. Poate a murit.

— Asta nu e o scuză. Trebuia să ne sune.

— Vă rog să mă scuzaţi... îndrăzni Dana.

Directorul se întoarse spre ea nerăbdător.

— Ce e?

— Dacă Julia nu vine, aş putea să prezint eu ştirile.

— Las-o baltă. Se întoarse spre ceilalţi. Sunaţi la poartă şi vedeţi dacă a intrat în clădire.

Asistentul ridică receptorul şi formă numărul.

— A intrat cumva Julia...? Bine, dacă vine, spune-i să urce imediat.

— Spune-i să reţină liftul pentru ea. Intrăm în emisie, se uită iar la ceas, în şapte minute.

Dana rămăsese în picioare, contemplând vacarmul.

— Pot să citesc şi partea ei, încercă Michael Tate.

— Nu! se răsti directorul. Avem nevoie de doi oameni.

Îşi privi iarăşi ceasul. Trei minute. La dracu'! Cum a putut să ne facă una ca asta? Intrăm în emisie în...

Dana vorbi din nou.

— Ştiu toate textele. Eu le-am scris.

Îi aruncă o căutătură rapidă.

— Nu eşti machiată şi eşti prost îmbrăcată. Din cabina inginerului de sunet se auzi o voce:

— Două minute. Ocupaţi-vă locurile, vă rog. Michael Tate ridică din umeri şi îşi ocupă locul pe platforma din faţa camerelor.

— La locuri, vă rog. Dana îi zâmbi directorului.

— Noapte bună, domnule Cline. Şi se îndreptă spre uşă.

— Aşteaptă! îşi frecă fruntea cu mâna. Eşti sigură că poţi s-o faci?

— Aveţi încredere în mine! răspunse Dana.

— Nu prea am de ales, nu-i aşa? se plânse el: Bine, urcă-te acolo. Dumnezeule! De ce n-am ascultat-o pe mama când mă sfătuia să mă fac doctor?

Dana alergă spre platformă şi se aşează pe locul de lângă Michael Tate.

— Treizeci de secunde… douăzeci… zece… cinci…

Directorul făcu semn cu mâna şi lumina roşie a camerei de luat vederi se aprinse.

— Bună seara, începu Dana, bine aţi venit la ştirile WTE de la ora zece. Începem cu un reportaj din Olanda. Astăzi după-amiază, o bombă a explodat într-o şcoală din Amsterdam şi…

Totul a mers bine.

*

În dimineaţa următoare, Rob Cline a intrat în biroul Danei.

— Veşti proaste. Aseară, Julia a avut un accident de maşină. Faţa ei… ezită un moment, a fost desfigurată.

— Îmi pare rău, răspunse Dana îngrijorată. Cât e de grav?

— Destul de grav.

— În ziua de azi, chirurgia plastică face…

El clătină din cap.

— Nu şi în cazul ei. Nu se mai întoarce.

— Aş vrea s-o văd. Unde e?

— O vor duce înapoi, în Oregon, la familia ei.

— Îmi pare foarte rău.

— Unii pierd, alţii câştigă. O privi cu atenţie. Te-ai descurcat bine aseară. Vei continua până când vom găsi pe cineva permanent.

Dana s-a dus să-l vadă pe Matt Baker.

— Te-ai uitat aseară la ştiri? îl întrebă ea.

— Da, mârâi el. Pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să te fardezi şi îmbracă-te mai adecvat.

— Am înţeles, răspunse ea dezumflată.

Se întorcea să plece când îi auzi vocea aspră:

— N-a fost rău.

Nu se putea aştepta la un compliment mai frumos din partea lui.

După a cincea ediţie de seară, directorul i-a spus:

— Apropo, cel de sus a hotărât să te păstrăm.

Ea se întrebă dacă cel de sus nu era cumva Matt Baker.

*

În şase luni, Dana a devenit vedetă în Washington. Era tânără şi atrăgătoare şi se vedea de la o poştă că e inteligentă. La sfârşitul anului, i-au mărit salariul şi a început să aibă emisiunea ei. Unul din show-urile ei, *Aici şi acum,* în care lua interviuri celebrităţilor, a urcat în topul audienţei. Întrebările erau sensibile şi personale şi vedete care altădată ezitau să apară în public cereau să fie invitate în emisiunea ei. Dădea ea însăşi interviuri revistelor şi ziarelor. Şi ea era o celebritate.

*

Cu toate acestea, privind noaptea emisiunile de ştiri externe, îi invidia pe corespondenţii din străinătate. Ceea ce făceau ei era istorie, informau oamenii despre evenimentele importante ce se petreceau în toată lumea. Se simţea frustrată.

Contractul de doi ani cu WTE se apropia de sfârşit. Philip Cole, şeful corespondenţilor, o chemă la el.

— Te descurci extraordinar, Dana. Suntem mândri de tine

— Mulţumesc, Philip.

— E timpul să discutăm despre noul tău contract. Înainte de toate…

— Îmi dau demisia.

— Poftim?

— Mai stau până când îmi expiră contractul. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— De ce vrei să pleci? Nu-ţi place aici?

— Îmi place mult, replică Dana. Vreau să lucrez pentru WTE, însă vreau să fiu corespondent în străinătate.

— E o viaţă mizerabilă, pufni el. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce vrei să faci una ca asta?

— Pentru că m-am săturat să aud ce-au gătit vedetele la cină şi cum l-au cunoscut pe cel de-al cincilea soţ. Pe lumea asta sunt războaie, iar oamenii suferă şi mor. Nimănui nu-i pasă. Vreau să-i fac pe oameni să le pese. Inspiră adânc. Îmi pare rău, nu mai pot continua.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Aşteaptă puţin. Eşti sigură că asta e ceea ce vrei să faci?

— Întotdeauna am visat să fac asta, răspunse ea încet.

Tăcu câteva clipe, gânditor.

— Unde ai vrea să mergi?

I-a trebuit un moment să înţeleagă sensul cuvintelor lui. Când şi-a regăsit vocea, a răspuns:

— La Sarajevo.

9

Funcţia de guvernator era pentru Oliver chiar mai interesantă decât se aşteptase. Puterea era o amantă seducătoare, iar Oliver era fascinat de ea. Hotărârile lui influenţau viaţa a sute de mii de oameni. A devenit adeptul dominaţiei legislaturii de stat, iar influenţa şi reputaţia lui creşteau continuu. *E, într-adevăr, cu totul altceva*, se gândea Oliver fericit. Îşi amintea cuvintele senatorului Davis*: „E doar primă treaptă, Oliver. Păşeşte cu atenţie”.*

Şi era foarte atent. Avusese multe legături, aranjate însă întotdeauna cu cea mai mare discreţie. Ştia că asta era foarte important.

*

Din când în când, Oliver se interesa la spital de starea lui Miriam.

— E încă în comă, domnule guvernator.

— Ţineţi-mă la curent.

*

Una dintre îndatoririle lui Oliver era aceea de a găzdui dineuri oficiale. Oaspeţii de onoare erau suporteri, sportivi, artişti, oameni cu influenţă politică şi demnitari străini. Jan era o gazdă fermecătoare, iar Oliver era încântat de felul în care o priveau ceilalţi.

Într-o zi, Jan veni la Oliver şi-i spuse:

— Am vorbit mai adineauri cu tata. O să dea o petrecere la el în week-end-ul viitor. A invitat câteva persoane pe care vrea să le cunoşti.

*

În sâmbăta cu pricina, la somptuoasa reşedinţă din Georgetown a senatorului Davis, Oliver dădea mâna cu câţiva dintre cei mai importanţi oameni de afaceri din Washington. Era o petrecere minunată, iar el se simţea foarte bine.

— Te distrezi, Oliver?

— Da. E o petrecere grozavă. Nu-ţi poţi dori ceva mai frumos.

Peter Tager spuse:

— Apropo de dorinţe, asta-mi aminteşte ceva. Alaltăieri, Elizabeth, fetiţa mea de şase ani, era cam ţâfnoasă şi nu voia să se îmbrace. Betsy era disperată. Elizabeth a privit-o şi a spus: „Mama, la ce te gândeşti?” Betsy i-a răspuns: „Iubito, mă gândeam ce bine ar fi dacă ai fi mai bine dispusă şi te-ai îmbrăca şi ai lua micul dejun ca o fetiţă cuminte”. Iar Elizabeth: „Mamă, dorinţa nu ţi se va împlini!” Nu e grozav? Copiii ăştia sunt fantastici. Ne vedem mai târziu, domnule guvernator.

În clipa aceea intră pe uşă un cuplu, iar senatorul Davis se duse să-i întâmpine.

Ambasadorul italian, Atilio Picone, era un bărbat impunător la cei şaizeci de ani ai săi, cu trăsături siciliene şi o gură întunecată. Soţia lui, Sylva, era una dintre cele mai frumoase femei pe care Oliver le văzuse vreodată. Înainte de a se căsători fusese actriţă, iar în Italia mai era încă o figură populară. Oliver înţelegea şi de ce. Avea nişte ochi căprui mari şi umezi, nişte trăsături de Madonă şi trupul voluptuos ca a unui nud de Rubens. Era cu douăzeci şi cinci de ani mai tânără decât soţul ei.

Senatorul Davis i-a condus pe cei doi spre Oliver şi a făcut prezentările.

— Încântat de cunoştinţă, spuse Oliver. Nu-şi putea dezlipi privirile de la ea.

Femeia zâmbi.

— Am auzit vorbindu-se mult despre dumneavoastră.

— Nimic rău, sper.

— Eu…

Soţul ei o întrerupse.

— Senatorul Davis vorbeşte foarte frumos despre dumneavoastră.

Oliver se uită la Sylva şi spuse:

— Sunt flatat.

Senatorul Davis se îndepărtă împreună cu cei doi. Când reveni lângă Oliver, zise:

— Intrarea interzisă, domnule guvernator! Fructul oprit. Dacă iei o singură muşcătură, poţi să spui adio viitorului.

— Calmează-te, Todd. Eu nu…

— Vorbesc foarte serios. Poţi strica relaţiile de prietenie dintre două ţări într-o clipă.

La sfârşitul serii, când Sylva şi soţul ei se pregăteau se plecare, Atilio a spus:

— A fost o plăcere să vă cunosc.

— Şi pentru mine.

Sylva îi luă mâna lui Oliver şi şopti:

— Sper să ne mai întâlnim.

Iar Oliver se gândi că trebuie să fie atent.

*

Două săptămâni mai târziu, la Frankfort, Oliver lucra în biroul lui, când îl sună secretara:

— Domnule guvernator, senatorul Davis e aici şi vrea să vă vadă.

— Senatorul Davis e aici?

— Da, domnule.

— Pofteşte-l înăuntru.

Oliver ştia că senatorul se lupta pentru o lege foarte importantă în Washington, aşa că se întreba ce caută la Frankfort. Uşa se deschise şi intră senatorul. Peter Tager îl însoţea.

Senatorul Todd Davis zâmbi şi îl îmbrăţişă pe Oliver.

— Domnule guvernator, mă bucur că vă văd.

— Şi eu mă bucur, Todd. Se întoarse către Peter Tager. ’Neaţa, Peter.

— ’Neaţa, Oliver.

— Sper că nu te deranjez, spuse senatorul.

— Nu, nu, deloc. S-a… s-a întâmplat ceva rău?

Senatorul îl privi pe Tager şi zâmbi.

— Nu, nu s-ar putea spune că s-a întâmplat ceva rău. De fapt, aş zice chiar că totul merge minunat.

Oliver îi studia pe amândoi, încercând să ghicească.

— Nu înţeleg.

— Am veşti bune pentru tine, fiule. Putem să luăm loc?

— Oh, scuzaţi-mă. Cu ce să vă servesc? Cafea? Whisky?

— Nu, mulţumim, suntem şi aşa foarte surescitaţi.

Oliver se întrebă din nou ce se petrece.

— Am venit acum de la Washington. Acolo există un grup de influenţă care consideră că tu vei fi noul preşedinte.

Oliver simţi un frison.

— Eu? E-adevărat?

— De fapt, motivul pentru care am venit este că e timpul să începem campania electorală. Până la alegeri mai sunt mai puţin de doi ani.

— E calculat foarte bine, zise Peter Tager cu entuziasm. Până să ajungem acolo, toată lumea o să ştie cine eşti.

Senatorul Davis adăugă:

— Peter se va ocupa de campania ta. Va organiza totul pentru tine. Ştii că nu poţi găsi pe cineva mai bun.

Oliver îl privi pe Tager şi spuse cu căldură:

— De acord.

— Perfect. O să ne distrăm nemaipomenit, Oliver.

Oliver se întoarse către senator:

— O să coste o avere, nu?

— Nu-ţi face griji pentru asta. O să mergi la clasa întâi tot drumul. I-am convins pe prietenii mei că tu eşti omul în care merită să-şi investească banii. Se aplecă uşor înspre Oliver. Nu te subestima, Oliver. În raportul de acum câteva luni apăreai pe locul trei din ţară ca eficienţă. Ei bine, tu ai ceva ce nu au ceilalţi doi. Ţi-am mai spus asta şi înainte – carismă. Ăsta e un lucru pe care banii nu-l pot cumpăra. Oamenii te iubesc şi te vor vota.

Oliver era din ce în ce mai emoţionat.

— Când începem?

— Am început deja, replică Davis. Vom forma o echipă foarte puternică pentru campania electorală şi vom trimite delegaţi în toată ţara.

— Ce şanse reale am?

— În primul tur de scrutin o să-i spulberi pe toţi, replică Tager. În ceea ce priveşte alegerile generale, preşedintele Norton ar fi fost greu de învins dacă ar fi trebuit să candidezi împotriva lui. Bineînţeles, fiind la al doilea mandat, din fericire nu mai poate candida, iar vicepreşedintele Cannon e palida lui umbră. O mică rază de soare îl va face să dispară.

*

Întâlnirea a durat patru ore. La sfârşit, senatorul Davis i-a spus lui Tager:

— Peter, aş vrea să ne laşi singuri un moment.

— Desigur, domnule senator.

L-au urmărit cu privirea până când a ieşit pe uşă.

— Am vorbit cu Jan astăzi de dimineaţă, spuse senatorul.

— Da? murmură Oliver străbătut de un fior de alarmă.

Senatorul îl privea zâmbind.

— E foarte fericită.

— Mă bucur, răspunse Oliver cu un suspin de uşurare.

— Şi eu, fiule, şi eu. Vreau doar să ţii aprins focul căminului. Înţelegi ce vreau să spun.

— Nu-ţi face griji pentru asta, Todd. Eu…

Zâmbetul dispăru de pe buzele senatorului.

— Ba îmi fac griji, Oliver. Nu te acuz că mai sari pârleazul, dar n-aş vrea să te las să sari peste cal.

*

Plimbându-se pe coridorul Capitoliului, senatorul Davis îi spunea lui Peter Tager:

— Trebuie să alcătuieşti o echipă. Nu te uita la bani. Pentru început, vreau să organizezi birouri de campanie în New York, Washington, Chicago şi San Francisco. Preliminariile încep peste un an, iar convenţia va avea loc peste optsprezece luni. După aceea nu vom mai avea probleme.

Ajunseră la maşină.

— Vino cu mine la aeroport, Peter.

— Va fi un preşedinte minunat.

Senatorul încuviinţă. *Şi-am să-l am la mână. Va fi marioneta mea. Eu voi cânta, iar preşedintele Statelor Unite va juca.*

Senatorul scoase o tabacheră de aur din buzunar.

— O ţigară?

*

Preliminariile au început bine. Senatorul Davis avusese dreptate în privinţa lui Peter Tager. Era unul dintre cei mai buni manageri politici din lume şi reuşise să organizeze o campanie minunată. Fiind un om de familie şi un credincios fervent, a atras partida religioasă. Pentru că ştia cum funcţionează mecanismele politice, a reuşit să-i convingă şi pe liberali să lase deoparte diferendele şi să colaboreze. S-a dovedit un conducător de campanie extraordinar, iar peticul negru de pe ochi a devenit un însemn familiar pe toate posturile de televiziune.

*

Tager ştia că, pentru ca Oliver să aibă şanse de izbândă, trebuia să intre în convenţie cu minimum două sute de voturi ale delegaţilor. Va avea deci grijă să le obţină.

Programul gândit de Tager includea mai multe vizite în fiecare stat american.

La vederea programului, Oliver şi-a exprimat îndoiala:

— Este… este imposibil, Peter!

— Nu şi dacă facem aşa cum m-am gândit eu, îl asigură Tager. N-am lăsat nimic la întâmplare. Senatorul îţi împrumută avionul lui, Challenger. În fiecare etapă vei fi înconjurat de oameni care vor şti ce ai de făcut, iar eu voi fi lângă tine.

*

Senatorul Davis i l-a prezentat lui Oliver pe Sime Lombardo. Un individ uriaş, înalt şi solid, cu o expresie sumbră pe o figură sumbră. Vorbea foarte puţin.

— El ce rol are? se interesă Oliver când rămaseră singuri.

— Sime este cel ce va rezolva problemele, răspunse senatorul. Uneori e nevoie de persuasiune pentru a-i determina pe oameni să facă ceea ce trebuie. Sime este foarte convingător.

În plină campanie electorală, Peter Tager l-a învăţat pe Oliver ce să spună, când să spună şi cum să spună. A avut grijă ca Oliver să apară în toate statele cu pondere electorală. Oriunde a mers, a spus ceea ce oamenii voiau să audă.

În Pennsylvania:

— Manufactura este sângele acestei ţări. Nu trebuie să uităm acest lucru. Vom redeschide fabricile, iar America va intra din nou în competiţie.

Aplauze.

În California:

— Industria aeronautică este una dintre cele mai mari bogăţii ale Americii. Nu avem de ce să închidem nici una dintre uzinele voastre. Cele închise vor fi redeschise.

Aplauze.

În Detroit:

— Noi am inventat automobilul şi i-am lăsat pe japonezi să ne fure tehnologia. Vom ajunge iarăşi acolo unde ne e locul, în frunte. Detroit va fi centrul mondial al automobilului.

Urale.

În campusurile universitare a promis împrumuturi federale pentru studenţi.

În discursurile ţinute la bazele militare din toată ţara s-a pronunţat în favoarea paradelor militare.

De unde la început Oliver era relativ necunoscut şi nu părea să aibă mari şanse, în plină campanie a început să urce în sondaje.

*

În prima săptămână din iulie s-au adunat la convenţia de la Cleveland mai mult de patru sute de delegaţi şi adjuncţi. Oraşul a fost întors cu susu-n jos din cauza paradelor şi spectacolelor. Erau prezente televiziuni din toată lumea. Peter Tager şi Sime Lombardo au avut grijă ca guvernatorul Oliver Russell să fie mereu în prim-plan.

Deşi în partidul lui Oliver erau cel puţin jumătate de duzină de posibili candidaţi, senatorul Todd Davis a reuşit să-i elimine unul câte unul. Fără scrupule, a făcut apel la oamenii influenţi care îi datorau favoruri, unele vechi de douăzeci de ani.

— Toby, Todd la telefon. Ce mai fac Emma şi Suzy? Perfect. Vreau să vorbim despre băiatul tău, Andrew. Mă îngrijorează, Toby. După mine, e prea liberal, să ştii. Nu va fi niciodată acceptat în Sud. Uite ce-ţi propun…

— Alfred, sunt Todd. Ce mai face Roy?… Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Mă bucur că am putut să-l ajut. Aş vrea să discutăm despre Jerry, candidatul tău. După mine, e cam de dreapta. Dacă-l sprijinim, pierdem Nordul. Am altă propunere…

— Kenneth, aici e Todd. Te-am sunat să-ţi spun cât mă bucur că ţi-au reuşit afacerile imobiliare. Noi toţi ne-am descurcat bine. Apropo, aş vrea să vorbim puţin despre Slater. E slab. E un ratat. Nu ne putem permite să sprijinim un ratat, nu-i aşa?

Şi aşa mai departe, până când singura candidatură viabilă a partidului a rămas cea a guvernatorului Oliver Russell.

*

Nominalizarea a decurs uşor. În primul tur, Oliver Russell a obţinut şapte sute de voturi: peste două sute din partea statelor industriale din nord-est. O sută cincizeci de la şase state din New England, patruzeci de la patru state din Sud. Încă o sută optzeci de la două state agricole, iar în trei state de la Pacific a ieşit la egalitate.

Peter Tager muncea cu frenezie pentru a-i asigura publicitatea. La numărătoarea finală, Oliver Tager a ieşit primul. În atmosfera entuziastă de circ creată şi menţinută cu grijă, Oliver Russell a fost nominalizat cu aclamaţii.

Următorul pas a fost alegerea unui vicepreşedinte. Melvin Wicks a fost alegerea perfectă. Era un californian de o onestitate politică recunoscută, un antreprenor înstărit şi, în plus, un congresman cu personalitate.

— Se vor completa reciproc, a spus Tager. Abia acum începe adevărata campanie. Avem nevoie de numărul magic, două sute şaptezeci. Adică numărul de voturi necesare pentru a ajunge preşedinte.

Tager îi spunea lui Oliver:

— Oamenii vor un preşedinte tânăr… Să arate bine, să aibă umor şi viziune politică… Vor ca tu să le spui cât sunt ei de grozavi, în aşa fel încât să te creadă… Lasă-i să vadă că eşti inteligent, dar nu foarte… Dacă-ţi ataci contracandidatul, fă-o impersonal… să nu te uiţi niciodată de sus la un reporter. Tratează-i ca pe nişte prieteni, şi-ţi vor fi prieteni. Nu fi modest. Ţine minte, eşti om de stat.

*

Campania a mers non-stop. Avionul senatorului Davis l-a purtat pe Oliver în Texas, pentru trei zile, o zi în California, o jumătate de zi în Michigan, şase ore în Massachussets. Fiecare minut era contabilizat. Au fost zile în care Oliver a vizitat zece oraşe în care a ţinut zece discursuri. Dormea în alt hotel în fiecare noapte, Drake în Chicago, St. Regis în Detroit, Carlyle în New York City, Place d’Armes în New Orleans, iar până la urmă nu le-a mai putut distinge. Oriunde mergea, maşinile poliţiei deschideau drumul printre mulţimile de simpatizanţi.

*

De cele mai multe ori era întovărăşit de Jan, şi a trebuit să admită că prezenţa ei a însemnat un mare câştig. Era frumoasă şi inteligentă, iar reporterii o adorau. Din când în când, Oliver citea în ziare despre noile achiziţii ale lui Leslie: un ziar în Madrid, un post de televiziune în Mexico, unul de radio în Kansas. Îl bucura succesul ei. Se simţea mai puţin vinovat pentru ceea ce îi făcuse.

*

A fost fotografiat, intervievat şi citat în toate călătoriile. Peste o sută de reporteri, unii din cele mai îndepărtate colţuri ale pământului, se ocupau de campania lui. La apogeul acesteia, sondajele îl desemnau pe Oliver drept favorit. Pe neaşteptate, vicepreşedintele Cannon a început să câştige teren.

Peter Tager începuse să se îngrijoreze.

— Cannon urcă în sondaje. Trebuie să-l oprim.

Au fost programate două dezbateri televizate între cei doi contracandidaţi.

— Cannon va insista asupra economiei, îl informă Tager pe Oliver, şi va face treabă bună. Trebuie să-i dejucăm planurile. Uite ce propun…

*

În seara primei dezbateri, în faţa camerelor de luat vederi, vicepreşedintele Cannon a vorbit despre economie:

— America nu a avut niciodată o economie atât de puternică. Afacerile sunt prospere.

În următoarele zece minute a dezvoltat subiectul, aducând ca argumente cifre şi exemple concrete.

Venind la rândul său în faţa microfonului, Oliver Russell a spus:

— Foarte impresionant. Cu siguranţă că toţi suntem fericiţi că marile afaceri merg atât de bine şi că profiturile marilor companii sunt mai mari ca niciodată. Se întoarse spre contracandidatul său. Dar aţi uitat să menţionaţi că unul din factorii care au dus la o situaţie atât de înfloritoare a marilor companii este reducerea personalului. Altfel spus, muncitorii sunt concediaţi pentru a face loc maşinilor. Niciodată n-am avut mai mulţi şomeri. Aş vrea să analizăm puţin şi latura umană a problemei. Din păcate, nu împărtăşesc opinia dumneavoastră că succesul firmelor este mai important decât oamenii…

La toate afirmaţiile vicepreşedintelui Cannon despre economie, Oliver Russell a replicat insistând pe o abordare umanitară şi sentimentală. La sfârşitul discuţiei, Russell a reuşit să-i creeze lui Cannon imaginea unui politician dur, căruia puţin îi pasă de poporul american.

În dimineaţa de după dezbatere, sondajele îl situau pe Oliver Russell în frunte, cu trei puncte în faţa vicepreşedintelui. Urma să mai aibă loc o ultimă dezbatere televizată.

*

Arthur Cannon îşi învăţase acum lecţia. În dezbaterea finală, afirma în faţa camerelor:

— În ţara noastră toţi oamenii trebuie să aibă şanse egale. America a fost binecuvântată cu libertate, dar numai atât nu e suficient. Americanii trebuie să aibă libertatea de a munci, de a câştiga un trai decent…

Preluase ideea lui Oliver Russell şi începuse să dezvolte planuri frumoase pentru bunăstarea poporului. Numai că Peter Tager anticipase mişcarea. Când Cannon a terminat, Oliver s-a apropiat de microfon.

— Mişcător discurs. Am fost cu toţii impresionaţi de ceea ce aţi spus

despre problema locurilor de muncă, despre cei pe care i-aţi numit „oamenii uitaţi”. Mă deranjează însă faptul că aţi omis să menţionaţi mijloacele cu care veţi veni în sprijinul acestor oameni.

Şi aşa mai departe, la afirmaţiile sentimentale ale vicepreşedintelui, replica lui Oliver se referea la planuri economice concrete, lăsându-l pe Cannon fără replică.

Oliver, Jan şi Davis luau masa la reşedinţa senatorului din Georgetown. Acesta îi zâmbi lui Jan:

— Am văzut ultimele sondaje. Cred că poţi să începi să redecorezi Casa Albă.

Faţa ei se lumină:

— Crezi cu adevărat că vom câştiga, tată?

— M-am înşelat în multe privinţe, draga mea, dar niciodată în politică. O am în sânge. În noiembrie vom avea un nou preşedinte, iar acesta stă acum lângă tine la masă.

10

Vă rugăm să vă puneţi centurile de siguranţă.

Am pornit! îşi spuse Dana încântată. Se uită spre Benn Albertson şi Wally Newman. Benn Albertson, producătorul, era un bărbos energic de vreo patruzeci de ani. Produsese câteva emisiuni de ştiri de mare audienţă şi era foarte bine cotat. Wally Newman, cameramanul, abia depăşise cincizeci de ani. Talentat şi plin de entuziasm, aştepta cu nerăbdare să ajungă la noul lui post.

Dana se gândea la aventura spre care porniseră. Vor ateriza la Paris, de unde vor zbura spre Zagreb, în Croaţia, apoi, în sfârşit, spre Sarajevo.

*

În ultima săptămână petrecută la Washington, Shelley McGuire, editorul pentru ştiri externe, i-a făcut o scurtă instruire.

— La Sarajevo vei avea nevoie de un car de reportaj pentru a putea transmite prin satelit. Nu avem nici unul acolo, aşa că vei închiria unul şi vei cumpăra timp de emisie de la compania iugoslavă care deţine satelitul. Dacă lucrurile merg bine, vei avea propriul tău car de reportaj. Vei transmite în două feluri. Vei avea reportaje în direct, dar cele mai multe vor fi înregistrate. Benn Albertson îţi va spune ce doreşte şi tu vei înregistra pe teren, iar sunetul îl vei mixa într-un studio local. Ţi-am dat cel mai bun producător şi cel mai bun cameraman pe care îi avem. N-ar trebui să ai probleme.

Mai târziu, Dana avea să-şi amintească aceste cuvinte optimiste.

*

Cu o zi înainte de plecare, Matt Baker o chemă la telefon.

— Te aştept la mine în birou, îi spusese el cu o voce aspră.

— Am să vin.

Dana a închis şi a început să se gândească la motive. *S-a răzgândit în privinţa transferului meu şi nu mai vrea să mă lase să plec. Nu-mi poate face*

una ca asta. Ei bine. N-am de gând să cedez, îşi spuse ea hotărâtă.

Zece minute mai târziu, Dana intra în biroul lui Matt Baker.

— Ştiu ce vrei să-mi spui, începu ea, dar n-are nici un rost. Eu plec! E visul meu din copilărie. Cred că pot să fac treabă bună şi trebuie să mă laşi să încerc! Inspiră adânc şi adăugă în defensivă: Bine. Ce voiai să-mi spui?

Matt Baker o privi şi-i spuse cu blândeţe:

— *Bon voyage...*

— Poftim?

— *Bon voyage*. Înseamnă „drum bun”.

— Ştiu ce înseamnă. Dar nu m-ai chemat ca să…

— Te-am chemat pentru că am vorbit cu câţiva corespondenţi externi. Ţi-au transmis prin mine câteva sfaturi.

Acest om ursuz îşi pierduse vremea cu nişte corespondenţi ca să o ajute!

— Eu… nu ştiu cum să-ţi…

— Atunci nu-mi mulţumi, se încruntă el. Te vei afla în mijlocul unui război adevărat. Nu te poţi proteja sută la sută pentru că gloanţele nu-şi aleg victimele. Dar, ai grijă, când te afli în bătaia gloanţelor, adrenalina începe să crească. Devii impulsiv şi faci prostii pe care nu le-ai face în situaţii normale. Stăpâneşte-te şi fii prudentă. Nu rătăci singură pe străzi. Nici o ştire de senzaţie nu preţuieşte cât viaţa ta. Încă ceva…

Instrucţia durase aproape o oră. În final, i-a spus:

— Asta-i tot. Ai grijă de tine. Înnebunesc dacă ţi se întâmplă ceva.

Dana s-a aplecat şi l-a sărutat pe obraz.

— Să nu mai faci asta niciodată! se răsti el şi se ridică. N-o să-ţi fie uşor acolo, Dana. Dacă te răzgândeşti şi vrei să te întorci acasă, anunţă-mă. Mă ocup eu de asta.

— N-am să mă răzgândesc, a replicat ea încrezătoare.

Aşa cum s-a dovedit mai târziu, se înşela.

*

Zborul până la Paris a decurs fără incidente. Au aterizat pe aeroportul Charles de Gaulle şi au luat microbuzul aeroportului pentru a ajunge la liniile aeriene croate. Avionul avea o întârziere de trei ore.

În aceeaşi seară, la ora zece, avionul a aterizat pe aeroportul Butmir din Sarajevo. Pasagerii au fost conduşi într-o clădire de securitate unde gărzi în uniformă le-au verificat paşapoartele. Îndreptându-se spre ieşire, Dana observă că un bărbat neplăcut la înfăţişare, în haine civile, îi bloca drumul.

— Paşaportul.

— L-am arătat…

— Sunt colonelul Gordan Divjak. Paşaportul.

Dana i-a înmânat paşaportul împreună cu acreditările de presă. Individul le-a răsfoit.

— Ziaristă? De partea cui eşti? o întrebă cu asprime.

— Nu sunt de partea nimănui, răspunse Dana.

— Ai grijă! o avertiză colonelul. Nu ne purtăm prea frumos cu spionii.

Bine aţi venit la Sarajevo!

*

Un Land Rover blindat îi aştepta la aeroport. Şoferul era un bărbat brunet, puţin trecut de treizeci de ani.

— Iovan Tolj, la dispoziţia dumneavoastră.

Iovan conducea repede, lua curbe strânse şi gonea pe străzile pustii ca şi când ar fi fost urmăriţi.

— Iartă-mă, te rog, spuse Dana nervoasă, de ce te grăbeşti?

— Pentru că presupun că vreţi să ajungeţi în viaţă la hotel.

— Dar…

În depărtare, Dana auzea tunete ce păreau că se apropie. Numai că ceea ce auzea nu erau tunete.

În întunericul de afară, reuşi să vadă case cu faţade distruse, apartamente fără tavane, magazine fără ferestre. În faţă se vedea Holiday Inn, hotelul în care urma să stea. Faţada era găurită de gloanţe, iar în aleea din faţă era o groapă adâncă. Maşina lor trecu mai departe în viteză.

— Aşteaptă! Am ajuns la hotel! ţipă Dana. Unde te duci?

— Intrarea din faţă este foarte periculoasă, replică Iovan.

Dădu colţul şi intră pe o altă alee.

— Toată lumea foloseşte intrarea din spate.

Dana simţi că i se usucă gura.

În holul hotelului, o mulţime de oameni se agitau şi flecăreau. Un francez simpatic se apropie de Dana.

— Vă aşteptam. Dana Evans, nu-i aşa?

— Da.

— Mă numesc Jean-Paul Hupert, de la M6, Métropole Télèvision.

— Încântată de cunoştinţă. Vi-i prezint pe Benn Albertson şi Wally Newman.

Bărbaţii îşi strânseră mâinile.

— Bine-aţi venit în ce a mai rămas din oraşul nostru. De grupul lor începuseră să se apropie şi alţii. S-au prezentat pe rând:

— Steffan Mueller, Kabel Network.

— Roderick Munn, BBC 2.

— Marco Benelli, Italia I.

— Akihiro Ishihara, TV Tokyo.

— Juan Santos, Channel 6, Guadalajara.

— Chun Qian, Shanghai Television.

Dana rămase cu impresia că erau acolo jurnalişti din toate ţările pământului. Prezentările nu se mai terminau. Ultimul a fost un rus puternic, cu un zâmbet luminat de un incisiv de aur.

— Nikolai Petrovici. Gorizont 22.

— Câţi reporteri sunt aici? îl întrebă Dana pe Jean-Paul.

— Peste două sute cincizeci. Nu găseşti în fiecare zi aşa un război. Eşti la primul?

Vorbea de parcă se referea la un meci de tenis.

— Da.

— Să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva, se oferi el.

— Mulţumesc, spuse ea şi continuă după o mică ezitare: Cine este colonelul Gordan Divjak?

— Fereşte-te de el. Noi bănuim că face parte dintr-un serviciu sârbesc echivalent cu Gestapo, dar nu suntem siguri. Te sfătuiesc să-l ocoleşti.

— Am să ţin minte.

*

Mai târziu, când Dana era în pat, s-a auzit o explozie foarte aproape, peste

drum, apoi o alta, iar pereţii au început să se zguduie. Era înspăimântător şi, în acelaşi timp, îţi inducea o stare de veselie isterică. Părea ireal, ca la cinematograf. Dana n-a închis ochii toată noaptea, a ascultat zgomotele teribilelor maşini ucigaşe şi a privit fulgerele luminoase ce se reflectau în ferestrele întunecate ale hotelului.

*

De dimineaţă s-a îmbrăcat – blugi, bocanci, vestă antiglonţ. Era conştientă de pericol: „*Fii prudentă. Nicio ştire nu preţuieşte cât viaţa ta”.*

Dana, Benn şi Wally se aflau în holul restaurantului, discutând despre familiile rămase acasă.

— Am uitat să-ţi dau vestea cea bună, spuse Wally, luna viitoare o să am un nepoţel.

— Minunat! exclamă Dana şi se întrebă în gând: *Oare voi avea vreodată un copil şi un nepot? Que será será.*

— Am o idee, spuse Benn. Să facem mai întâi o prezentare generală asupra situaţiei, ce se întâmplă aici şi cât de afectată e viaţa oamenilor. Wally şi cu mine ne ducem să căutăm cadrul potrivit pentru reportaj, iar tu, Dana, ocupă-te de transmisia prin satelit.

— Bine.

*

Iovan Tolj era pe alee, în Land Rover.

— *Dobro utro*. Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa, Iovan. Vreau să cumpăr timp de transmisie prin satelit. Du-mă la firma care se ocupă cu asta.

Din maşina în mers, Dana a reuşit pentru prima oară să-şi facă o imagine despre Sarajevo. Părea că nici o clădire n-a scăpat neatinsă. Zgomotul proiectilelor era continuu.

— Nu se opresc niciodată? întrebă Dana.

— Se vor opri când vor rămâne fără muniţie, replică Iovan cu amărăciune. Şi asta nu se va întâmpla.

Străzile erau pustii, numai câţiva pietoni, iar cafenelele toate închise. Asfaltul era găurit de gloanţe şi de schije. Trecură pe lângă clădirea ziarului *Oslobodjenje.*

— Ziarul nostru, îi spuse Iovan cu mândrie. Sârbii încearcă de mult să-l distrugă, dar n-au reuşit.

În câteva minute au ajuns la sediul firmei.

— Vă aştept aici, spuse Iovan.

*

În spatele unui birou din hol era un recepţioner ce părea să aibă vreo optzeci de ani.

— Vorbiţi englezeşte? întrebă Dana.

O privi sever.

— Vorbesc nouă limbi, doamnă. Ce doriţi?

— Sunt de la WTE. Aş vrea să cumpăr timp de emisie şi să aranjez...

— La etajul trei.

*

Pe plăcuţa de pe uşă scria: DIVIZIA SATELIT IUGOSLAVIA. Sala de aşteptare era plină de oameni aşezaţi pe bănci de lemn aliniate de-a lungul pereţilor.

Dana se prezentă în faţa tinerei femei de la recepţie:

— Sunt Dana Evans, de la WTE. Aş vrea să cumpăr timp de emisie.

— Luaţi loc, vă rog, şi aşteptaţi să vă vină rândul.

Dana privi în jurul ei.

— Toţi aceşti oameni vor acelaşi lucru?

Femeia ridică privirea:

— Bineînţeles.

*

După aproape două ore de aşteptare, Dana a fost condusă în biroul managerului, un individ scund şi îndesat, cu o ţigară în colţul gurii; aducea cu vechiul prototip al producătorului hollywoodian.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă el cu un accent foarte puternic.

— Sunt Dana Evans, de la WTE. Vreau să închiriez un car de transmisie şi jumătate de oră de emisie prin satelit. Ora şase, ora Washingtonului, ar fi perfect. În fiecare zi, la aceeaşi oră, nu ştiu câte zile. E vreo problemă? întrebă ea după ce-i sesiză expresia întipărită pe faţă.

— Una – nu mai avem care de transmisie. Toate sunt închiriate. Vă anunţ dacă vreunul se eliberează.

Dana îl privi neîncrezătoare.

— Nu mai aveţi? Bine, atunci pentru satelit aş vrea…

— Toată lumea vrea asta. Mai puţin cei care au carele lor, bineînţeles.

La ieşire, sala de aşteptare era plină. *Trebuie să fac ceva,* se gândi ea.

*

La plecare, Dana îi spuse lui Iovan:

— Vreau să văd oraşul.

Se întoarse să o privească, apoi ridică din umeri.

— Cum doriţi. Porni maşina şi începu să gonească pe străzi.

— Mai încet, te rog, vreau să simt pulsul acestui oraş. Sarajevo era un oraş asediat. Nu avea apă curentă şi electricitate şi la fiecare oră alte case cădeau sub bombardament. Alarma aeriană se auzea atât de des, încât oamenii sfârşiseră prin a o ignora. Umbra fatalităţii se întindea asupra oraşului. Dacă un glonţ îţi era destinat, nu aveai unde să te ascunzi.

La fiecare colţ de stradă, bărbaţi, femei şi copii încercau să vândă cele câteva lucruri pe care le mai aveau.

— Sunt refugiaţi din Bosnia şi Croaţia, explică Iovan, încearcă să facă rost de bani pentru mâncare.

Peste tot erau incendii, dar nu se vedea nici un pompier.

— Nu există serviciu de pompieri? întrebă Dana.

Iovan ridică din umeri.

— Ba da, dar nu îndrăznesc să vină. Şi ei sunt o ţintă bună pentru lunetiştii sârbi.

*

Încă la început, Dana nu prea înţelegea logica acestui război din Bosnia-Herţegovina. I-a trebuit o săptămână în Sarajevo ca să nu mai vadă nici urmă de logică. Nimeni nu-i putea explica. Cineva i-a pomenit de un profesor de la universitate, un istoric bine cunoscut. Fusese rănit şi acum era practic imobilizat în casă. Dana s-a hotârit să ia legătura cu el.

Iovan a condus-o la locuinţa profesorului, într-un cartier vechi al oraşului. Profesorul Mladic Staka era un bărbat mărunţel, cărunt, o apariţie aproape

eterică. Un glonţ îi zdrobise coloana vertebrală şi îl paralizase.

— Vă mulţumesc pentru vizită, îi spuse el, nu prea mai am musafiri în ultimul timp. Aţi spus că vreţi să vorbiţi cu mine.

— Da. Fac reportaje despre acest război, se plânse Dana, dar, sinceră să fiu, e un război pe care nu-l înţeleg şi nu ştiu de ce.

— Motivul e foarte simplu, draga mea. Războiul din Bosnia-Herţegovina nu poate fi înţeles. Decenii întregi, sub Tito, sârbii, croaţii, bosniacii şi musulmanii au trăit în pace. Erau prieteni şi vecini buni. Au crescut împreună, au muncit împreună, au frecventat aceleaşi şcoli, s-au căsătorit între ei.

— Şi acum?

— Astăzi, aceiaşi prieteni se torturează şi se ucid între ei. Ura i-a învăţat lucruri atât de dezgustătoare încât nici măcar nu pot vorbi despre ele.

— Am auzit nişte poveşti, răspunse Dana.

Poveştile pe care le auzise erau de necrezut: fântâni umplute cu testicule umane însângerate, copii violaţi şi măcelăriţi, săteni nevinovaţi încuiaţi în biserici cărora li se dădea foc.

— Cine a început? întrebă Dana.

Profesorul clătină din cap.

— Depinde pe cine întrebi. În cel de-al doilea război mondial, sute de mii de sârbi, care erau de partea Aliaţilor, au fost omorâţi de croaţi, aliaţi ai naziştilor. Acum sârbii îşi iau revanşa. Toată ţara e în mâinile lor şi nu au milă. Numai în Sarajevo au căzut mai mult de două sute de mii de proiectile. Cel puţin zece mii de oameni au fost ucişi şi mai mult de şaizeci de mii au fost răniţi. Bosniacii şi musulmanii poartă şi ei responsabilitatea pentru partea lor de crime şi torturi. Cei ce nu vor război sunt obligaţi să ia parte la el. Nimeni nu are încredere în nimeni. Nu le-a mai rămas decât ura. Avem de-a face cu o conflagraţie care se autonutreşte, focul fiind alimentat cu cadavrele inocenţilor.

*

La întoarcerea la hotel în aceeaşi după-amiază, Benn Albertson o aştepta să-i comunice că au primit un mesaj prin care li se confirmă că a doua zi la ora 18 vor avea la dispoziţie un car de reportaj şi timp de emisie prin satelit.

— Am găsit un loc ideal pentru filmare, i-a spus Wally Newman, într-un scuar cu o biserică catolică, o moschee, o biserică protestantă şi o sinagogă, toate foarte aproape una de alta. Toate au fost bombardate. Poţi să faci un reportaj despre ura reciprocă, despre ce li s-a întâmplat oamenilor care locuiesc acolo, care nu vor să aibă de-a face cu războiul, dar sunt obligaţi să ia parte.

Dana încuviinţă încântată.

— Grozav. Ne vedem la cină. Mă duc să lucrez.

Se îndreptă spre camera ei.

*

Seara următoare, la ora şase, Dana, Wally şi Benn se aflau cu toţii în scuarul cu bisericile şi sinagoga bombardate. Camera lui Wally era aşezată pe un trepied, iar Benn aştepta să i se confirme de la Washington că semnalul de satelit e bun. Se puteau auzi focuri de armă în imediata vecinătate. Dana se bucura că îşi luase vesta anti-glonţ. *N-are de ce să-mi fie frica. Nu trag în noi. Se împuşcă între ei şi au nevoie de noi pentru ca lumea să ştie ce se întâmplă*.

La semnalul lui Wally, Dana trase aer în piept, privi spre obiectiv şi începu:

— Lăcaşurile de cult bombardate pe care le vedeţi în spatele meu

simbolizează ceea ce se petrece în această ţară. Nu mai există ziduri în spatele cărora să te poţi ascunde, nu mai există nici un loc sigur. Cândva, aici erau altare. Acum însă, trecutul, prezentul şi viitorul s-au amestecat şi...

Chiar în secunda aceea auzi un proiectil apropiindu-se şuierând, ridică privirea şi văzu cum capul lui Wally a explodat ca un pepene. *E o iluzie optică*, a fost primul ei gând. Văzu apoi trupul lui Wally aruncat pe caldarâm. Dana rămase încremenită, îngheţată, nevenindu-i să creadă. Oamenii din jurul ei ţipau.

Zgomotul tragerilor se auzea din ce în ce mai aproape, iar Dana începu să tremure fără să se putea controla. Mâini străine o apucau şi o împingeau pe stradă. Ea încerca să le opună rezistenţă, în dorinţa de a se elibera.

Nu! Trebuie să ne întoarcem. Nu am consumat cele zece minute. Să nu risipeşti, să nu doreşti... era o greşeală să risipeşti lucrurile. „Termină-ţi supa, draga mea. Copiii din China mor de foame.” Crezi că există vreun Dumnezeu acolo sus, aşezat pe un nor alburiu? Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun ceva. E o escrocherie. Un Dumnezeu adevărat n-ar permite niciodată, dar niciodată ca lui Wally să-i fie zburat capul. Wally aştepta primul nepot. Mă asculţi? Mă asculţi? Mă asculţi?

Era şocată şi nici nu-şi dădea seama că era purtată pe o străduţă dosnică spre maşină.

Când Dana deschise ochii, se afla în patul ei. Benn Albertson şi Jean-Paul Hubert stăteau în faţa ei. Dana le privi feţele.

— Chiar s-a întâmplat, nu-i aşa? Ţinea ochii închişi.

— Îmi pare atât de rău, spuse Jean-Paul. E îngrozitor să vezi aşa ceva. Ai avut mare noroc că ai scăpat cu viaţă.

Telefonul ţârâi strident în liniştea camerei. Benn ridică receptorul.

— Alo! Aşteptă câteva momente. Da. Numai puţin. Se întoarse către Dana. E Matt Baker. Eşti în stare să vorbeşti cu el?

— Da. Dana se săltă în capul oaselor. Apoi, cu greu, se ridică şi se îndreptă spre telefon. Alo! Avea gâtul uscat şi abia putea să vorbească.

Vocea lui Matt se auzi ca o bubuitură la capătul firului:

— Vreau să vii acasă, Dana.

Răspunsul ei fu ca o şoaptă:

— Da. Vreau să vin acasă.

— Voi aranja să pleci cu primul avion de acolo.

— Mulţumesc, închise telefonul.

Jean-Paul şi Benn o ajutară să se întoarcă în pat.

— Îmi pare rău, repetă Jean-Paul. Nici nu ştiu ce s-ar mai putea spune.

Lacrimile îi curgeau de-a lungul obrajilor.

— De ce l-au ucis? N-a făcut niciodată nici un rău nimănui. Ce se întâmplă aici? Oamenii sunt omorâţi ca animalele şi nimănui nu-i pasă. Nu interesează pe nimeni!

Benn încercă s-o liniştească:

— Dana, nu putem face nimic...

— Dar trebuie! Vocea Danei era plină de furie. Trebuie să-i facem să le pese. În războiul ăsta nu e vorba de bombardarea bisericilor, a clădirilor ori a străzilor. E vorba de oameni – oameni inocenţi – cărora le sunt tăiate capetele. Astea sunt poveştile pe care ar trebui să le scriem. Este singurul mod în care putem face ca toată lumea să înţeleagă că acest război este real. Se întoarse

către Benn şi respiră adânc. Rămân, Benn. N-am de gând să-i las să mă sperie şi să mă alunge de aici.

El o privea îngrijorat.

— Da, eşti sigură că…

— Sunt sigură. Acum ştiu ce am de făcut. Vrei să-l suni pe Matt şi să-i spui?

— Dacă eşti sigură că asta vrei… răspunse el şovăind încă.

Dana încuviinţă dând din cap.

— Da, vreau, replică ea, privindu-l cum iese din cameră.

— Ei bine, cred că e momentul să te las… spuse Jean- Paul.

— Nu. Timp de o secundă, în mintea ei se derulă imaginea capului lui Wally explodând şi a trupului lipsit de viaţă prăbuşindu-se. Nu, repetă ea ridicând privirea spre Jean-Paul. Te rog să rămâi. Am nevoie de tine.

Jean-Paul se aşeză pe pat, iar Dana îl prinse în braţe, strângându-l cu putere.

*

A doua zi de dimineaţă, Dana îi spuse lui Benn Albertson:

— Poţi să găseşti un operator? Jean-Paul mi-a spus că un orfelinat în Kosovo de curând a fost bombardat. Aş vrea să mergem acolo şi să facem un reportaj.

— Găsesc eu pe cineva.

— Mulţumesc, Benn. Am s-o iau înainte. Ne întâlnim acolo.

— Fii cu băgare de seamă.

— Nu-ţi face griji.

Iovan o aştepta pe alee.

— Mergem la Kosovo, îi spuse Dana.

Acum Iovan o privi cu atenţie:

— E foarte periculos, doamnă. Singura cale de acces trece printr-o pădure şi…

— Ne-am luat deja porţia de ghinion, Iovan. N-o să păţim nimic.

— Cum doriţi.

Au străbătut oraşul în viteză şi după un sfert de oră se aflau într-o zonă împădurită.

— Mai e mult? întrebă Dana.

— Suntem aproape. Ajungem în…

Chiar atunci, Land Rover-ul calcă pe o mină.

11

Pe măsură ce ziua alegerilor se apropia, candidaţii din cursa prezidenţială păreau să fie la egalitate.

— Trebuie să câştigăm în Ohio, spunea Peter Tager. Asta ar însemna douăzeci şi unu de voturi electorale. Stăm bine în Alabama – adică nouă voturi – şi în Florida, cu douăzeci şi cinci. Arătă pe hartă.

— Douăzeci şi două de voturi în Illinois, treizeci şi trei în New York şi patruzeci şi patru în California. Nu putem şti încă cine câştigă.

Toţi erau îngrijoraţi, cu excepţia senatorului Davis.

— Flerul îmi spune că miroase a victorie, afirmă el.

*

Într-un spital din Frankfort, Miriam Friedland era încă în comă.

*

În ziua alegerilor, prima marţi din noiembrie, Leslie rămase acasă şi urmări rezultatele oficiale la televizor. Oliver Russell a câştigat cu o majoritate de două milioane de voturi populare şi cu o imensă majoritate de voturi electorale, era preşedinte acum, cea mai importantă ţintă din lume a unei răzbunări.

Nimeni nu a urmărit campania electorală cu o mai mare atenţie decât Leslie Stewart Chambers. Îşi extindea cu sârguinţă imperiul care deţinea acum un lanţ de ziare şi posturi de radio şi televiziune în Statele Unite, dar şi în Anglia, Australia şi Brazilia.

— Când vei considera că e momentul să te opreşti? a întrebat-o redactorul-şef, Darin Solana.

— Curând, a răspuns Leslie. Curând.

Un singur lucru mai avea de făcut, şi acest lucru a început să se contureze la un dineu în Scottsdale.

— Am aflat din surse confidenţiale că Margaret Portman divorţează, a informat-o un invitat. Margaret Portman era proprietarul lui *Washington Tribune*.

Leslie nu a comentat, dar a doua zi de dimineaţă, foarte devreme, vorbea la telefon cu Chad Morton, unul dintre avocaţii ei.

— Vreau să afli dacă *Washington Tribune* e de vânzare. A aflat răspunsul câteva ore mai târziu.

— Nu ştiu de unde aţi aflat, doamnă Chambers, dar se pare că aveţi dreptate. Doamna Portman şi soţul ei se află în divorţ şi sunt pe cale să-şi împartă averea. Cred că Washington Tribune Enterprises va fi scoasă la vânzare.

— Vreau să cumpăr.

— E vorba de o tranzacţie uriaşă. Washington Tribune Enterprises deţine un lanţ de ziare, un post de televiziune şi…

— O vreau.

*

În aceeaşi după-amiază, Leslie şi Chad Morton au plecat spre Washington, D.C.

Leslie a sunat-o pe Margaret Portman, pe care o cunoscuse întâmplător în urmă cu câţiva ani.

— Sunt în Washington, i-a spus Leslie şi vreau…

— Ştiu ce vrei.

Repede mai circulă zvonurile, se gândi Leslie.

— Am auzit că vrei să vinzi Tribune Enterprises.

— Se poate.

— Te-aş ruga să mă ajuţi să arunc o privire la ziar.

— Vrei să cumperi, Leslie?

— Cred că da.

Margaret Portman l-a chemat pe Matt Baker.

— Ştii cine e Leslie Chambers?

— Sigur. Prinţesa de Gheaţă.

— În câteva minute va fi aici. Vreau s-o însoţeşti într-un tur prin companie.

Tot personalul de la *Tribune* era la curent cu vânzarea.

— Ar fi o greşeală să vindeţi *Tribune* lui Leslie Chambers, a spus Matt Baker abătut. În primul rând, mă îndoiesc că are cea mai mică idee despre presă. Ştiţi ce a făcut cu toate celelalte ziare pe care le-a cumpărat? A transformat nişte ziare respectabile în ziare de scandal. Îl va distruge şi pe al nostru. E o…

Ridică privirea şi o văzu pe Leslie Chambers în uşă, ascultând.

Margaret Portman exclamă:

— Leslie! Ce bine-mi pare că te văd! Ţi-l prezint pe Matt Baker, redactorul-şef de la Tribune Enterprises.

Cei trei schimbară câteva amabilităţi de convenienţă.

— Matt o să te conducă să vezi cum stau lucrurile.

— Mă bucur.

Matt Baker trase aer în piept.

— Bine. Să începem.

*

Bărbatul începu pe un ton condescendent:

— Structura este următoarea: redactorul-şef…

— Adică dumneavoastră, domnule Baker.

— Exact. Iar apoi redacţia, pe secţiuni. Interne, externe, sport, afaceri, social, modă, calendar, afaceri imobiliare, carte, călătorii… Mi-au scăpat probabil câteva.

— Uimitor. Câţi angajaţi are Washington Tribune Enterprises, domnule Baker?

— Peste cinci mii. Trecură prin faţa unui birou.

— Aici se face paginaţia. Redactorul de aici e cel care decide unde să se pună fotografiile şi pe ce pagină să apară fiecare reportaj. Scrie titlurile, revizuieşte textele, iar apoi le asamblează în camera de montaj.

— Fascinant.

— Vreţi să vedeţi şi tipografia?

— Da, sigur. Vreau să văd tot.

Baker mormăi ceva în barbă.

— Poftim?

— Am zis că e-n regulă.

Au coborât cu liftul şi au intrat în altă clădire. Tipografia ocupa patru etaje, fiecare de mărimea unui teren de fotbal. Toate maşinile erau automatizate. Treizeci de cărucioare-robot transportau enormele rulouri de hârtie prin toată clădirea.

Baker continua să explice:

— Fiecare rulou de hârtie cântăreşte peste o tonă. Desfăşurat, măsoară aproape treisprezece kilometri. Hârtia trece prin presă cu o viteză de peste treizeci şi trei de kilometri pe oră. Cele mai mari dintre cărucioare pot transporta până la şaisprezece rulouri odată.

În încăpere erau şase prese, câte trei pe fiecare parte. Leslie şi Matt Baker priveau cum ziarele erau asamblate, tăiate şi pliate, stivuite în baloturi şi transportate automat.

— Pe vremuri era nevoie de treizeci de oameni pentru munca pe care astăzi o face un singur om, spunea el. Era tehnologică.

— Era reducerii locurilor de muncă, replică Leslie privindu-l.

— Nu cred că vă interesează partea de statistică, spuse Matt Baker acru. Mai bine trimiteţi un avocat sau un contabil…

— Mă interesează foarte mult, domnule Baker. Aveţi un buget de cincisprezece milioane de dolari. Tirajul este opt sute şaisprezece mii patru sute şaptezeci şi patru de exemplare zilnic, iar duminica creşte la un milion o sută patruzeci de mii patru sute nouăzeci şi opt. Publicitatea se ridică la şaizeci şi opt virgulă doi.

Matt o privea nevenindu-i să creadă.

— Cu toate publicaţiile pe care le deţineţi, ajungeţi la un tiraj de peste două milioane zilnic, plus încă două milioane duminica. Şi, bineînţeles, nu e cel mai mare ziar din lume, nu-i aşa, domnule Baker? Cele mai mari apar la Londra. *Sun* este primul, cu un tiraj de patru milioane pe zi. *Daily Mirror* vinde şi el peste trei milioane.

Matt trase aer în piept.

— Îmi cer scuze. Nu mi-am dat seama…

— În Japonia ies peste două sute de cotidiene, printre care *Asahi Shimbun, Mainchi Shimbun* şi *Yomiuri Shimbun*. Mă urmăriţi?

— Da. Îmi cer scuze pentru tonul pe care l-am folosit.

— Scuzele se acceptă, domnule Baker. Să ne întoarcem în biroul doamnei Portman.

*

În dimineaţa următoare, Leslie se afla în sala de şedinţe de la *Washington Tribune*, împreună cu doamna Portman şi jumătate de duzină de avocaţi.

— Să discutăm despre preţ, spuse Leslie.

Discuţia a durat patru ore, la sfârşitul cărora Leslie Stewart Chambers a devenit proprietar al Washington Tribune Enterprises.

Tranzacţia a costat mai mult decât se aşteptase, dar nu conta.

Exista ceva mult mai important.

*

În ziua încheierii tranzacţiei, Leslie a trimis după Matt Baker.

— Ce aveţi de gând să faceţi? s-a interesat Leslie.

— Plec.

— De ce? a întrebat ea, privindu-l curioasă.

— Aveţi o anumită reputaţie. Oamenilor nu le place să lucreze pentru dumneavoastră. Numele dumneavoastră circulă însoţit de un atribut: „fără scrupule”. Nu-mi place acest atribut. E un ziar bun şi nu-mi face plăcere să plec, dar am mai multe oferte decât am nevoie.

— De când lucraţi aici?

— De cincisprezece ani.

— Şi aveţi de gând să lăsaţi totul baltă acum când…

— Nu las baltă nimic, vreau…

— Vă rog să mă ascultaţi cu atenţie. Şi eu cred că *Tribune* este un jurnal bun, vreau însă să devină unul extraordinar. Şi aş vrea să mă ajutaţi.

— Nu, nu vreau să…

— Şase luni. Încercaţi şase luni. Pentru început, veţi avea salariu dublu.

O studie cu atenţie. Era tânără, frumoasă şi inteligentă. Şi totuşi… Mai era

ceva care îi scăpa.

— Cine va avea putere de decizie aici?

Ea îi zâmbi.

— Sunteţi redactor-şef la Washington Tribune Enterprises. Dumneavoastră.

A crezut-o.

12

Trecuseră şase luni de când Land Rover-ul Danei sărise în aer. Scăpase uşor, cu o contuzie, o coastă şi o mână rupte, plus câteva vânătăi dureroase. În aceeaşi noapte, la telefon, Matt Baker i-a cerut să se întoarcă la Washington, însă Dana era mai hotărâtă ca niciodată să rămână.

— Oamenii ăştia sunt într-o situaţie disperată, i-a spus Dana. Nu pot să plec decât dacă-mi ordoni.

— Mă şantajezi?

— Da.

— Aşa m-am gândit şi eu! ţipă Matt. Nu permit nimănui să mă şantajeze. Înţelegi?

Dana aşteptă.

— Ce zici de un concediu? încercă el.

— N-am nevoie de concediu.

Îl auzi oftând în aparat.

— Bine, poţi să rămâi. Dar, Dana…

— Da?

— Promite-mi că ai să ai grijă de tine.

Dana auzea venind de afară zgomotul gloanţelor.

— Promit.

*

Atacul asupra oraşului a durat toată noaptea şi ea nu a reuşit să doarmă. Fiecare zgomot de mortier însemna încă o clădire distrusă, încă o familie fără adăpost sau, mai rău, ucisă.

Dimineaţa, devreme, Dana şi echipa ei au ieşit în stradă, gata de filmare. Benn Albertson a aşteptat ca sunetul ultimului mortier să se stingă, apoi i-a făcut semn Danei.

— Zece secunde.

— Gata, a spus Dana.

Benn a arătat cu degetul, iar Dana s-a întors de la ruinele din spatele ei spre camera de luat vederi.

— Ne aflăm într-un oraş care, încetul cu încetul, dispare de pe faţa pământului. Electricitatea a fost tăiată şi oraşul nu mai vede. Posturile de radio şi televiziune au fost închise – nu mai aude. Transportul public nu mai funcţionează – nu mai are picioare…

Aparatul de filmat s-a îndreptat spre zona pustiită care fusese cândva un

teren de joacă, unde se mai puteau zări câteva schelete de leagăne şi tobogane ruginite.

— Altădată, într-o altă viaţă, aici s-au jucat copii, iar aerul era plin de râsetele lor.

Focul mortierului s-a auzit din nou, în apropiere, şi a început să sune alarma aeriană. Trecătorii de pe stradă au continuat să meargă ca şi când n-ar fi auzit nimic.

— Ceea ce auziţi acum este alarma aeriană. Ar trebui ca la auzul ei oamenii să fugă spre adăposturi. Însă locuitorii din Sarajevo şi-au dat seama că nu au unde să se ascundă, aşa că îşi continuă mersul în tăcere. Cei care pot, părăsesc ţara, renunţând la case şi la tot ceea ce posedă. Foarte mulţi dintre cei care rămân mor. E o alegere grea. Se zvoneşte că va fi pace. Prea multe zvonuri, prea puţină pace. Va veni? Şi daca da. Când? Când va veni timpul ca cei mici să iasă din pivniţe şi să folosească iarăşi acest teren de joacă? Nu ştie nimeni. A rămas doar speranţa. De la Sarajevo, transmite Dana Evans pentru WTE.

Lumina roşie a camerei de luat vederi s-a stins.

— Să plecăm de-aici, a spus Benn.

Andy Casarez, noul cameraman, s-a grăbit să-şi strângă aparatele.

De pe trotuar, un băieţel o privea pe Dana. Un puşti murdar, îmbrăcat în zdrenţe şi cu pantofii scâlciaţi. Ochii căprui străluceau pe faţa murdară. Nu avea braţul drept.

Dana a văzut că băiatul o studiază şi i-a zâmbit.

— Bună.

N-a primit nici un răspuns. Dana a ridicat din umeri şi s-a întors spre Benn:

— Să mergem.

Peste câteva minute erau în drum spre hotel.

*

La Holiday Inn se afla o armată de reporteri de ziar, radio şi televiziune, care formau cu toţii o familie disperată. Erau rivali, însă situaţia primejdioasă în care se găseau îi făcuse să se ajute între ei. Făceau reportajele cele mai interesante împreună.

În Muntenegru a avut loc o revoltă…

Vukovar a fost bombardat…

S-a tras asupra unui spital în Petrovo Selo…

Jean-Paul Hubert plecase. Primise o nouă însărcinare, iar Dana îi simţea lipsa.

*

A doua zi de dimineaţă, ieşind din hotel, Dana îl văzu pe puşti aşteptând-o pe alee.

Iovan deschisese uşa noului Land Rover.

— Bună dimineaţa, doamnă.

— Bună dimineaţa.

Băiatul rămăsese pe loc şi continua s-o privească. Se îndreptă spre el.

— Bună dimineaţa.

Niciun răspuns.

— Cum se spune „bună dimineaţa” în slovenă? îl întrebă pe Iovan.

— *Dobro utro*, răspunse puştiul. Dana se întoarse spre el.

— Aşadar înţelegi englezeşte?

— Poate.
— Cum te cheamă?
— Kemal.
— Câţi ani ai, Kemal?
Îi întoarse spatele şi plecă.
— Se teme de străini, spuse Iovan.
Dana se uită lung în urma lui.
— Nu-l condamn pentru asta. Şi eu mă tem.
După patru ore, când Land Rover-ul intra pe aleea din spatele hotelului, Kemal aştepta lângă intrare.
Coborând din maşină, Dana îl auzi spunând:
— Doisprezece.
— Poftim? apoi Dana îşi aminti.
Aha. Era mic pentru vârsta lui. Se uita la mâneca goală a cămăşii şi era gata să-i pună o întrebare, apoi se răzgândi.
— Unde locuieşti, Kemal? Vrei să te ducem acasă?
Băiatul îi întoarse spatele şi plecă.
— N-are maniere, remarcă Iovan.
— Poate că şi le-a pierdut o dată cu mâna, spuse Dana în şoaptă.

*

Seara, în sala de mese a hotelului, reporterii n-au vorbit decât despre pacea iminentă anunţată de zvonuri proaspete.
— Uniunea Europeană s-a implicat, în sfârşit, afirmă Gabriella Orsi.
— Era şi timpul.
— După mine, cam târziu.
— Nu e niciodată prea târziu, replică Dana pe un ton scăzut.
A doua zi de dimineaţă, telegraful a adus două veşti noi. Prima despre un acord de pace negociat de Statele Unite şi Uniunea Europeană. A doua privea ziarul local *Oslobodjenje*, care fusese bombardat şi îşi încetase apariţia.
— De acordul de pace se ocupă colegii de la Washington, îi spuse Dana lui Benn. Hai să facem un reportaj despre *Oslobodjenje*.

*

Dana se afla în faţa unei clădiri demolate care adăpostise cândva ziarul *Oslobodjenje*. Lumina roşie a camerei de luat vederi era aprinsă.
— Aici mor oameni în fiecare zi, spunea Dana. Şi sunt distruse clădiri. Această clădire a fost însă omorâtă. Era sediul singurului ziar liber din Sarajevo, *Oslobodjenje*. Un ziar care a avut curajul să spună adevărul. Când etajele superioare au fost bombardate, sediul s-a mutat la subsol, pentru ca presele să reziste. Când n-au mai existat standuri de ziare, reporterii au ieşit pe străzi, şi şi-au vândut ei înşişi gazeta. Nu vindeau numai un jurnal, vindeau libertate. O dată cu moartea acestui ziar, libertatea a murit aici.

*

În biroul lui, Matt Baker se uita la ştiri.
— Drace, e bună! Se uită spre asistentul lui. Vreau să aibă un car de reportaj. Ocupă-te de asta.
— Da, domnule.

*

Când se întoarse în camera ei, Dana era aşteptată. Colonelul Gordan Divjak şedea tolănit într-un fotoliu. Fata se opri, surprinsă.

— Nu mi s-a spus că am musafiri.

— Nu e o vizită de curtoazie. Ochii lui mici şi negri o fixau. Am văzut emisiunea despre *Oslobodjenje.*

Dana îl privi îngrijorată.

— Da?

— Ţi s-a permis să vii în ţara noastră ca să faci reportaje, nu să emiţi judecăţi.

— N-am făcut nici o…

— Nu mă întrerupe. Ideea ta despre libertate nu este neapărat şi ideea noastră despre libertate. Mă înţelegi?

— Nu. Mă tem că…

— Atunci am să-ţi explic eu, domnişoară Evans. Eşti un oaspete în ţara mea. Probabil că eşti un spion al guvernului american.

— Nu sunt un…

— Nu mă întrerupe. Te-am prevenit la aeroport. Nu ne jucăm aici. Suntem în război. Orice spion este executat.

Spuse pe un ton scăzut, cuvintele lui erau cu atât mai înfiorătoare.

Se ridică în picioare.

— E ultimul avertisment.

Dana îl privi părăsind camera. *N-am de gând să mă las intimidată,* îşi spuse ea.

Se speriase.

*

Un pachet sosi de la Matt Baker: o cutie enormă plină cu bomboane, batoane de granola, conserve şi tot felul de alte produse neperisabile. Dana le duse în hol, să le împartă cu ceilalţi reporteri. Toţi erau încântaţi.

— Ăsta zic şi eu şef! spuse Satomi Asaka.

— Cum aş putea primi o slujbă la *Washington Tribune*? glumi Juan Santos.

*

Kemal era din nou pe alee, aşteptând. Jacheta groasă, uzată, pe care o purta arăta de parcă mai avea puţin să se dezintegreze.

— Bună dimineaţa, Kemal.

El stătea acolo, fără să scoată un cuvânt, privind-o printre gene.

— Mă duc la cumpărături. Vrei să vii cu mine?

Nu primi nici un răspuns.

— Hai s-o luăm altfel, spuse Dana exasperată.

Deschise portiera din spate a automobilului.

— Urcă! Acum!

Băiatul rămase nemişcat o clipă, şocat, apoi se mişcă agale către maşină.

Dana şi Iovan îl priviră cum se aşază pe locul din spate. Dana îi spuse lui Iovan:

— Crezi că putem găsi vreun magazin cu haine deschis?

— Ştiu unul.

— Să mergem acolo.

În primele minute, nimeni nu zise nimic.

— Ai părinţi, Kemal?

El dădu din cap.

— Unde locuieşti?

Băiatul ridică din umeri.

Dana simţi cum copilul se trage mai aproape, ca şi cum ar fi vrut să-i absoarbă căldura trupului.

Magazinul era în Bascarsija, vechiul centru comercial din Sarajevo. Faţada fusese bombardată, dar era deschis. Dana îl luă pe Kemal de mână şi-l conduse înăuntru. Un vânzător se apropie de ei:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Da. Vreau să cumpăr o jachetă pentru un prieten. Se uită la Kemal. E cam ca el.

— Pe aici, vă rog.

La raionul de băieţi găsiră un stativ întreg cu jachete. Dana se întoarse spre Kemal:

— Care îţi place?

Kemal stătea nemişcat, amuţit. Dana îi spuse vânzătorului:

— O luăm pe cea maro. Se uită la pantalonii lui Kemal.

— Şi cred că avem nevoie şi de o pereche de pantaloni şi nişte pantofi noi.

O jumătate de oră mai târziu, când ieşeau din magazin, Kemal purta hainele cele noi. Se strecură pe locul din spate al maşinii fără un cuvânt.

— Tu nu ştii să spui „Mulţumesc”? întrebă Iovan, furios.

Kemal izbucni în plâns. Dana îl luă în braţe.

— Linişteşte-te, şopti ea. Linişteşte-te.

Ce lume e asta, în care copiii suferă atât?

*

O dată întorşi la hotel, Kemal a plecat fără să spună o vorbă, iar Dana l-a urmărit gânditoare.

— Unde locuiesc oamenii ăştia? îl întrebă pe Iovan.

— Pe străzi, doamnă. Sunt sute de orfani ca el în Sarajevo. Nu au casă, nu au familie…

— Şi cum supravieţuiesc?

El ridică din umeri.

— Nu ştiu.

*

A doua zi, când Dana a ieşit din hotel, Kemal o aştepta, îmbrăcat în hainele cele noi. Se spălase pe faţă.

*

La masa de prânz au aflat vestea cea mare, anume despre tratatul de pace şi în ce măsură se presupune că va funcţiona. Dana hotărî să se ducă în vizită la profesorul Mladic Staka şi să-l întrebe ce crede despre asta.

Arăta chiar mai slăbit decât ultima oară când îl văzuse.

— Mă bucur să vă revăd, domnişoară Evans. Aud că faceţi nişte emisiuni minunate, dar… Ridică din umeri. Din păcate, nu am curent electric şi nu mă pot uita la televizor. Cu ce vă pot ajuta?

— Aş vrea să-mi spuneţi părerea dumneavoastră despre noul tratat de pace, domnule profesor.

Se lăsă pe spate în fotoliu şi spuse gânditor:

— Mi se pare foarte interesant că la Dayton, în Ohio, s-a luat o decizie privind ceea ce urmează să se întâmple la Sarajevo.

— Au convenit ca o troică, o preşedinţie formată din trei persoane – un musulman, un croat şi un sârb – să conducă. Credeţi că poate funcţiona, domnule profesor?

— Doar dacă poţi crede în minuni. Se posomorî. Vor fi optsprezece corpuri legislative naţionale şi încă o sută nouă organizaţii guvernamentale locale. E un Turn Babel politic. Este ceea ce americanii numesc „shotgun marriage”[1].

Nimeni nu vrea să renunţe la autonomie. Fiecare insistă să aibă propriul steag, propria monedă. Dădu din cap neîncrezător.

— E o dimineaţă de pace. Păziţi-vă de noaptea care va veni!

*

Dana Evans începuse prin a fi un simplu reporter şi ajunsese o legendă internaţională.

Ştirile transmise de ea erau inteligente şi pline de patos. Şi pentru că ea se implica, cei care o urmăreau se implicau şi ei, împărtăşindu-i sentimentele.

Matt Baker începu să primească telefoane de la alte agenţii de ştiri care spuneau că vor să difuzeze transmisiunile Danei. *S-a dus acolo pentru a face un lucru bun,* se gândi el, *şi va termina prin a-l face bine.*

Având acum propriul ei car de emisie, Dana era mai ocupată ca niciodată. Nu mai avea nevoie să stea la rând la compania iugoslavă pentru a-şi transmite ştirile. Ea şi Ben hotărau singuri ce reportaje să facă, iar Dana urma să le scrie şi să le transmită. Unele erau în direct, altele – înregistrate. Dana, Benn şi Andy se duceau pe străzi şi filmau imagini de ansamblu, Dana îşi înregistra comentariul într-o cameră specială, apoi îl trimitea la Washington.

*

La ora prânzului, în sala de mese a hotelului, în centrul mesei se aflau platouri mari cu sandvişuri. Ziariştii se serveau singuri. Roderick Munn, de la BBC, intră în încăpere ţinând în mână o tăietură de ziar.

— Ascultaţi ce scrie aici! Citi cu voce tare: „Ştirile Danei Evans, corespondentul WTE, sunt transmise acum de o duzină de agenţii de ştiri. Domnişoara Evans a fost nominalizată pentru multrâvnitul Peabody Award...” Şi povestea continua.

— Ce noroc pe capul nostru să lucrăm cu cineva atât de faimos! spuse un reporter sarcastic.

În clipa aceea, Dana intră în sala de mese.

— Salut, tuturor. N-am timp pentru masă astăzi. O să iau câteva sandvişuri cu mine. Adună câteva sandvişuri şi le împachetă în şerveţele. Ne vedem mai târziu. Toţi o priviră plecând fără să scoată o vorbă.

Când Dana ajunse afară, Kemal era acolo, aşteptând.

— Bună ziua, Kemal. Niciun răspuns.

— Urcă în maşină.

Kemal se strecură pe locul din spate. Dana îi întinse un sandviş şi rămase privindu-l cum îl înfulecă în linişte. Îi mai dădu unul, iar el începu să-l mănânce.

— Încetişor, zise Dana.

— Încotro? întrebă Iovan.

Dana se întoarse spre Kemal.

— Încotro? El o privi fără să înţeleagă. Te ducem acasă, Kemal. Unde locuieşti?

El dădu din cap.

— Trebuie să ştiu. Unde locuieşti?

*

[1] Shotgun marriage = căsătorie de nevoie, impusă de naşterea unui copil.

Douăzeci de minute mai târziu, maşina se opri în faţa unui loc viran, lângă depozitele de la Miljacka. Printre câteva duzini de cutii de carton împrăştiate aiurea, erau aruncate resturi de toate felurile.

Dana coborî din maşină şi se întoarse spre Kemal:

— Aici locuieşti?

El aprobă, scârbit.

— Şi mai locuiesc şi alţi băieţi aici?

El dădu din cap afirmativ.

— Vreau să fac un reportaj despre asta, Kemal.

Băiatul refuză cu o mişcare a capului.

— Nu.

— De ce?

— Poliţia o să vină şi o să ne scoată de aici. Nu o face.

Dana îl examină câteva clipe.

— În regulă. Îţi promit.

*

A doua zi de dimineaţă, Dana îşi părăsi camera de la Holiday Inn. Când văzu că lipseşte de la micul dejun, Gabriella Orsi de la Altre Station din Italia întrebă:

— Unde e Dana?

Roderick Munn replică:

— A plecat. A închiriat o casă de ţară. A spus că vrea să fie singură.

Nikolai Petrovici, rusul de la Gorizont 22, comentă:

— Toţi ne-am dori să stăm separat. Înseamnă că nu suntem destul de buni pentru ea?

Domnea un sentiment general de dezaprobare.

*

În după-amiaza următoare a sosit un nou pachet cu ajutoare pentru Dana.

Nikolai Petrovici spuse:

— De vreme ce ea nu e aici, am putea să ne bucurăm noi de el, nu-i aşa?

Dar funcţionarul de la hotel interveni:

— Îmi pare rău. Domnişoara Evans a trimis după pachet.

După câteva minute, sosi Kemal. Reporterii îl priviră cum ia pachetul şi pleacă.

— Acum nici măcar nu-l mai împarte cu noi, bombăni Juan Santos. Cred că i s-a urcat celebritatea la cap.

*

În timpul săptămânii următoare, Dana a continuat reportajele, dar n-a mai apărut la hotel. Resentimentul împotriva ei creştea.

Fata devenise principalul subiect de conversaţie. Câteva zile mai târziu, când un alt pachet uriaş cu ajutoare a fost primit la hotel, Nikolai Petrovici l-a întrebat pe funcţionar:

— A trimis domnişoara Evans pe cineva să ridice pachetul?

— Da, domnule.

Rusul se întoarse în grabă în sala de mese.

— A mai venit un pachet. O să apară cineva să-l ia. Ce-ar fi să-l urmărim şi să-i spunem domnişoarei Evans părerea noastră despre reporterii care se cred mai grozavi decât alţii?

Toată lumea a fost de acord.

Când sosi Kemal să ridice pachetul, Nikolai îi spuse:

— I-l duci domnişoarei Evans?

Kemal aprobă.

— A cerut să ne vadă. O să venim cu tine.

Kemal îl privi scurt, apoi ridică din umeri.

— O să te luăm într-o maşină, adăugă Nikolai Petrovici.

O să ne spui pe unde s-o luăm.

Zece minute mai târziu, o caravană de maşini se târa de-a lungul unor străduţe pustii. La marginea oraşului, Kemal arătă către o casă de ţară bombardată. Maşinile se opriră.

— Tu o iei înainte şi-i duci pachetul, zise Nikolai. Noi o să-i facem o surpriză.

Îl urmăriră pe Kemal apropiindu-se de casă. Aşteptară puţin, apoi porniră şi dădură năvală înăuntru pe uşa din faţă. Se opriră şocaţi. Camera era plină cu copii de toate vârstele, mărimile şi culorile. Cei mai mulţi dintre ei erau infirmi. O duzină de paturi cazone fuseseră rânduite de-a lungul pereţilor. Dana tocmai împărţea din pachet fiecărui copil, când uşa zbură la perete. Privi înmărmurită la grupul care pătrunse înăuntru.

— Ce… ce căutaţi aici?

Roderick Munn se uită în jur, încurcat.

— Îmi pare rău, Dana. Am făcut… o greşeală. Noi am crezut…

Dana se întoarse ca să-i vadă mai bine.

— Înţeleg. Sunt orfani. Nu au unde să se ducă şi nu au pe nimeni care să aibă grijă de ei. Cei mai mulţi se găseau în spital când a fost bombardat. Dacă-i găseşte poliţia, vor fi duşi în ceea ce numesc ei un orfelinat, iar acolo vor muri. Însă şi dacă stau aici vor muri. Am tot încercat să găsesc o cale să-i scot din ţară, dar până acum n-am reuşit nimic. Se uită rugător la cei din grup. Voi aveţi vreo idee?

Roderick Munn spuse încet:

— Cred că am. Există un avion al Crucii Roşii care pleacă la Paris în noaptea asta. Pilotul îmi este prieten.

Dana întrebă plină de speranţă:

— Şi o să vorbeşti cu el?

Munn încuviinţă din cap:

— Da.

Nikolai Petrovici ripostă:

— Staţi puţin! Nu putem să ne amestecăm în aşa ceva. O să ne arunce afară din ţară.

— Nici nu e nevoie să fii amestecat, îi zise Munn. O să ne descurcăm.

— Eu sunt împotriva acestui lucru, replică Nikolai încăpăţânat. Ne pui pe toţi în pericol.

— Şi copiii ăştia? întrebă Dana. E vorba despre viaţa lor.

*

După-amiază târziu, Roderick veni s-o vadă pe Dana.

— Am vorbit cu prietenul meu. A spus că ar fi fericit să-i ia pe copii la Paris, unde vor fi în siguranţă. Are şi el doi băieţi.

Dana era în culmea fericirii.

— E minunat. Îţi mulţumesc mult.

Munn o privi lung.

— Noi ar trebui să-ţi mulţumim.

*

Seara, la ora opt, un microbuz purtând insigna Crucii Roşii se opri în faţa casei. Şoferul semnaliză de câteva ori şi, la adăpostul întunericului, Dana şi copiii se grăbiră să urce în maşină.

După un sfert de oră, se îndreptau către aeroportul Butmir. Aeroportul fusese închis temporar, cu excepţia avioanelor Crucii Roşii care aduceau ajutoare sau cărau răniţii. Călătoria asta i se păru Danei cea mai lungă din viaţa ei. Parcă nu se mai termina. Când văzu luminile aeroportului, le spuse copiilor:

— Aproape am ajuns.

Kemal o strângea tare de mână.

— O să fie bine, îl linişti Dana. Veţi fi pe mâini bune. Şi, continuă în gând: *O să-mi lipseşti*.

La aeroport, un om de pază îndrumă microbuzul care ajunse lângă un avion cu însemnele Crucii Roşii marcate pe fuzelaj. Pilotul aştepta alături. Se apropie grăbit de Dana.

— Pentru numele lui Dumnezeu, aţi întârziat! Spune-le să urce repede! Ar fi trebuit să plecăm acum douăzeci de minute.

Dana îi adună pe copii pe rampa avionului. Kemal era ultimul.

Se întoarse spre Dana, iar buzele îi tremurau.

— Am să te mai văd vreodată?

— Poţi să fii sigur că da, zise Dana.

Îl luă în braţe şi-l ţinu strâns câteva momente, murmurând o rugăciune.

— Hai, urcă acum!

Peste puţin timp, uşa s-a închis. Se auzi huruitul motoarelor, iar avionul începu să alunece uşor pe pistă.

Dana şi Munn rămăseseră nemişcaţi, privind. La capătul pistei, avionul se ridică în aer şi străpunse cerul către est, rotindu-se încet spre nord, spre Paris.

— Ai făcut un lucru extraordinar, zise şoferul. Aş vrea să ştii…

Chiar atunci auziră în spatele lor scârţâitul roţilor unei maşini care se oprise brusc, şi se întoarseră. Colonelul Gordan Divjak sări din maşină şi scrută cerul în care avionul dispăruse deja. Îl avea alături pe Nikolai Petrovici, ziaristul rus.

Colonelul Divjak se apropie de Dana.

— Eşti arestată. Te avertizez că pedeapsa pentru spionaj este moartea.

Dana trase aer în piept.

— Domnule colonel, dacă aveţi de gând să mă trimiteţi în judecată pentru spionaj…

El se uită adânc în ochii Danei şi spuse moale:

— A vorbit cineva de proces?

13

Festivităţile de inaugurare, paradele şi ceremonia de depunere a jurământului luaseră sfârşit, iar Oliver era nerăbdător să-şi ia în serios atribuţiile de preşedinte. Washington, D.C. Era probabil singurul oraş din lume profund intersectat de politică, obsedat chiar de aceasta. Aici se concentra puterea lumii, iar Oliver însuşi era centrul. Părea că fiecare era conectat într-un fel sau altul la guvernul federal. În aria metropolei Washington erau cincisprezece mii de lobby-işti şi mai mult de cinci mii de ziarişti, toţi hrănindu-se cu laptele mamei Guvern. Oliver Russell îşi aminti fraza ironică a lui John Kennedy: „Washington, D.C. Este un oraş care are eficienţa sudului şi farmecul nordului”.

*

În prima zi de preşedinţie, Oliver rătăci prin Casa Albă împreună cu Jan. Ştiau cifrele: 132 de camere, 32 de băi, 29 de şeminee, 3 lifturi, o piscină, teren de golf, teren de tenis, pistă de jogging, sală de gimnastică, hipodrom, sală de bowling, sală de cinema şi optsprezece acri de pajişte verde, dar acum, trăind aici, fiind o parte a ei, era impresionant de-a binelea.

— E ca într-un vis, nu-i aşa? spuse Jan cu un oftat.

Oliver o luă de mână.

— Sunt fericit că împărţim toate astea, iubito.

Şi chiar credea ce spune. Jan devenise o companie foarte plăcută. Era întotdeauna prezentă pentru el, îl susţinea şi îl îngrijea. Încetul cu încetul, descoperise că îi place să fie cu ea.

*

Când Oliver reveni în Biroul Oval, Peter Tager îl aştepta. Prima sarcină a lui Oliver fusese numirea lui Tager în funcţia de şef al staff-ului său.

— Încă nu-mi vine să cred, Peter, spunea el.

Peter Tager zâmbi.

— Oamenii cred. Ei v-au votat, domnule preşedinte.

Oliver îl privi uimit.

— Te rog să-mi spui tot Oliver.

— Bine, dar numai când suntem singuri. Şi trebuie să înţelegi că, din acest moment, orice faptă a ta poate afecta întreaga lume. Orice spui poate zdruncina economia sau poate avea un impact asupra altor o sută de ţări de pe glob. Ai mai multă putere decât oricare altă persoană din lume.

Se auzi ţârâitul telefonului intern.

— Domnule preşedinte, a sosit senatorul Davis.

— Invită-l înăuntru, Heather.

Tager scoase un oftat.

— Ar fi bine să mă apuc de lucru. Pe biroul meu e un munte de hârtii.

Se deschise uşa şi Todd Davis intră în birou.

— Peter…

— Domnule senator…

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

— Ne vedem mai târziu, domnule preşedinte, spuse Tager.

Senatorul se apropie de biroul lui Oliver şi dădu aprobator din cap.

— Biroul ţi se potriveşte foarte bine, Oliver. Nici nu-ţi dai seama ce emoţionant e pentru mine să te văd aşezat aici.

— Mulţumesc, Todd. Tot încerc să mă obişnuiesc cu noua poziţie. Vreau să spun… aici au stat Adams, şi Lincoln, şi Roosevelt…

Senatorul Davis izbucni în râs.

— Nu-i lăsa să te sperie. Înainte de a deveni legende, au fost şi ei bărbaţi ca şi tine, stând aici şi încercând să facă lucruri bune. Şi ei au fost înspăimântaţi la început de ideea de a se aşeza pe acest scaun. M-am despărţit de Jan mai adineauri. E în al nouălea cer. O să fie grozavă în rolul de Prima Doamnă a ţării.

— Da, ştiu că va fi.

— În altă ordine de idei, am aici o mică listă pe care aş vrea s-o discut cu dumneavoastră, domnule preşedinte. Accentuarea pe „domnule preşedinte” era jovială.

— Bineînţeles, Todd.

Senatorul Davis făcu hârtia să alunece pe deasupra biroului.

— Ce-i asta?

— Câteva sugestii pentru noul cabinet.

— Oh. Ei bine, am hotârât deja…

— M-am gândit că ai vrea să-ţi arunci o privire şi peste asta.

— Dar nu…

— Te rog să te uiţi, Oliver.

Vocea senatorului devenise de gheată.

Oliver îl privi printre gene.

— Todd…

Senatorul Davis făcu un gest cu mâna.

— Oliver, n-aş vrea să rămâi nici o clipă cu impresia că eu încerc să-mi impun voinţa sau dorinţele. S-ar putea să greşeşti. Am făcut lista asta pentru că eu cred că aceştia sunt cei mai buni oameni care ar putea să te ajute să serveşti ţara. Sunt un patriot, Oliver, şi nu mi-e ruşine s-o spun. Ţara asta e totul pentru mine.

În vocea lui răzbătea o notă de viclenie.

— Totul. Dacă tu îţi închipui că te-am ajutat să ajungi în acest birou doar pentru că eşti ginerele meu, te înşeli profund. M-am luptat ca să fiu sigur că vei reuşi pentru că sunt convins că eşti omul cel mai potrivit. Asta mă interesează în primul rând. Arătă cu degetul spre bucata de hârtie. Iar aceştia sunt oamenii care te pot ajuta să-ţi faci treaba.

Oliver stătea în picioare, fără să scoată o vorbă.

— Sunt în oraşul ăsta de foarte mult timp, Oliver. Şi ştii ce-am învăţat? Că nu e nimic mai trist decât un preşedinte cu un singur mandat. Şi ştii de ce? Pentru că în primii patru ani de-abia începe să-şi facă o idee despre ce-ar trebui să facă pentru binele ţării. Are atâtea visuri de împlinit. Şi tocmai când e gata să le pună în aplicare, tocmai când e gata să înţeleagă diferenţa – aruncă o privire prin birou – se mută altcineva aici şi toate visurile se duc pe apa sâmbetei. E trist să te gândeşti la asta, nu-i aşa? Toţi bărbaţii aceştia, plini de planuri măreţe, care rămân doar vreme de un mandat. Ştiai că din 1897, când McKinley a intrat în biroul ăsta, mai mult de jumătate dintre preşedinţii care i-au urmat au fost preşedinţi cu un singur mandat? Dar tu, Oliver – am de gând să veghez ca tu să fii un preşedinte de două mandate. Vreau să poţi să-ţi împlineşti toate planurile. O să am grijă să fii reales.

Senatorul Davis îşi privi ceasul şi se ridică.

— Acum trebuie să plec. Trebuie să iau parte la lucrările Senatului. Ne vedem diseară la cină.

Şi părăsi încăperea.

Oliver privi îndelung în urma lui. Apoi se aşează şi luă lista lăsată de senatorul Davis.

*

În visul lui, Miriam Friedland se trezise şi stătea în pat în capul oaselor. Lângă ea se afla un poliţist. Se uita la ea şi îi spunea: „Acum poţi să mărturiseşti cine ţi-a făcut asta.” „Da.”

Se trezi lac de transpiraţie.

*

A doua zi de dimineaţă, devreme, Oliver telefona la spitalul unde era internată Miriam.

— Mi-e teamă că nu a apărut nici o schimbare, domnule preşedinte, i se spuse. Cinstit vorbind, nu arată deloc bine.

Oliver adăugă după o scurtă ezitare:

— Nu are familie. Dacă nu speraţi să-şi mai revină, n-ar fi mai uman să o deconectaţi de la sistemul de menţinere în viaţă?

— Cred că trebuie să mai aşteptăm puţin ca să vedem ce se întâmplă, răspunse doctorul. Uneori se mai petrec şi miracole.

*

Jay Perkins şeful protocolului, îl informă pe preşedinte:

— În Washington sunt 147 de misiuni diplomatice, domnule preşedinte. Cartea Albastră – lista diplomaţilor conţine numele tuturor reprezentanţilor guvernelor străine, precum şi al soţiilor lor. Cartea Verde – lista socială – conţine numele diplomaţilor, ale rezidenţilor din Washington şi ale membrilor Congresului.

Îi înmână lui Oliver câteva foi de hârtie.

— Aceasta este lista potenţialilor ambasadori pe care îi veţi primi.

Oliver privi lista şi găsi numele ambasadorului italian şi al soţiei sale: Atilio Picone şi Sylva. Sylva. Naiv, Oliver întrebă:

— Vor veni cu soţiile?

— Nu. Soţiile vă vor fi prezentate mai târziu. Vă sugerez să începeţi să-i primiţi cât mai curând cu putinţă.

— În regulă. Perkins completă:

— Voi încerca să aranjez lucrurile astfel încât toţi ambasadorii străini să fie acreditaţi până sâmbăta viitoare. Va trebui să vă gândiţi la un dineu oferit de Casa Albă în cinstea lor.

— Bună idee.

Oliver mai aruncă o privire la lista de pe birou. Atilio şi Sylva Picone.

*

Sâmbătă seara, Sala Mare de la Casa Albă era decorată cu steagurile tuturor ţărilor reprezentate de ambasadorii străini. Oliver vorbise cu Atilio Picone în urmă cu două zile cu ocazia prezentării documentelor de acreditare.

— Ce mai face doamna Picone? întrebase Oliver.

Se lăsase o scurtă tăcere.

— Soţia mea e bine, mulţumesc, domnule preşedinte.

Dineul decurgea minunat. Oliver trecea pe la fiecare masă, conversând cu invitaţii şi încântându-i pe toţi. Erau strânşi laolaltă în această încăpere câţiva dintre cei mai importanţi oameni din lume.

Oliver Russell se apropie de trei doamne, personalităţi proeminente pe

plan social şi căsătorite cu bărbaţi foarte importanţi.

Le salută:

— Lenore... Delores... Carol...

În timp ce Oliver traversa încăperea, Sylva Picone veni spre el şi-i făcu un semn cu mâna.

— E un moment pe care îl aştept de mult. Ochii îi străluceau.

— Şi eu, murmură Oliver.

— Ştiam că vei fi ales. Vocea ei era mai mult o şoaptă.

— Putem vorbi mai târziu?

Îi răspunse fără ezitare:

— Bineînţeles.

*

După cină a urmat dansul în marea sală de bal, pe muzica formaţiei Marine Band. Oliver o privea pe Jan dansând şi se gândea: Ce femeie frumoasă. Ce corp superb.

Petrecerea a avut un succes enorm.

*

În săptămâna care a urmat, pe prima pagină a ziarului *Washington Tribune* era scris cu litere de-o şchioapă:

PREŞEDINTELE ACUZAT DE FRAUDE ELECTORALE.

Oliver se uita cu ochi mari şi nu-i venea să creadă. Nu putea să se întâmple într-un moment mai prost. Cum s-a putut ajunge la aşa ceva? Şi, brusc, înţelese cum a fost posibil. Răspunsul era chiar în faţa lui, în caseta tehnică a ziarului: *Editor, Leslie Stewart.*

Peste încă o săptămână, un titlu mare apăru din nou pe prima pagină a lui *Washington Tribune*:

PREŞEDINTELE CHESTIONAT ÎN LEGĂTURĂ CU FALSIFICAREA DECLARAŢIEI DE VENITURI ÎN STATUL KENTUCKY.

După două săptămâni, mai apărea un articol în *Tribune*:

FOSTA SECRETARĂ A PREŞEDINTELUI RUSSELL VREA SĂ-L DEA ÎN JUDECATĂ PENTRU HĂRŢUIRE SEXUALĂ.

Uşa Biroului Oval se deschise la perete şi Jan intră.

— Ai văzut ziarele de dimineaţă?

— Da, am...

— Cum poţi să ne faci una ca asta, Oliver? Tu...

— Stai puţin! Tu nu înţelegi ce se întâmplă, Jan? Leslie Stewart e în spatele acestei afaceri. Sunt sigur că a plătit-o pe femeia aia să declare aşa ceva. Încearcă să se răzbune pentru că am părăsit-o şi m-am însurat cu tine. În regulă. A reuşit. S-a terminat.

*

Senatorul Davis îl sună pe Oliver.

— Oliver. Aş vrea să ne întâlnim peste o oră.

— Voi fi aici, Todd.

Când sosi Todd Davis, Oliver era în biblioteca cea mică. Se ridică să-l întâmpine.

— Bună dimineaţa.

— Bună! pe dracu'. Vocea senatorului Davis era plină de furie. Femeia asta o să ne distrugă.

— Nu, nu cred. Ea doar...

— Toată lumea citeşte fiţuica asta nenorocită de scandal, iar oamenii cred ceea ce citesc.

— Todd, o să trecem şi peste asta şi...

— Nu, n-o să fie aşa uşor. Ai ascultat editorialul de dimineaţă de la WTE? Se vorbea despre cine va fi viitorul nostru preşedinte. Tu erai ultimul pe listă. Leslie Stewart e pe cale să te distrugă. Trebuie s-o opreşti. Cum era vorba – *iadul nu cunoaşte furia...?*

— Mai e una, Todd – despre libertatea presei. Nu putem face nimic împotriva acestui lucru?

Senatorul Davis se uită la Oliver gânditor.

— Ba da, putem.

— La ce te referi?

— Stai jos. Cei doi bărbaţi se aşezară. Evident, femeia este încă îndrăgostită de tine, Oliver. Acesta este modul ei de a se răzbuna pentru ce i-ai făcut. Să nu te cerţi niciodată cu unul care cumpără cerneală cu tona. Eu te sfătuiesc să faci pace.

— Şi cum să fac asta?

Senatorul Davis îl privi pe Oliver cu înţeles.

— Foloseşte-ţi mintea.

— Stai aşa, Todd! Doar nu-mi sugerezi să...

— Tot ce-ţi sugerez este s-o linişteşti. Fă-o să afle că îţi pare rău. Eu îţi spun că ea te iubeşte încă. Altfel nu văd de ce ar face toate astea.

— Dar fii mai explicit! Ce aştepţi de la mine?

— Cucereşte-o, băiete. Ai reuşit o dată, vei reuşi din nou. Trebuie s-o faci să-şi schimbe planurile. Vineri seara vei avea un dineu al Departamentului de Stat. Invit-o. Trebuie s-o convingi să înceteze.

— Nu ştiu cum aş putea...

— Nu-mi pasă cum vei proceda. Poate ar fi bine s-o duci undeva unde puteţi sta de vorbă liniştiţi. Am o casă la ţară, în Virginia. E foarte intimă. Eu mă duc în Florida în week-end şi am aranjat ca Jan să vină cu mine. Scoase o bucăţică de hârtie şi nişte chei şi i le dădu lui Oliver. Uite adresa şi cheile casei.

Oliver se holba la el.

— Iisuse! Cum ai plănuit totul! Şi dacă Leslie nu va voi? Dacă n-o interesează? Dacă refuză să meargă?

Senatorul se ridică.

— E interesată. Va merge. Ne vedem luni, Oliver. Noroc.

Oliver rămase locului, nemişcat, mult timp. Se gândea: *Nu. Nu pot să-i fac una ca asta din nou... N-o voi face.*

*

În seara aceea, în timp ce se îmbrăcau pentru cină, Jan spuse:

— Oliver, tata m-a rugat să merg cu el în Florida în week-end. Primeşte nu ştiu ce premiu şi cred că vrea să se arate cu nevasta preşedintelui; Te superi rău dacă mă duc? Ştiu că vineri va fi un dineu al Departamentului de Stat, aşa

că dacă vrei să rămân…

— Nu, nu. Du-te. O să-mi fie dor de tine. *Şi chiar o să-mi lipsească,* gândi. *De cum o să rezolv problema asta cu Leslie. O să-mi petrec mai mult timp cu Jan.*

*

Leslie vorbea la telefon când secretara ei intră în mare grabă.

— Domnişoară Stewart…

— Nu vezi că…

— Preşedintele Russell. Pe linia trei.

Leslie o privi un moment, apoi zâmbi.

— Bine. Apoi, în receptor: Vă sun eu. Apăsă butonul pentru linia trei.

— Alo!

— Leslie?

— Bună, Oliver. Sau ar trebui să-ţi spun domnule preşedinte?

— Poţi să-mi spui cum îţi place. Şi adăugă, frivol: Ai şi făcut-o.

Se lăsă tăcerea.

— Leslie, vreau să te văd.

— Eşti sigur că e o idee bună?

— Foarte sigur.

— Tu eşti preşedintele. Nu pot să te refuz, nu-i aşa?

— Nu, dacă eşti o americancă cu un înalt simţ patriotic. Vineri seara va fi un dineu al Departamentului de Stat la Casa Albă. Te rog să vii.

— La ce oră?

— La opt.

— Bine. Voi fi acolo.

*

Arăta splendid în rochia neagră mulată, închisă la gât în stilul mandarin, încheiată în faţă cu nasturi de aur de douăzeci şi două de carate şi o despicătură de treizeci de centimetri pe partea stângă a fustei.

În clipa în care dădu cu ochii de ea, Oliver se simţi năpădit de amintiri.

— Leslie…

— Domnule preşedinte.

I-a luat mâna în mâna lui şi a simţit-o umedă. *E un semn,* gândi Oliver. *Dar ce fel de semn? E nervoasă? Furioasă? Sau nostalgică?*

— Sunt foarte bucuros că ai venit, Leslie.

— Da. Şi eu mă bucur.

— Vorbim mai târziu.

Zâmbetul ei îl încălzi.

— Da.

*

La două mese distanţă de Oliver se afla un grup de diplomaţi arabi. Unul dintre ei, un individ brunet cu trăsături ascuţite şi cu ochi negri, îl fixa pe Oliver.

Oliver se înclină spre Peter Tager şi-l întrebă arătând spre arab:

— Cine e?

Tager îi aruncă o privire rapidă.

— Ali al-Fulani. Secretar al unuia dintre statele din Emiratele Arabe. De ce întrebi?

— Aşa.

Oliver se uită din nou spre arab. Omul continua să-l fixeze.

*

Oliver şi-a petrecut seara trecând de la unul la altul, întreţinându-şi oaspeţii. Sylva era la o masă, el la cealaltă. Tocmai spre sfârşitul serii a reuşit Oliver să fie singur cu Leslie pentru câteva clipe.

— Trebuie să stăm de vorbă. Am atâtea să-ţi spun. Ne putem întâlni undeva?

În vocea ei se simţi o uşoară urmă de ezitare:

— Oliver, n-ar fi mai înţelept să nu…

— Am o casă în Manassas, Virginia, la o oră şi ceva distanţă de Washington. Vrei să ne întâlnim acolo? Ea îl privi în ochi. De data aceasta nu mai ezită.

— Dacă vrei tu…

Oliver îi spuse cum să ajungă.

— Mâine seară la ora opt?

— Voi fi acolo, răspunse Leslie cu o voce răguşită.

*

La întâlnirea de a doua zi a Consiliului Naţional de Securitate, directorul CIA, James Frisch, făcu un anunţ surpriză.

— Domnule preşedinte, astăzi de dimineaţă am aflat că Libia cumpără anumite arme atomice din Iran şi China. Surse confidenţiale afirmă că are de gând să le folosească pentru a ataca Israelul. Vom avea confirmarea într-o zi sau două.

Secretarul de stat Lou Werner spuse:

— Nu cred că e cazul să aşteptăm. Să protestăm acum, în termeni duri.

— Vezi dacă mai poţi obţine şi alte informaţii, îi recomandă Oliver lui Werner.

Întrunirea a durat toată dimineaţa. Din când în când, Oliver s-a surprins gândindu-se la Leslie. *„Cucereşte-o, băiete… Trebuie s-o convingi să înceteze.”*

*

Sâmbătă seara, într-una dintre maşinile de serviciu ale Casei Albe condusă de un agent secret de încredere, Oliver s-a îndreptat spre Manassas, Virginia. Fusese la un pas să contramandeze întâlnirea, acum era însă prea târziu. *Îmi fac griji de pomană. Probabil că n-o să vină.*

La ora opt, Oliver se uită pe fereastră şi văzu maşina lui Leslie trăgând pe aleea din faţa casei senatorului. O privi în timp ce cobora din maşină şi se îndrepta spre intrare. Oliver deschise uşa. Rămaseră în picioare, uitându-se în tăcere unul la altul până când pierdură noţiunea timpului şi totul păru de parcă niciodată nu s-ar fi despărţit.

Primul care şi-a regăsit glasul a fost Oliver.

— Dumnezeule! Când te-am văzut aseară… aproape că uitasem cât eşti de frumoasă. Oliver o luă de mână şi o conduse în living. Vrei ceva de băut?

— Nu vreau nimic, mulţumesc.

Se aşeză pe canapea lângă ea.

— Trebuie să te întreb ceva, Leslie. Mă urăşti?

Ea clătină uşor din cap.

— Nu. Am crezut că te urăsc. Făcu o grimasă. Într-un fel, ura a stat la originea succesului meu.

— Nu înţeleg.

— Am vrut să mă răzbun, Oliver. Am cumpărat ziare şi posturi de televiziune ca să te pot ataca. Eşti singurul om pe care l-am iubit vreodată. Când tu ai… când m-ai părăsit, n-am crezut că voi suporta.

Se lupta cu lacrimile. Oliver o înconjură cu braţul.

— Leslie…

Apoi buzele lui i-au atins buzele şi s-au sărutat pătimaş.

— O, Doamne, spuse ea. Nu mă aşteptam la asta. S-au îmbrăţişat cu ardoare, iar el a luat-o de mână şi a condus-o în dormitor. S-au dezbrăcat unul pe celălalt.

— Mai repede, dragul meu, şopti Leslie. Mai repede…

Şi s-au trezit pe pat. Îmbrăţişaţi, cu trupurile apropiate, recunoscându-se. Au făcut dragoste cu blândeţe şi cu ardoare, ca la început. Un alt început, acum. Zăceau alături, fericiţi, epuizaţi.

— Ciudat, spuse Leslie.

— Ce?

— Toate mizeriile pe care le-am publicat despre tine. Am făcut-o ca să-ţi atrag atenţia. Se cuibări mai aproape de el. Am reuşit, nu-i aşa?

— Aşa cred, zâmbi el.

Leslie se ridică şi îl privi.

— Sunt atât de mândră de tine, Oliver. Preşedinte al Statelor Unite.

— Încerc să fiu un preşedinte bun. Pentru mine, ăsta este lucrul cel mai important. Oliver se uită la ceas. Mă tem că trebuie să plec.

— Sigur. Te las să pleci primul.

— Când am să te mai văd, Leslie?

— Când vrei.

— Va trebui să fim foarte precauţi.

— Ştiu. Vom fi.

Leslie rămase în pat, privindu-l visătoare în vreme ce se îmbrăca.

Gata de plecare, Oliver se aplecă spre ea şi îi spuse:

— Eşti miracolul meu.

— Şi tu al meu. Întotdeauna ai fost.

— Te sun mâine, mai spuse el şi o sărută.

Oliver se grăbi spre maşina care se îndreptă grabnic spre Washington. *Cu cât lucrurile se schimbă mai mult, cu atât rămân la fel,* se gândea el. *Trebuie să am grijă să nu o rănesc încă o dată.* De la telefonul din maşină, formă numărul din Florida pe care i-l dăduse senatorul Davis.

Îi răspunse chiar el:

— Alo.

— Oliver.

— Unde eşti?

— Mă întorc la Washington. Te-am sunat să-ţi spun veştile bune. Nu trebuie să ne mai facem griji despre problema aceea. Totul este sub control.

— Nu ştii cât de bucuros sunt să te aud. În vocea senatorului se simţea o notă de mare uşurare.

— Ştiam că ai să te bucuri, Todd.

*

A doua zi de dimineaţă, pe când se îmbrăca, Oliver foia *Washington Tribune*. Pe prima pagină trona fotografia conacului senatorului Davis din Manassas, sub care se putea citi:

14

Oliver se holba la ziar, nevenindu-i să creadă. Cum putea să-i facă una ca asta? Îşi amintea cât de pătimaşă se dovedise în pat. O înţelesese complet greşit. Era o pasiune nutrită din ură, nu din dragoste. Nu o pot opri, gândi el disperat.

*

Senatorul Todd Davis se uita la reportajul de pe prima pagină şi se simţea agasat. Ştia cât de mare e puterea presei şi mai ştia cât de mult are să-l coste această vendetă. O voi opri eu însumi, decise el.

Intrând în biroul de la Senat, îi telefonă lui Leslie.

— Nu ne-am văzut de mult, îi spuse el cu căldură. Prea de mult. Mă gândesc adesea la dumneavoastră, domnişoară Stewart.

— Şi eu mă gândesc la dumneavoastră, domnule senator. De fapt, vă datorez tot ce am.

Senatorul râse.

— Nicidecum. Aţi avut o problemă şi am fost foarte fericit să vă ajut.

— Pot face ceva pentru dumneavoastră, domnule senator?

— Nu, domnişoară Stewart. Eu sunt cel care ar putea face ceva pentru dumneavoastră. Sunt unul dintre cititorii dumneavoastră fideli şi cred că *Tribune* este un ziar cu adevărat bun. Acum mi-am dat seama că nu l-am folosit pentru nici una dintre campaniile noastre publicitare şi vreau să îndrept lucrurile. Sunt acţionar la o mulţime de companii puternice, care se bazează mult pe publicitate. Foarte mult. Şi cred că o mare parte ar trebui să meargă spre un ziar cum este *Tribune.*

— Oferta dumneavoastră mă bucură foarte mult, domnule senator. Ne-ar prinde bine ceva mai multă publicitate. Cu cine trebuie să vorbească directorul nostru de publicitate?

— Deocamdată, înainte să ia legătura cu cineva anume, noi doi ar trebui să rezolvăm o mică problemă.

— Ce problemă? întrebă Leslie.

— Cu privire la preşedintele Russell.

— Da?

— E o chestiune delicată, domnişoară Stewart. Acum câteva minute aţi afirmat că îmi datoraţi tot ceea ce aveţi. Vă cer acum o mică favoare.

— Cu plăcere, dacă se poate.

— Cu mijloacele mele modeste, l-am ajutat pe preşedinte să fie ales.

— Ştiu.

— Şi face treabă bună. Îi va fi însă mai greu dacă va fi atacat în continuare de un ziar puternic ca *Tribune.*

— Ce doriţi de la mine, domnule senator?

— Ei bine, v-aş fi foarte recunoscător dacă aceste atacuri vor înceta.

— În schimb, pot miza pe faptul că unele dintre companiile dumneavoastră îşi vor face reclamă în ziarul meu.

— Multă reclamă, domnişoară Stewart.

— Vă mulţumesc, domnule senator. Vă sfătuiesc să mă sunaţi atunci când veţi avea mai mult de oferit.

Legătura se întrerupse.

*

În biroul lui de la *Washington Tribune*, Matt Baker citea reportajul despre cuibul de dragoste al preşedintelui Russell.

— Cine dracu' a autorizat aşa ceva? strigă către asistentul lui.

— A venit direct din Turnul Alb.

— La naiba. Eu conduc gazeta, nu ea. *De ce dracu' mă pun cu ea?* se întrebă el a nu ştiu câta oară. *Trei sute cincizeci de mii de dolari pe an, plus bonusuri şi acţiuni,* îşi spuse cu amărăciune. Ori de câte ori fusese pe punctul să-şi dea demisia, îl sedusese oferindu-i mai mulţi bani şi mai multă putere. În plus, trebuia să recunoască faptul că era fascinant să lucreze pentru una dintre cele mai puternice femei de pe pământ. Erau însă lucruri pe care nu le putea înţelege în ceea ce o privea.

De cum cumpărase *Tribune,* Leslie îi spusese lui Matt:

— Vreau să angajezi un astrolog. Îl cheamă Zoltaire.

— E angajat de concurenţă.

— Puţin îmi pasă. Angajează-l.

Câteva ore mai târziu, Matt Baker i-a comunicat:

— Am verificat situaţia lui Zoltaire. Ar fi mult prea scump să-i răscumpărăm contractul.

— Fă-o.

Începând cu săptămâna următoare, Zoltaire, pe numele său adevărat David Hayworth, a început să vină la lucru la *Washington Tribune*. Avea peste cincizeci de ani, era brunet, mic şi îndesat.

Matt era uluit. Leslie nu părea să fie genul de femeie interesată de astrologie. Atât cât reuşea el să-şi dea seama, Leslie şi David Hayworth nu aveau nici un fel de contact.

Ceea ce nu ştia era că Hayworth o vizita acasă ori de câte ori Leslie avea de luat o decizie importantă.

*

În prima zi, Matt a dispus ca numele ei să fie pus în caseta tehnică a ziarului: Leslie Chambers, editor. Ea a aruncat o privire şi i-a spus:

— Trebuie să faci o modificare. Scrie Leslie Stewart.

Cucoana are probleme de identitate, se gândise Matt.

Se înşela. Leslie se hotărâse să-şi reia numele de domnişoara pentru că voia ca Oliver Russell să ştie exact cui îi datorează necazurile lui.

*

În a doua zi în calitate de proprietar al ziarului, Leslie spuse:

— Vom cumpăra o revistă medicală.

— De ce? a întrebat Matt curios.

— Pentru că genul ia amploare.

S-a dovedit că a avut dreptate. Revista a fost un succes imediat.

— Ne vom extinde, i-a mai spus Leslie lui Baker. Trebuie să angajăm

personal pentru publicaţiile din străinătate.

— Bine.

— Lumea s-a cam îngrăşat pe aici. Scapă de reporterii care n-au de gând să slăbească.

— Leslie…

— Vreau reporteri tineri şi flămânzi.

Când s-a eliberat un post de conducere, Leslie a insistat să fie de faţă la interviuri. I-a ascultat pe candidaţi şi le-a pus tuturor o singură întrebare:

— Ce scor ai la golf

Postul a depins în mare măsură de răspunsul la această întrebare.

— Ce fel de întrebare mai e şi asta? întrebase Matt Baker când o auzise pentru prima oară. Ce contează scorul la golf?

— Nu vreau să angajez oameni pasionaţi de golf. Dacă e să lucreze aici, pasiunea lor trebuie să fie *Washington Tribune.*

*

Viaţa particulară a lui Leslie Stewart era subiect de interminabile discuţii la *Tribune.* Era frumoasă şi nemăritată şi nimeni nu ştia să existe vreun bărbat în viaţa ei. Nu avea viaţă personală. Era un personaj proeminent în capitală şi o invitaţie la dineurile ei era râvnită de o mulţime de oameni importanţi. Lumea făcea însă speculaţii despre ceea ce se petrecea după ce toţi musafirii plecau, când ea rămânea singură. Se spunea că suferă de insomnii şi că îşi petrece nopţile muncind, făcând proiecte şi planuri pentru mărirea imperiului Stewart.

*

Leslie făcea de toate: editoriale, reportaje, reclame. Într-o zi l-a întrebat pe directorul departamentului de publicitate:

— De ce nu facem reclamă pentru Gleason’s?

Gleason’s era un magazin important din Georgetown.

— Am încercat, dar…

— Îl cunosc pe proprietar. Am să-i dau un telefon. L-a sunat şi i-a spus:

— Allan, de ce nu-ţi faci reclamă în *Tribune?*

— Leslie, cititorii voştri sunt cei ce ne lasă cu rafturile goale, i-a răspuns el râzând.

*

Înainte de orice întrunire, Leslie căuta să afle cât mai multe despre cei cu care se întâlnea. Ştia punctele slabe şi cele tari ale fiecăruia şi era un negociator necruţător.

— Eşti prea intransigentă uneori, a prevenit-o Matt Baker. Trebuie să înveţi să laşi de la tine, Leslie.

— Las-o baltă. Vreau totul sau nimic, asta e politica mea.

*

În anul următor, Washington Tribune Enterprises a mai achiziţionat un ziar şi un post de radio în Australia, unul de televiziune în Denver şi un alt ziar în Hammond, Indiana. Cu fiecare achiziţie, angajaţii se întrebau înspăimântaţi ce va mai urma. Reputaţia de femeie lipsită de scrupule creştea.

*

Leslie Stewart era foarte geloasă pe Katharine Graham.

— Are noroc, spunea Leslie. Şi se spune că e o ticăloasă.

Matt Baker se simţise tentat să o întrebe dacă ştie ce se spune despre ea însăşi, dar hotărâse să tacă.

Într-o dimineaţă când a ajuns la lucru, Leslie a găsit pe birou un obiect format dintr-o bară de lemn şi două bile de alamă.

Matt Baker s-a necăjit.

— Îmi pare rău, i-a spus el. Îl iau…

— Nu. Lasă-l aici.

— Dar…

— Lasă-l.

*

Matt Baker era într-o şedinţă în biroul lui când a auzit vocea lui Leslie prin interfon.

— Matt, vino imediat.

Fără „te rog”, fără „bună dimineaţa”. *Se anunţă o zi grea,* îşi zise el abătut. Prinţesa de Gheaţă nu era în toane bune.

— Asta-i tot, le spuse el colaboratorilor.

Părăsi apoi biroul şi străbătu coridoarele de unde putea observa sute de oameni muncind din greu. Luă ascensorul până în turnul alb şi intră în biroul somptuos. Jumătate de duzină de editori erau deja adunaţi în încăpere.

În spatele unui birou enorm şedea Leslie Stewart. Se uită la Matt Baker.

— Să începem.

Convocase o şedinţă de redacţie. Matt îşi amintea spusele ei: „Tu vei conduce ziarul. Eu am să stau deoparte.” Ar fi trebuit să-şi dea seama. Nu era treaba ei să convoace redacţia, ci a lui. Pe de altă parte, ea era editor şi proprietar la *Washington Tribune* şi putea să facă orice îi trecea prin cap.

Matt Baker se grăbi să spună:

— Vreau să discutăm despre reportajul cu privire la cuibul de dragoste al preşedintelui Russell din Virginia.

— Nu e nimic de discutat, replică Leslie. Le arătă un exemplar din *The Washington Post*, ziarul concurent. L-aţi văzut?

Matt îl văzuse.

— Da, dar…

— Pe vremuri o asemenea ştire se chema bombă, Matt. Unde erai şi unde erau reporterii tăi când Post a fost acolo?

The Washington Post titra:

UN AL DOILEA LOBBY-IST A FOST ACUZAT PENTRU CĂ A OFERIT CADOURI ILEGALE MINISTRULUI APĂRĂRII.

— De ce nu am publicat noi reportajul?

— Pentru că ştirea nu este confirmată oficial. Am verificat. Nu e decât…

— Nu-mi place să mi se fure ştirile de sub nas.

Matt ridică din umeri şi se aşeză la loc pe scaun. Se anunţa o reuniune furtunoasă.

— Suntem cei mai buni sau nu suntem deloc, declară Leslie. Şi dacă nu suntem, înseamnă că nu mai avem slujbe, nu-i aşa?

Leslie se întoarse spre Arnie Cohn, editorul suplimentului de duminică.

— Când oamenii se trezesc duminică dimineaţa, vrem ca ei să citească suplimentul nostru. Nu vrem să-i facem să adoarmă la loc. Reportajele de duminica trecută au fost plictisitoare.

Arnie se gândea: *Dacă ai fi fost bărbat, ţi-aş…*

— Îmi pare rău, se bâlbâi el. Am să mă străduiesc mai mult pe viitor.

Îi veni rândul lui Jeff Connors, de la rubrica sport. Connors era un bărbat atrăgător, în jur de treizeci şi cinci de ani, înalt, cu o constituţie atletică, blond, cu ochi cenuşii inteligenţi. Avea expresia mulţumită a unuia care ştie foarte bine că e bun în ceea ce face. La urechile lui Matt ajunsese zvonul că Leslie i-a făcut avansuri, dar a fost refuzată.

— Ai scris că Fielding urma să fie transferat la *The Pirates.*

— Mi s-a spus că…

— Ţi s-au spus minciuni. *Tribune* se face vinovat de a fi tipărit ceva ce nu s-a întâmplat.

— Am luat informaţia de la managerul lui, răspunse Jeff Connors imperturbabil. Mi-a spus că…

— Data viitoare verifică informaţiile, iar apoi mai verifică-le o dată.

Leslie se întoarse spre perete, către locul unde atârna un articol de ziar îngălbenit de vreme, înrămat. Era prima pagină a lui *Chicago Tribune*, din 3 noiembrie, 1948. Titlul se întindea pe toată lăţimea paginii:

DEWEY ÎL ÎNVINGE PE TRUMAN.

— Cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui ziar este să informeze greşit. În munca noastră trebuie să avem întotdeauna dreptate. Se uită la ceas. Asta-i tot deocamdată, aştept lucruri mai bune de la voi pe viitor.

Pe când se ridicau să plece, Leslie îi spuse lui Matt Baker:

— Mai rămâi.

— Bine. Se lăsă să cadă la loc pe scaun şi se uită la ceilalţi care părăseau sala.

— Am fost aspră cu ei? îl întrebă.

— Ai obţinut ce vrei. Sunt toţi în pragul sinuciderii.

— Scopul nostru nu este să ne facem prieteni, ci să scoatem un ziar. Privi din nou spre pagina înrămată de pe perete. Te-ai gândit vreodată la ce-a simţit editorul acela când ziarul lui a publicat ştirea, iar Truman a ajuns preşedinte? Nu-mi doresc să am vreodată acel sentiment, Matt. Niciodată.

— Că veni vorba de informaţie falsă, replică Matt, reportajul nostru despre preşedintele Russell se potriveşte mult mai bine unui ziar de scandal. De ce continui să te iei de el? Dă-i o şansă.

— I-am dat o şansă, răspunse Leslie enigmatic. Se ridică în picioare şi începu să se plimbe. Cineva mi-a spus că Russell are de gând să-şi exercite dreptul de veto în chestiunea legii comunicaţiilor. Asta înseamnă că trebuie să anunţăm posturile din San Diego şi din Omaha.

— Nu avem ce să facem.

— Ba da, avem. Vreau să-l scot din Casa Albă, Matt. Vom susţine pe altcineva să ajungă acolo, pe cineva care ştie ce face.

Matt n-avea de gând să se certe iar cu Leslie din cauza preşedintelui. Era o detractoare fanatică.

— Nu e omul potrivit pentru această funcţie şi am de gând să fac în aşa fel încât să piardă următoarele alegeri.

*

Philip Cole, şeful corespondenţilor WTE, năvăli în biroul lui Matt când acesta era gata să plece.

— Avem o problemă, Matt, spuse el cu o expresie de îngrijorare întipărită pe faţă.

— Nu poate aştepta până mâine? Am întârziat deja la…

— E vorba de Dana Evans.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă Matt aspru.

— A fost arestată.

— Arestată? se miră Matt. Pentru ce?

— Spionaj. Vrei să mă ocup…

— Nu. Rezolv eu.

Matt Baker se năpusti spre birou şi formă numărul Departamentului de Stat.

15

Era târâtă, goală, afară din celulă, în curtea întunecoasă şi rece. Se zbătea sălbatic să scape din mâinile celor doi bărbaţi care o ţineau, dar erau mult prea puternici pentru ea. Şase soldaţi înarmaţi se aflau acolo, aşteptând ca ea să fie dusă, ţipând, spre pilonul de lemn înfipt în pământ. Colonelul Gordan Divjak privea la oamenii lui care o legau de păr.

— Nu-mi puteţi face aşa ceva! Nu sunt spion! ţipa ea. Dar vocea ei nu putea acoperi sunetul mortierelor ce se auzeau în apropiere.

Colonelul Divjak plecă de lângă ea şi dădu din cap în direcţia plutonului de execuţie.

— Încărcaţi, ochiţi…

— Nu mai ţipa!

Mâini aspre o scuturau. Dana deschise ochii. Îşi auzea inima bubuind. Zăcea pe priciul din celula ei mică şi întunecoasă. Colonelul Divjak era în picioare în faţa ei.

Dana se ridică în capul oaselor, cuprinsă de panică, încercând să alunge coşmarul.

— Ce… ce vrei să-mi faci? Răspunsul colonelului a fost rece:

— Dacă ar fi existat dreptate, te-aş fi împuşcat. Din păcate, am primit ordin să te eliberez.

Inima i se opri o clipă.

— Vei pleca din ţară cu primul avion. Să nu te mai întorci niciodată, adăugă el privind-o în ochi.

*

A fost nevoie de toată presiunea pe care Departamentul de Stat şi preşedintele o puteau exercita pentru ca Dana Evans să fie eliberată. La auzul veştii despre arestare, Peter Tager s-a dus imediat la preşedinte.

— Acum am primit un telefon de la Departamentul de Stat. Dana Evans a fost arestată sub acuzaţia de spionaj. Vor să o execute.

— Iisuse! E îngrozitor. Nu putem permite aşa ceva.

— Desigur. Cer permisiunea să vorbesc în numele tău.

— O ai. Să faci tot ce este necesar.

— Voi colabora cu Departamentul de Stat. Dacă rezolvăm problema asta, poate că *Tribune* o s-o lase mai moale în ceea ce te priveşte.

Oliver clătină din cap.

— N-aş miza pe asta. Nu vreau decât să o scoatem de acolo.

*

Zeci de telefoane au zbârnâit, din partea preşedintelui, a ministrului de Externe şi a secretarului general ONU, până când cei ce o ţineau prizonieră pe Dana au fost de acord să o elibereze.

La auzul veştii bune, Peter Tager se grăbi să-l anunţe pe Oliver.

— E liberă. Vine acasă.

— Minunat!

*

Se gândi la Dana pe drumul spre o întrunire la care urma să ia parte în dimineaţa aceea. Mă bucur că am reuşit să o salvăm.

Nu putea să ştie că această acţiune avea să-l coste viaţa.

La aterizarea pe aeroportul Dulles International, o aşteptau Matt Baker împreună cu două duzini de reporteri de la ziare şi posturi de radio şi televiziune.

Dana privea mulţimea, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Ce se…

— Pe aici, Dana. Zâmbeşte.

— Cum s-au purtat cu tine? Au fost brutali?

— Cum e să te întorci acasă?

— Stai să facem o poză.

— Vrei să te întorci acolo?

Vorbeau toţi odată. Dana rămăsese pe loc, copleşită. Matt Baker o grăbi spre limuzina care îi aştepta şi plecară în trombă.

— Ce… ce se-ntâmplă? întrebă Dana.

— Eşti celebră. Clătină din cap.

— Nu vreau aşa ceva. Închise ochii pentru o clipă. Îţi mulţumesc că m-ai salvat.

— Să-i mulţumeşti preşedintelui şi lui Peter Tager. Ei au tras sforile. Ei şi Leslie Stewart.

Când Matt Baker îi spusese ce s-a întâmplat, Leslie izbucnise:

— Ticăloşii! Nu se pun cu *Tribune*. Ocupă-te de eliberarea ei. Trage toate sforile şi scoate-o de acolo.

Dana se uita prin geamul limuzinei. Oamenii mergeau pe stradă, vorbind şi râzând. Nu se auzea zgomot de puşti sau de mortiere. I se părea ireal.

— Editorul nostru de la Imobiliare ţi-a găsit un apartament. Te duc acolo. Vreau să-ţi iei o vacanţă, cât vrei tu. Când eşti gata, te întorci la muncă. O privi îndeaproape. Te simţi bine? Dacă vrei un doctor, pot să aranjez…

— Mă simt bine. Am fost la un doctor în Paris.

*

Apartamentul se afla pe strada Calvert, frumos mobilat, cu un dormitor, living, bucătărie, baie şi un mic cabinet de lucru.

— Îţi place? întrebă Matt.

— E perfect. Mulţumesc, Matt.

— Ţi-am umplut frigiderul. Mâine poate te duci să-ţi cumperi nişte haine,

după ce te odihneşti. Trece totul în contul ziarului.

— Mulţumesc, Matt. Mulţumesc pentru tot.

— Va trebui să prezinţi un raport – mai târziu. Am să mă ocup eu de asta.

*

Se afla pe un pod de unde auzea împuşcături şi se uita la cadavrele umflate plutind la vale. Se trezi suspinând. I se păruse atât de real. Nu fusese decât un vis, dar ştia că aşa ceva se întâmplă în realitate. Chiar în momentul acela, oameni inocenţi – bărbaţi, femei şi copii – erau măcelăriţi fără milă. Îşi reaminti cuvintele profesorului Staka: *Războiul din Bosnia-Herţegovina este dincolo de înţelegerea noastră*. Incredibil era şi faptul că nimănui nu părea să-i pese. Îi era frică să adoarmă din nou, frică de coşmarele care o chinuiau. Se ridică şi se duse să privească oraşul de la fereastră. Era linişte, nu se auzeau focuri de armă sau ţipete de oameni fugind. Era aproape supranatural. Se gândi la Kemal, la viaţa lui de acum şi se întrebă dacă are să-l mai vadă vreodată*. Probabil că m-a uitat deja.*

*

Dana şi-a petrecut o bună parte a dimineţii cumpărându-şi îmbrăcăminte. Oamenii se opreau să se uite la ea. Îi auzea şoptind: E Dana Evans! Toţi vânzătorii de la magazine o cunoşteau. Era celebră. Nu-i plăcea.

*

Dana nu mâncase nici seara, nici de dimineaţă. Îi era foame, dar nu putea să mănânce. Era prea încordată. Ca şi când ar fi aşteptat să se întâmple un dezastru. Mergea pe stradă încercând să evite privirile necunoscuţilor. Suspecta pe toată lumea şi aştepta din clipă în clipă să audă focuri de armă. *Aşa nu se mai poate*, îşi spuse ea.

La amiază a intrat în biroul lui Matt Baker.

— Ce faci aici? Trebuia să fii în concediu.

— Vreau să mă întorc la muncă, Matt.

O privi gândindu-se la tânăra care venise la el în urmă cu câţiva ani. *„Caut de lucru. Desigur, lucrez deja pentru dumneavoastră. Ar fi mai mult ca un transfer, nu-i aşa?... Pot să încep chiar acum...”* îşi împlinise cu prisosinţă promisiunea. Dacă aş fi avut o fiică…

— Şefa ta vrea să-ţi vorbească, îi spuse Matt.

Porniră împreună spre biroul lui Leslie Stewart.

*

Cele două femei rămaseră în picioare, studiindu-se reciproc.

— Bine ai venit acasă, Dana.

— Mulţumesc.

— la loc. Dana şi Matt s-au aşezat pe scaunele din faţa biroului.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru că m-ai salvat, spuse Dana.

— Trebuie să fi fost îngrozitor. Ce facem cu ea acum. Matt? adăugă Leslie privindu-l.

— Tocmai trebuie să numim un alt corespondent la Casa Albă. Ţi-ar plăcea? o întrebă el. Era una dintre cele mai râvnite poziţii în televiziune din toată ţara.

Faţa Danei se lumină.

— Da, mi-ar plăcea.

— Ai slujba, încuviinţă Leslie.

Dana se ridică.

— Vă mulţumesc încă o dată.

— Succes.

Dana şi Matt părăsiră biroul.

— Hai să te instalez, îi spuse Matt. O conduse până la clădirea televiziunii unde toată echipa o aştepta. Danei i-au trebuit cincisprezece minute să-si croiască drum prin mulţime: colegi care veniseră să o salute.

— Îţi prezint pe noul corespondent la Casa Albă, îi spuse Matt lui Philip Cole.

— Minunat. Vino să-ţi arăt biroul tău.

— Ai mâncat? o întrebă Matt.

— Nu, eu…

— Mergem să gustăm ceva.

*

Restaurantul era la etajul al cincilea, o încăpere spaţioasă, cu mai mult de douăzeci de mese. Matt o conduse spre o masă din colţ şi se aşezară.

— Domnişoara Stewart pare o persoană drăguţă, remarcă Dana.

Matt s-a oprit la timp şi spuse doar:

— Da. Să comandăm.

— Nu mi-e foame.

— Ai luat gustarea?

— Nu.

— Dar micul dejun?

— Nu.

— Când ai mâncat ultima oară?

Dana clătină din cap.

— Nu-mi amintesc. Nu contează.

— Greşeşti. Nu pot să-i permit noului nostru corespondent la Casa Albă să se înfometeze.

Chelnerul se apropie de masa lor.

— Ce doriţi să serviţi, domnule Baker? Matt aruncă o privire fugară pe meniu.

— Începem cu ceva uşor. Pentru domnişoara Evans, şuncă, salată verde şi un sandviş cu roşii. O privi întrebător. O prăjitură sau îngheţată?

— Nim…

— *Pie à la mode*. Pentru mine un sandviş cu carne de vacă.

— Numaidecât, domnule.

Dana aruncă o privire înjur.

— Mi se pare totul atât de nefiresc. E adevărat numai ce se întâmplă acolo, Matt. E oribil. Aici nimănui nu-i pasă.

— Nu spune asta. Bineînţeles că ne pasă. Dar nu putem stăpâni lumea şi nu o putem controla. Facem ce putem.

— Nu-i de-ajuns, răspunse Dana febril.

— Dana… începu el, dar se opri. Ea era departe, asculta sunete pe care el nu le putea auzi, privea lucruri groaznice pe care el nu le putea vedea. Rămaseră tăcuţi până când chelnerul reveni cu comanda.

— Poftă bună, le ură el.

— Matt, chiar nu mi-e…

— Trebuie să mănânci! ordonă Matt.

Jeff Connors se îndrepta spre masa lor.

— Bună, Matt.

— Jeff.

— Bună, adăugă Jeff văzând-o pe Dana.

Matt făcu prezentările.

— Dana, ţi-l prezint pe Jeff Connors, redactorul rubricii de sport de la Tribune.

Dana dădu din cap.

— Mă număr printre fanii dumneavoastră, domnişoară Evans. Mă bucur că aţi scăpat cu bine.

Dana încuviinţă în tăcere.

— Stai la masa noastră, Jeff? îl invită Matt.

— Cu plăcere. Se aşează pe un scaun şi continuă să i se adreseze Danei: M-am străduit să nu pierd nici unul dintre reportajele tale. Sunt nemaipomenite.

— Mulţumesc, murmură Dana.

— Jeff este un mare atlet. Este în Baseball Hall of Fame.

Dana continuă să tacă.

— Dacă ai timp, se oferi Jeff, te duc vineri la meciul dintre Orioles cu Yankees, la Baltimore. Este…

Dana se întoarse spre el şi-l privi pentru prima dată.

— Sună grozav. Loveşti mingea şi apoi o iei la fugă în jurul terenului, în timp ce echipa adversă încearcă să te oprească. Ăsta-i jocul, dacă nu mă-nşel.

El o privi precaut..

— Păi…

Dana se ridică şi continuă cu vocea tremurătoare:

— Am mai văzut oameni fugind, dar o făceau ca să-şi scape viaţa pentru că alţii trăgeau în ei. Era într-o stare vecină cu isteria. Nu era un joc, nu era un joc prostesc de baseball.

Cei din restaurant se întorseseră spre ea şi o priveau.

— Du-te dracului! spuse ea suspinând. Şi fugi din încăpere.

Jeff se scuză faţă de Matt.

— Îmi pare foarte rău. N-am vrut să…

— N-ai nici o vină. O parte din ea a rămas acolo. Martor mi-e Dumnezeu că are tot dreptul să facă o criză de nervi.

*

Dana intră ca o vijelie în biroul ei, trântind uşa. Se aşeză la masă, luptându-se cu criza de isterie. *O, Doamne. M-am făcut de râs. O să fiu concediată şi o merit din plin. Ce-am avut cu omul? Cum am putut să fac aşa ceva? Locul meu nu e aici. Locul meu nu e nicăieri.* Rămase plângând cu capul pe masă.

Uşa se deschise peste câteva minute, şi se auzi că cineva intra în încăpere. Dana înălţă capul. Era Jeff Connors, purtând o tavă cu şuncă, salată verde, un sandviş cu roşii şi o prăjitură *pie à la mode.*

— Nu ţi-ai mâncat prânzul, i-a spus Jeff cu blândeţe.

Încremenită, Dana îşi şterse lacrimile.

— Eu… vreau să-mi cer scuze. Îmi pare tare rău. Nu am nici un drept să…

— Ba ai tot dreptul, replică el încet. Oricum, la ce bun să te uiţi la un meci stupid de baseball?

Jeff puse tava pe masă.

— Pot să stau cu tine cât mănânci?

— Nu mi-e foame, mulţumesc.

— Mă pui într-o situaţie extrem de delicată, domnişoară Evans, replică el suspinând. Matt a zis că trebuie să mănânci. Nu vrei să mă concedieze, nu-i aşa?

Dana reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Nu.

Luă o jumătate de sandviş şi muşcă puţin.

— Mai mult.

Mai luă o muşcătură mică.

— Mai mult.

Ea ridică privirea.

— Ai de gând să mă faci să mănânc toată asta?

— Normal. O urmări în timp ce muşcă o îmbucătură mai mare.

— E mai bine. Apropo, dacă nu eşti ocupată vineri seara, nu ştiu dacă ţi-am spus, dar e meciul dintre Orioles şi Yankees. Mergi?

Îl privi şi încuviinţă.

— Da.

*

La ora trei după-amiaza, când intră în Casa Albă, portarul îi comunică Danei:

— Domnul Tager vrea să vă vadă, domnişoară Evans. Veţi fi condusă în biroul dumnealui.

Peste câteva minute, un funcţionar o conduse printr-un coridor lung spre biroul lui Peter Tager. Era aşteptată.

— Domnule Tager…

— Nu mă aşteptam să vă văd atât de curând, domnişoară Evans. Şefii dumneavoastră nu vă dau niciodată concediu?

— N-am vrut concediu, răspunse Dana. Vreau… vreau să muncesc.

— Vă rog să luaţi loc. Dana se aşează în faţa lui. Vă pot oferi ceva?

— Nu, mulţumesc. Abia am prânzit, adăugă ea şi zâmbi amintindu-şi de Jeff Connors. Domnule Tager, vreau să vă mulţumesc dumneavoastră şi preşedintelui Russell pentru că m-aţi salvat. După o mică ezitare, continuă: Ştiu că *Tribune* nu s-a purtat foarte frumos cu preşedintele, însă eu…

Peter Tager ridică mâna.

— A fost o chestiune dincolo de politică. Preşedintele nu putea permite ca aşa ceva să se întâmple. Cunoaşteţi povestea Elenei din Troia?

— Da.

El zâmbi.

— Ei bine, pentru dumneavoastră am fi pornit un război. Sunteţi o persoană foarte importantă.

— Nu mă simt importantă.

— Vreau să ştiţi cât de bucuroşi suntem, preşedintele Russell şi cu mine, că ati fost numită la Casa Albă.

— Vă mulţumesc. Tager făcu o pauză.

— Mare păcat că *Tribune* nu-l place pe preşedintele Russell, iar dumneavoastră nu puteţi schimba situaţia. Cu toate acestea, la nivel particular, preşedintele şi cu mine am face orice să vă ajutăm… avem amândoi un respect enorm pentru dumneavoastră.

— Mulţumesc. Mă bucură foarte mult.

Uşa se deschise şi intră Oliver. Dana şi Peter se ridicară.

— Luaţi loc, spuse Oliver şi se îndreptă spre Dana: Bine aţi venit acasă.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte. Mulţumesc mult.

Oliver îi zâmbi.

— La ce bun să fii preşedinte dacă nu poţi salva viaţa unui om? Vreau să fiu sincer cu dumneavoastră, domnişoară Evans. Niciunul dintre noi nu suntem fani ai ziarului dumneavoastră, ci ai dumneavoastră.

— Mulţumesc.

— Peter vă va conduce într-un tur prin Casa Albă. Orice problemă aveţi, suntem aici pentru a vă ajuta.

— Sunteţi foarte bun.

— Dacă nu vă deranjează, aş vrea să vă întâlniţi cu domnul Werner, ministrul de Externe. Are nevoie de un raport detaliat asupra situaţiei din Herţegovina.

— Cu mare plăcere, răspunse Dana.

*

O duzină de oameni erau adunaţi în sala particulară de conferinţe a ministrului de Externe, ascultând expunerea Danei.

„Majoritatea clădirilor din Sarajevo au fost distruse sau serios avariate. Nu au electricitate şi cei care încă mai au maşini folosesc bateriile pentru a se putea uita la televizor...

Străzile oraşului sunt blocate de carcase de maşini şi de biciclete bombardate...

Când plouă, oamenii colectează apa din burlane în găleţi...

Nu există nici un fel de respect pentru Crucea Roşie sau pentru jurnaliştii prezenţi acolo. În războiul din Bosnia au murit peste patruzeci de corespondenţi şi alte câteva zeci au fost răniţi...

Indiferent dacă revolta împotriva lui Slobodan Miloseviç va reuşi sau nu, datorită nemulţumirilor populare regimul său se clatină serios."

Întrunirea a durat două ore. Pentru Dana, efectul ei a fost şi traumatic, dar şi binefăcător, pentru că, pe de o parte, descriind ce s-a întâmplat, a retrăit totul şi, pe de altă parte, a descoperit că e o uşurare să vorbească despre toate astea. Era extenuată când a terminat.

Ministrul de Externe a felicitat-o:

— Vă mulţumesc, domnişoară Evans. Am primit informaţii foarte preţioase. Mă bucur că v-aţi întors acasă teafără, adăugă el zâmbind.

— Şi eu mă bucur, domnule ministru.

*

Vineri seara, Dana se afla alături de Jeff Connors în sectorul presei de pe stadionul Camden Yards.

Pentru prima oară de la întoarcerea acasă reuşi să se gândească şi la altceva în afară de război. Se uita la jucători ascultând vocea crainicului:

„... suntem la mijlocul celui de-al şaselea tur şi aruncă Nelson. Alomar loveşte mingea spre partea stângă a terenului. Palmeiro se apropie de terenul de ţintă. Scorul e doi la unu. Nelson dă o pasă rapidă spre mijlocul terenului, iar Palmeiro o urmăreşte. Ce lovitură! Se pare că mingea va trece peste gardul din dreapta. S-a terminat. Palmeiro înconjură terenul a doua oară, iar Orioles conduce..."

— Îţi place? o întrebă Jeff în timpul turului al şaptelea.

Dana îl privi şi încuviinţă:

— Da.

*

La întoarcerea la Washington, au cinat la bistroul Twenty Fifteen.

— Îmi cer scuze încă o dată pentru felul în care m-am purtat ieri, spuse Dana. Am trăit însă într-o lume în care... Se opri, neştiind cum să continue... în care totul e o chestiune de viaţă şi de moarte. Totul. E îngrozitor. Dacă cineva nu opreşte războiul, oamenii aceia nu au nici o şansă.

Jeff îi răspunse blând:

— Dana, ceea ce se petrece acolo nu trebuie să te împiedice să-ţi trăieşti viaţa. Trebuie să reîncepi să trăieşti pentru tine. Aici.

— Ştiu. Numai că nu e uşor.

— Sigur că nu e uşor. Vreau să te ajut. Îmi dai voie?

Dana îl privi îndelung.

— Te rog.

*

A doua zi, Dana avea întâlnire la prânz cu Jeff Connors.

— Poţi să treci să mă iei? o rugă el şi îi dădu adresa.

— Bine. Dana se întreba ce caută acolo. Adresa era într-o zonă nu tocmai liniştită a oraşului.

L-a găsit înconjurat de două echipe de baseball, cu jucători între nouă şi treisprezece ani, îmbrăcaţi în echipamente de baseball foarte originale. Dana parcă maşina şi rămase să privească.

— Şi ţineţi minte, spunea Jeff, nu vă grăbiţi. Când aruncătorul serveşte, gândiţi-vă că mingea vine foarte încet şi că aveţi destul timp să o loviţi. Bătătorul trebuie să mângâie mingea. Ajutaţi-vă mâinile cu mintea...

Jeff o observă pe Dana şi îi făcu semn cu mâna.

— Gata, băieţi. Destul pentru azi.

— E iubita ta, Jeff? întrebă unul dintre băieţi.

— Numai dacă am noroc, răspunse Jeff zâmbind. Ne vedem curând.

Se îndreptă spre maşina Danei.

— Văd că ai un adevărat club de baseball, spuse Dana.

— Sunt băieţi buni. Îi antrenez o dată pe săptămâna.

— Îmi place, replică ea zâmbind. Şi se întrebă în sinea ei ce-o mai fi făcând Kemal.

*

Pe măsură ce zilele treceau, Dana descoperea că îl place pe Jeff Connors din ce în ce mai mult. Era sensibil, inteligent şi amuzant. Îi plăcea compania lui. Încet-încet, amintirile îngrozitoare de la Sarajevo începeau să pălească. A venit şi dimineaţa când s-a trezit după un somn fără coşmare.

Când i-a spus lui Jeff acest lucru, el i-a luat mâna şi a alintat-o:

— Eşti fata mea curajoasă.

Dana s-a întrebat dacă trebuie să caute în aceste cuvinte un înţeles mai profund.

*

La birou o aştepta o scrisoare scrisă de mână. Scria: „miss evans, nu-ţi face griji din cauza mea. Sunt fericit, nu sunt singur, nu mi-e dor de nimeni, şi vreau să-ţi dau înapoi hainele pe care mi le-ai cumpărat fiindcă nu mai am nevoie de ele. La revedere.” Era semnată „Kemal”.

Ştampila poştei indica faptul că fusese trimisă din Paris, iar pe antet se putea citi „Căminul de băieţi Xavier”. Dana a citit scrisoarea de două ori, apoi a pus mâna pe telefon. L-a găsit pe Kemal după patru ore.

I-a auzit vocea temătoare:

— Alo…

— Kemal, Dana Evans e la telefon.

Niciun răspuns.

— Am primit scrisoarea ta.

Tăcere.

— Vreau doar să-ţi spun că mă bucur pentru că eşti fericit şi că te distrezi atât de bine. A aşteptat un moment înainte să continue: Aş vrea să fiu şi eu atât de fericită ca tine. Şi ştii de ce nu sunt? Pentru că mi-e dor de tine. Mă gândesc mult la tine.

— Nu, nu-i adevărat, a răspuns Kemal. Puţin îţi pasă de mine.

— Te înşeli. Vrei să vii la Washington şi să locuieşti cu mine?

A urmat o tăcere lungă.

— Chiar… vorbeşti serios?

— Te cred. Vrei?

— Eu… bâlbâi el şi începu să plângă. Da… da, doamnă.

— Am să mă ocup eu de asta.

— Miss Evans?

— Da?

— Te iubesc.

*

Dana se plimba cu Jeff prin parcul West Potomac.

— O să am un coleg de cameră, îl informă Dana. Va fi aici peste câteva săptămâni.

— Coleg? exclamă Jeff surprins.

Dana receptă cu plăcere reacţia lui.

— Da. Îl cheamă Kemal şi are doisprezece ani. Îi relată toată istoria.

— Pare un puşti pe cinste.

— Aşa şi este. Viaţa lui a fost un infern, Jeff. Vreau să-l ajut să uite.

— Am să-l ajut şi eu, afirmă el privind-o.

În noaptea aceea au făcut dragoste pentru prima oară.

16

Washington, D.C. înseamnă de fapt două oraşe. Unul de o neobişnuită frumuseţe, cu o arhitectură impresionantă, muzee de prima mână şi statui ale giganţilor istoriei: Lincoln, Jefferson, Washington… un oraş cu parcuri verzi, cireşi în floare şi aer catifelat.

Celălalt – citadelă a celor fără adăpost, un oraş cu una dintre cele mai ridicate rate ale criminalităţii din lume, un labirint al hoţilor, bătăuşilor şi criminalilor.

*

Monroe Arms este un hotel elegant aşezat discret nu departe de intersecţia străzilor 27 şi K. Nu are firmă, dar are o clientelă fidelă.

Hotelul fusese construit în urmă cu câţiva ani de o tânără antreprenoare, Lara Cameron.

Jeremy Robinson, directorul hotelului, tocmai venise şi studia registrul cu o expresie perplexă întipărită pe faţă. Pentru a se asigura că nu s-a strecurat o greşeală, mai verifică o dată numele ocupanţilor apartamentelor de lux cu terasă.

În apartamentul 325, o actriţă uitată de marele public îşi repeta rolul pentru piesa de deschidere de la Teatrul Naţional. După informaţia din The Washington Post, actriţa spera să-şi relanseze cariera.

La 425, apartamentul de deasupra, era cazat un bine cunoscut traficant de arme care venea regulat la Washington. Era înscris în registru sub numele de J.L. Smith, deşi după înfăţişare părea că vine de undeva din Orientul Mijlociu. Domnul Smith dădea bacşişuri extrem de generoase.

Apartamentul 525 era ocupat de William Quint, şeful Comisiei Anti-Drog din Congres.

Deasupra, la 625, stătea un comis-voiajor care vindea software şi venea la Washington o dată pe lună.

La 725 era înregistrat Pat Murphy, un lobby-ist internaţional.

E bine până aici, se gândea Jeremy Robinson. Îi cunoştea pe toţi. Enigma era la 825 – apartamentul imperial de la ultimul etaj. Cel mai elegant din hotel, era întotdeauna rezervat pentru VIP-uri. Se întindea pe tot etajul şi era decorat pretenţios, cu tablouri de valoare şi antichităţi. Avea un ascensor propriu care ducea până în garajul de la subsol, astfel încât oaspeţii care doreau să-şi păstreze anonimatul puteau veni şi pleca în linişte.

Ceea ce-l intriga pe Jeremy Robinson era numele din registru: Eugene Gant. Exista oare o persoană cu acest nume sau un cititor care îl plăcea pe Thomas Wolfe îl alesese ca pseudonim?

Carl Gorman, recepţionerul care îl înregistrase pe misteriosul domn Gant, plecase în concediu în urmă cu câteva ore şi nu ştia unde să-l găsească. Robinson ura misterele. Cine era Eugene Gant şi de ce i s-a dat apartamentul imperial?

*

La etajul al treilea, în apartamentul 325, Dame Gisella Barrett îşi repeta rolul. Era o femeie cu o înfăţişare distinsă, trecută bine de şaizeci de ani, o actriţă care fermecase cândva publicul şi critica din West End, Londra, până pe Broadway, Manhattan. Figura ei mai păstra încă urmele frumuseţii de altădată, alterate însă de amărăciune.

Citise articolul din *The Washington Post* în care se spunea că e la Washington pentru a-şi face reintrarea. Reintrarea! se gândea ea indignată. *Cum îndrăznesc! N-am plecat niciodată.*

E adevărat că trecuseră mai mult de douăzeci de ani de la ultima apariţie pe scenă, dar asta numai pentru că o mare actriţă are nevoie de un rol mare, de un regizor extraordinar, de un producător înţelegător. Regizorii din ziua de azi sunt prea tineri pentru a putea cocheta cu adevăratul Teatru, iar marii producători englezi – H.M. Tenant, Binkie Beaunjont, C.B. Cochran – erau oale şi ulcele. Se duseseră până şi producătorii americani cât de cât acceptabili,

Helbum, Belasco şi Golden. Indiscutabil, teatrul actual era în mâna unor parveniţi incompetenţi şi fără tradiţie. Pe vremuri era minunat. Existau dramaturgi care scriau cu pana înmuiată în lumină. Dame Barrett a jucat rolul lui Emie Dunn în *Casa inimilor sfărâmate* a lui Shaw.

Cum s-au mai entuziasmat criticii. Bietul George! Nu-i plăcea să-i spui George. Îi plăcea Bernard. Lumea îl credea om aspru şi înverşunat, dar în sinea lui era doar un irlandez romantic. Îmi trimitea trandafiri. Cred că era prea timid ca să meargă mai departe. Se temea să nu-l resping.

Se pregătea să revină pe scenă într-unul din cele mai puternice roluri scrise vreodată. Lady Macbeth. Îi venea ca o mănuşă.

Dame Barrett şi-a pus scaunul în faţa unui perete gol, în aşa fel încât să nu se lase distrasă de priveliştea de afară. S-a aşezat, a tras aer în piept şi a început să intre în pielea personajului shakespearean:

„Voi, duhuri ce daţi gânduri ucigaşe.
Stârpiţi femeia-n mine şi turnaţi-mi
Din creştet până-n tălpi cruzime oarbă,
Vârtos să-mi fie sângele, căinţa
Nu-şi afle-n el nici loc, nici drum; iar mila
Să nu-mi clintească, ispitindu-mi firea,
Cumplitul scop, ca nu cumva să preget
Când trec la faptă. "[1]

— ... pentru numele lui Dumnezeu, cum pot fi atât de idioţi? După atâţia ani de când stau în acest hotel, cum de...

Vocea răsuna din apartamentul de deasupra şi se auzea prin fereastra deschisă.

*

În apartamentul 425, J.L. Smith, traficantul de arme, îl punea la punct pe un chelner de la room service.

— ... cum de n-au învăţat până acum că nu comand altceva decât caviar Beluga. Beluga! Arăta înspre farfuria cu caviar de pe măsuţă.

— Asta-i mâncare pentru ţărani.

— Îmi pare rău, domnule Smith. Mă duc la bucătărie şi...

— N-are rost, răspunse J.L. Smith privindu-şi ceasul Rolex încrustat cu diamante. N-am timp. Am o întâlnire foarte importantă.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Avea întâlnire cu avocatul. În ziua precedentă, un juriu federal îl incriminase în baza a cincisprezece capete de acuzare pentru că l-ar fi mituit pe ministrul Apărării. Dacă îl găseau vinovat, risca trei ani de închisoare şi o amendă de un milion de dolari.

La 525, congresmanul William Quint, membru al unei familii proeminente din Washington, era în plină şedinţă cu echipa sa.

— În oraşul nostru, problema drogurilor a scăpat de sub control, spunea Quint. Trebuie să facem ceva. Ce părere ai? întrebă el întorcându-se spre Dalton Isak.

— Problema pleacă de la bandele de pe străzi. Banda Brentwood a scăzut preţul şi le subminează pe cele de pe strada 14 şi din Simple City. De aici cele patru omucideri din ultima lună.

---

[1] Trad. de Ion Vinea în *Shakespeare*, Bucureşti, Ed. Univers. 1971.

— Nu putem lăsa lucrurile aşa, spuse Quint. Economia are de pierdut. Am primit plângeri de la DEA[1], iar şeful poliţiei ne cere soluţii.

— Ce le-ai răspuns?

— Ca de obicei. Investigaţia e în curs. Se întoarse către unul dintre asistenţi.

— Aranjează o întâlnire cu cei din Brentwood. Spune-le să-şi alinieze preţurile. Cât am încasat luna trecută?

— Zece milioane de la noi, zece *off-shore*[2].

— Hai să terminăm odată. Oraşul ăsta practică preţuri exorbitante.

*

La 625, deasupra, Norman Haff zăcea gol pe pat, în întuneric, uitându-se la un film porno pe circuitul închis al hotelului. Era un bărbat gălbejit, cu burta umflată de consumul excesiv de bere şi cu trupul flasc. Se întinse şi puse mâna pe sânul partenerei de pat.

— Uită-te la ei, Irma, şopti el. Vrei să-ţi fac şi eu la fel? Mâna lui i-a înconjurat pântecele, în timp ce ochii erau în continuare aţintiţi la ecranul pe care se vedeau un bărbat şi o femeie făcând dragoste cu pasiune. Te excită, scumpo? Pe mine m-a cam încălzit.

Îşi strecură două degete între picioarele Irmei.

— Sunt gata, gemu el. Apucă păpuşa gonflabilă, se răsturnă peste ea şi o pătrunse. Vaginul păpuşii cu baterii se destinse, apoi, strângându-l se contractă din ce în ce mai tare.

— O, Dumnezeule! exclamă el în extaz. Da! Da!

Apăsă pe Stop şi se lăsă pe spate gâfâind. Se simţea minunat. Avea să o mai folosească pe Irma încă o dată, a doua zi de dimineaţă, înainte să o dezumfle şi să o pună în valiză.

Normau era comis-voiajor şi era mai tot timpul pe drumuri, singur în oraşe străine. Cu ani în urmă o descoperise pe Irma, care-i oferea tot ce-şi putea dori de la o femeie. Prietenii lui, comis-voiajori ca şi el, făceau prostia să agaţe femei de moravuri uşoare, dar avantajele erau de partea lui.

De la Irma n-avea cum să se aleagă cu vreo boală.

*

În apartamentul de la etajul următor, la 725, Pat Murphy cu familia abia se întorseseră de la cină. Tim Murphy, în vârstă de doisprezece ani, era în balconul cu vedere spre parc.

— Putem să urcăm mâine până în vârful monumentului, tată? Te rog frumos, adăugă el implorator.

Replica a venit din partea fratelui mai mic:

— Nu. Eu vreau să merg la Smithsonian Institute.

— Institution, îl corectă tatăl lui.

— În fine. Acolo vreau să merg.

Copiii erau pentru prima oară în capitală, deşi tatăl lor îşi petrecea mai mult de jumătate din fiecare an aici. Pat Murphy era un lobby-ist influent şi avea deschise uşile celor mai importante persoane din Washington.

Tatăl lui fusese primarul unui orăşel din Ohio, iar Pat crescuse fascinat de politică. Avusese în copilărie un prieten bun pe nume Joey. Mergeau împreună

---

[1] Department of Economic Affairs. Ministerul Economiei.

[2] Comenzi off-shore, în engl. Amer. – comenzi de armament plasat de guvernul SUA în ţările membre NATO.

la şcoală şi în tabere, împărţeau totul. Erau legaţi de o mare prietenie, în cel mai adevărat sens al cuvântului. Totul s-a sfârşit într-o vacanţă când părinţii lui Joey erau plecaţi, iar acesta stătea la familia Murphy. În toiul nopţii, Joey Venise în camera lui şi se întinsese pe pat.

— Pat, şoptise. Trezeşte-te.

Pat deschisese ochii.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Sunt singur, murmură Joey. Am nevoie de tine.

— Pentru ce? replică Pat Murphy uluit.

— Nu pricepi? Te iubesc şi te doresc, răspunse Joe şi îl sărută pe buze.

Aşa a înţeles că Joey era homosexual. Pat a fost dezgustat şi nu i-a mai vorbit niciodată prietenului său.

Îi detesta pe homosexuali. Erau perverşi, muieri, fătălăi, oameni blestemaţi de Dumnezeu, seducători ai copiilor nevinovaţi. Ura şi dezgustul au devenit cu vremea ţelul existenţei lui. A susţinut candidaţi antihomosexuali şi a ţinut prelegeri despre răul şi pericolul pe care îl prezintă homosexualitatea.

Până acum venise la Washington singur, dar de data aceasta insistaseră să-i ia cu el, soţia şi copiii.

— Vrem să vedem cum trăieşti tu acolo, îi spusese ea.

Până la urmă Pat acceptase.

Îşi privea nevasta şi copiii şi gândea: *Îi văd pentru ultima oară. Cum am putut să fac o greşeală atât de prostească? Bine că totul s-a sfârşit.* Familia lui avea planuri mari pentru a doua zi. Dar nu va mai fi o a doua zi. Dis-de-dimineaţă, înainte ca ei să se trezească, el va fi în drum spre Brazilia.

Alan îl aştepta.

*

La 825, în apartamentul nupţial, era linişte totală. *Respiră adânc,* îşi spunea el. *Trebuie să tragi aer în piept... mai încet... mai încet...* Simţea că îl cuprinde panica. Privea trupul subţire şi gol al tinerei fete căzut pe podea şi se gândea: *N-a fost vina mea. A alunecat.*

Femeia avea craniul despicat în locul unde se lovise de marginea ascuţită a mesei de fier forjat şi sângele i se prelingea pe frunte. Îi luase mâna şi văzuse că nu mai are puls. Incredibil. O clipă mai devreme trăia, iar apoi...

Trebuie să plec de aici. Acum! Întoarse spatele cadavrului şi se grăbi să se îmbrace. Nu risca doar un scandal, ci un scandal ce va zgudui lumea. *Trebuie să şterg toate urmele din apartament.* Termină cu îmbrăcatul şi se duse la baie, udă un prosop şi începu să lustruiască toate obiectele pe care le-ar fi putut atinge.

Când avu certitudinea că nu mai există amprente, mai aruncă o privire înjur. Poşeta ei! Luă poşeta de pe canapea şi se îndreptă spre ascensorul privat care îl aştepta. Păşi înăuntru, încercând să-şi controleze respiraţia. Apăsă pe butonul G şi în câteva secunde uşa se deschise: ajunsese în garaj. Nu era nimeni. Se duse la maşină, dar îşi aminti ceva şi fugi iar la lift. Îşi scoase batista şi şterse amprentele de pe butoane. Rămase în penumbră până când se asigură că nu e nimeni în garaj. Mulţumit, în sfârşit, se îndreptă spre maşină, deschise portiera şi se aşeză la volan. O clipă mai târziu porni motorul şi ieşi din garaj.

*

Corpul fetei a fost găsit de o femeie de serviciu filipineză.

— *O Dios ko, kawawa naman ivong habae!* Şi-a făcut semnul crucii şi s-a năpustit afară din cameră strigând după ajutor.

Trei minute mai târziu, Jeremy Robinson şi Thom Peters, şeful securităţii hotelului, se aflau în apartamentul imperial şi priveau uluiţi corpul gol al fetei.

— Iisuse! exclamă Thom. Nu are mai mult de şaisprezece, şaptesprezece ani. Ar trebui să chemăm poliţia, adăugă el întorcându-se spre director.

— Aşteaptă! *Poliţie. Ziare. Publicitate.* Într-un moment de nebunie, îi trecuse prin cap că ar putea să facă să dispară trupul fetei din hotel.

— Ai dreptate, admise el.

Thom Peters scoase o batistă din buzunar şi apucă astfel receptorul telefonului.

— Ce faci? întrebă Robinson. Nu pare să fie vorba de o crimă. A fost un accident.

— Dar nu ştim încă, nu-i aşa? replică Peters. Formă un număr şi aşteptă.

— Omucideri, se auzi vocea în aparat.

*

Detectivul Nick Reese era tipul poliţistului inteligent din cărţile poliţiste. Înalt şi solid, cu nasul spart care-l trăda pe fostul boxer, îşi începuse cariera ca poliţist la Departamentul poliţiei metropolitane din Washington şi urcase lent în ierarhie: şef de patrulă, sergent, locotenent. Fusese promovat detectiv şi în ultimul an rezolvase mai multe cazuri decât oricine în departament.

Detectivul Reese rămăsese în picioare, studiind tăcut scena crimei. Îl însoţeau o jumătate de duzină de oameni.

— A atins-o cineva?

— Nu, se cutremură Robinson.

— Cine e?

— Nu ştiu.

Reese se întoarse spre managerul hotelului:

— În apartamentul imperial al hotelului tău e găsită moartă o fată tânără şi n-ai idee cine este? Nu ţineţi un registru?

— Ba da, domnule detectiv, dar în cazul de faţă…

După o scurtă ezitare, tăcu.

— În cazul de faţă…?

— Apartamentul este înregistrat pe numele unui anume Eugene Gant.

— Cine este Eugene Gant?

— N-am nici o idee.

Detectivul îşi pierdu răbdarea.

— Ascultă. Cel care a rezervat apartamentul a trebuit să plătească într-o formă sau alta: bani gheaţă, carte de credit, în produse… mai ştiu eu cum. Recepţionerul trebuie să-l fi văzut. Cine a fost de serviciu?

— Schimbul nostru de zi, Gorman.

— Vreau să vorbesc cu el.

— Mă tem că e imposibil.

— Da? Cum aşa?

— A plecat astăzi în concediu.

— Cheamă-l înapoi.

— N-a spus unde se duce, zise Robinson ridicând din umeri.

— Când se întoarce?

— Peste două săptămâni.

— Hai să-ţi spun un secret. Nu am de gând să aştept două săptămâni. Vreau acum informaţii. Cineva trebuie să-l fi văzut la venire sau la plecarea din apartament.

— Nu neapărat, spuse Robinson pe un ton de scuză. În afară de ieşirea obişnuită, acest apartament are un ascensor propriu care duce direct în garajul de la subsol… Nu ştiu de ce faceţi atâta caz! E clar că e vorba de un accident. Luase droguri, probabil, s-a împiedicat şi a căzut.

Un alt detectiv se apropie de Reese.

— Am verificat dulapurile. Rochia e de la Gap, pantofii de la Wild Pair. Nu ne ajută cu nimic.

— Niciun act de identitate?

— Nu. Dacă a avut poşetă, a dispărut.

Reese examina pentru a doua oară cadavrul. Se întoarse spre unul din poliţiştii prezenţi.

— Dă-mi nişte săpun. Umed. Poliţistul părea să nu fi priceput.

— Poftim?

— Săpun umed.

— Da, domnule, se grăbi el.

Detectivul Reese îngenunche lângă cadavru şi se uită la inelul de pe deget.

— Pare a fi un inel de şcoală.

Poliţistul se întoarse cu o bucată de săpun ud.

Reese frecă uşor cu săpunul degetul fetei şi scoase inelul. Îl examina pe o parte şi pe alta.

— Liceul Denver. Are şi iniţiale: P.Y Se întoarse spre partenerul lui.

— Verifică. Sună la liceu şi vezi cine e. Trebuie s-o identificăm cât mai repede posibil.

Detectivul Ed Nelson se apropie de Reese.

— E ceva ciudat la mijloc, Nick. Am căutat amprente peste tot, dar cineva s-a obosit să şteargă toate clanţele de la uşi.

— Înseamnă că mai era cineva cu ea când a murit. De ce n-a chemat doctorul? De ce s-a apucat să şteargă amprentele? Şi ce dracu’ caută un copil într-un asemenea apartament?

Se întoarse spre Robinson.

— Cum s-a făcut plata?

— S-a plătit cu bani gheaţă. Un curier i-a adus într-un plic. Rezervarea s-a făcut la telefon.

— Putem să luăm cadavrul? întrebă procurorul.

— Încă un minut. Ai găsit vreun semn de violenţă?

— Numai rana de la frunte. Vom face autopsia.

— Are urme de injecţii de droguri?

— Nu. Mâinile şi picioarele sunt curate.

— Pare să fi fost violată?

— O să verificăm.

Reese ridică din umeri.

— Aşadar, o elevă de liceu din Denver vine la Washington şi îşi pierde viaţa într-unul din cele mai scumpe hoteluri din oraş. Cineva şterge amprentele şi dispare. Nu-mi miroase a bine. Vreau să ştiu cine a făcut rezervarea.

Se întoarse spre procuror:

— Poţi s-o iei de aici.

Apoi către detectivul Nelson:

— Ai verificat dacă există amprente în lift?

— Da. Liftul se opreşte direct în garaj. Nu sunt decât două butoane şi amândouă sunt curate.

— Te-ai uitat în garaj?

— Sigur. N-am găsit nimic.

— Cine a făcut asta s-a dat peste cap să-şi acopere urmele. Ori e cineva cu cazier, ori un VIP care-şi face de cap. Cine sunt obişnuiţii apartamentului ăstuia? îl întrebă pe Robinson.

Omul răspunse precaut:

— E rezervat pentru clienţi deosebit de importanţi. Regi. Prim-miniştri… preşedinţi, adăugă el după o scurtă ezitare.

— S-a dat vreun telefon de aici în ultimele douăzeci şi patru de ore?

— Nu ştiu.

Detectivul începuse să-şi piardă răbdarea.

— Dar putem afla, nu-i aşa?

— Desigur.

Reese ridică receptorul.

— Detectivul Reese la telefon. Vreau să ştiu dacă s-a dat vreun telefon din apartamentul imperial în ultimele douăzeci şi patru de ore… Aştept..

Privea cum oamenii procurorului, în halate albe, acoperă corpul fetei cu un cearşaf şi o pun pe targa. *Iisuse, nici măcar nu începuse să trăiască.*

— Domnule detectiv, se auzi vocea telefonistei.

— Da.

— S-a dat un singur telefon, ieri. O convorbire locală.

Reese luă un carnet şi un stilou.

— La ce număr?… patru-cinci-şapte-zero-patru-unu?… Reese începuse să scrie numerele când, dintr-o dată, se opri.

— La dracu’!

— Ce s-a întâmplat?

— E numărul de la Casa Albă, replică Reese ridicând privirea.

17

Unde ai fost azi-noapte, Oliver? îl întrebă Jan a doua zi la micul dejun.

Oliver îşi simţi inima oprindu-se. N-avea de unde să fi aflat. Nu ştia nimeni.

— Am avut o întâlnire cu…

Jan i-o tăie scurt:

— Întâlnirea a fost contramandată. Iar tu n-ai ajuns acasă până la ora trei dimineaţa. Unde ai fost?

— Păi. A intervenit ceva. De ce întrebi? Ai avut nevoie de ceva? S-a întâmplat ceva?

— Nu mai contează, răspunse ea cu amărăciune. Nu mă răneşti numai pe

mine, ţie îţi faci rău. Ai ajuns atât de departe şi nu vreau să pierzi totul pentru că… pentru că tu nu te poţi…

Ochii ei înotau în lacrimi.

Oliver se ridică şi se apropie de ea. O cuprinse cu braţul.

— E-n regulă. Jan. Totul e-n regulă. Te iubesc mult.

Chiar o iubesc, se gândea el, *în felul meu. Ce s-a întâmplat noaptea trecută n-a fost din vina mea. Ea a avut iniţiativa. Dacă era după mine, nu ne-am fi întâlnit niciodată.* Îşi luase toate precauţiile să nu fie văzut. Nu pot fi suspectat.

*

Peter Tager îşi făcea griji pentru Oliver. Ştia că e imposibil să-i controlezi apetitul sexual, dar reuşise să se înţeleagă cu el. În anumite nopţi, în agenda lui figurau întâlniri fictive ale preşedintelui, departe de Casa Albă, şi aranjase ca escorta să se facă nevăzută vreme de câteva ore.

Când Tager s-a plâns senatorului Davis despre ce se petrece, acesta i-a răspuns calm:

— Peter, vezi bine că Oliver are sânge fierbinte. Un asemenea bărbat nu se poate stăpâni permanent. Am un mare respect pentru principiile tale morale, Peter. Ştiu ce însemnătate are familia pentru tine şi cât te dezgustă comportamentul preşedintelui. Dar să nu-l judecăm prea aspru. Ai grijă doar ca totul să fie învăluit în cea mai mare discreţie.

*

Detectivului Reese nu-i plăcea să intre în sala de autopsie, cu pereţii ei albi mirosind a formaldehidă şi a moarte. Procurorul Helen Chuan, o femeie micuţă şi atrăgătoare, îl aştepta.

— ’Neaţa, spuse Reese. Ai terminat autopsia?

Pot să-ţi dau un raport preliminar, Nick. Jane Doe[1] n-a murit din cauza rănii de la cap. Inima i s-a oprit înainte de a se lovi de masă. A murit datorită unei supradoze de metanfetamină. El ridică din umeri.

— De ce mă chinui, Helen?

— Scuze. Numele popular este Ecstasy.

Îi înmânã un raport.

— Uite despre ce e vorba.

—

AUTOPSIE – PROTOCOL

NUMELE DECEDATEI: JANE DOE

DOSAR: NR. C-L96I

DETALII ANATOMICE

I. CARDIOMIOPATIE DILATATĂ ŞI HIPERTROFICĂ

A. CARDIOMEGALIE (750 GM)

B. HIPERTROFIE VENTRICULARĂ STÂNGĂ, INIMA (2.3 CM)

C. HEPATOMEGALIE CONGESTIVĂ (2750GM)

D. SPLENOMEGALIE CONGESTIVĂ (350 MG)

II. INTOXICAŢIE NARCOTICĂ ACUTĂ

A. CONGESTIE PASIVĂ ACUTĂ, TOATE VISCERELE

III. TOXICOLOGIE (VEZI RAPORTUL ALĂTURAT)

[1] Nume generic folosit în justiţie pentru persoanele de sex feminin cărora nu li se cunoaşte identitatea; masc. John Doe.

IV. HEMORAGIE CRANIANĂ (VEZI RAPORTUL ALĂTURAT).
CONCLUZIE (CAUZA MORŢII):
CARDIOPATIE DILATATĂ ŞI HIPERTROFICĂ
INTOXICAŢIE NARCOTICĂ ACUTĂ

*

Reese ridică privirea.

— Adică, pe englezeşte, supradoză de Ecstasy, nu-i aşa?

— Da.

— A fost agresată sexual?

Helen Chuan ezită.

— Himenul a fost rupt şi am găsit urme de spermă şi de sânge pe coapse.

— Deci a fost violată.

— Nu cred.

— Cum adică nu crezi?

— Nu există semne de violenţă.

Detectivul o privi uluit.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că Jane Doe era virgină. Că a fost primul contact sexual din viaţa ei.

Reese tăcea, încercând să înţeleagă informaţia. Un bărbat a fost în stare să convingă o fată virgină să meargă cu el în apartamentul imperial şi să se culce cu el. Trebuie să fi fost cineva cunoscut. Sau cineva celebru şi influent.

Sună telefonul şi Helen Chuan ridică receptorul:

— Biroul procurorului. Ascultă o vreme apoi îi trecu telefonul lui Reese. E pentru tine.

Nick Reese luă receptorul.

— Reese. Faţa i se lumină. Da, doamnă Holbrook. Vă mulţumesc pentru telefon: E un inel pe care este scris numele şcolii dumneavoastră şi două iniţiale: P.Y. Aveţi vreo elevă cu aceste iniţiale?... Vă rog mult. Mulţumesc. Aştept.

— Eşti sigură că n-a fost violată? o întrebă el pe Helen.

— Nu există semne de violenţă. Niciunul.

— E posibil să fi fost penetrată după ce a murit?

— Aş zice că nu.

Vocea doamnei Holbrook se auzi în aparat:

— Domnule Reese?

— Da.

— M-am uitat în computer şi avem o elevă cu aceste iniţiale. Se numeşte Pauline Young.

— Vreţi să-mi spuneţi cum arată, doamnă Holbrook?

— Desigur. Are optsprezece ani. E scundă şi plinuţă, cu părul negru...

— Înţeleg. *Nu e ea*. E singura?

— Singura fată, da.

Îi veni o idee.

— Vreţi să spuneţi că aveţi şi un băiat cu aceste iniţiale?

— Da. Paul Yerby. E în ultimul an. Întâmplător, Paul este acum la Washington.

— E aici? Inima detectivului începu să bată mai repede.

— Da. Una dintre clasele liceului Denver e în excursie la Washington pentru a vizita Casa Albă şi Congresul…

— Şi acum, sunt toţi în oraş?

— Exact.

— Ştiţi cumva unde sunt cazaţi?

— La hotelul Lombardy. Ne-au făcut o reducere pentru grup. Toate celelalte hoteluri cu care am vorbit ne-au…

— Vă mulţumesc foarte mult, doamnă Holbrook.

Nick Reese puse receptorul în furcă şi se întoarse spre procuror.

— Helen, dă-mi de ştire imediat ce rezultatele autopsiei vor fi complete, te rog.

— Desigur. Baftă, Nick.

— Cred că tocmai am avut baftă.

*

Hotelul Lombardy se afla pe Pennsylvania Avenue, la o distanţă de două cvartale de piaţa Washington, de Casa Albă şi de staţia de metrou. Detectivul Reese intră în holul de modă veche şi se apropie de funcţionarul de la recepţie:

— Aveţi un client cu numele de Paul Yerby?

— Îmi pare rău. Nu putem da numele…

Reese arătă insigna.

— E grabă mare, amice.

— Da, domnule. Recepţionerul se uită în registru. Avem un domn Yerby la camera 315. Doriţi să dau…

— Nu. Vreau să-l iau prin surprindere. Lasă telefonul în pace.

Reese luă liftul până la etajul al treilea şi ieşi pe coridor. Se opri în faţa uşii pe care scria 315. Dinăuntru se auzeau voci. Se descheie la haină şi ciocăni la uşă. Deschise un tânăr, încă adolescent.

— Bună.

— Paul Yerby?

— Nu, spuse băiatul şi se întoarse către cineva din cameră. Paul, te caută cineva.

Nick Reese intră în cameră. Un băiat slăbuţ, îmbrăcat în blugi şi pulover, ieşea din baie.

— Paul Yerby?

— Da. Cine sunteţi?

Reese i-a arătat insigna.

— Detectivul Nick Reese. De la Omucideri.

Băiatul păli.

— Eu… cu ce vă pot ajuta?

Nick Reese îşi dădu seama că e speriat. Scoase din buzunar inelul găsit pe degetul fetei şi i-l arătă:

— Ai mai văzut vreodată inelul acesta, Paul?

— Nu, răspunse Yerby repede. Eu…

— Sunt iniţialele tale pe el.

— Adevărat? Da, sigur. S-ar putea să fie al meu. L-oi fi pierdut.

— Sau l-ai dat cuiva. Băiatul îşi umezi buzele.

— A, da. Se poate.

— Hai să mergem, Paul.

Băiatul îl privi nelinişti.

— Sunt arestat?

— Pentru ce? întrebă Reese. Ce, ai omorât pe cineva?

— Bineînţeles că nu. Eu… Vocea i se stinse.

— Atunci de ce să te arestez?

— Nu… nu ştiu. Nu ştiu nici de ce vreţi să merg cu dumneavoastră.

Se uita la uşa deschisă. Reese se întinse şi îl prinse de braţ.

— Hai să mergem.

Colegul de cameră îl întrebă:

— Vrei s-o sun pe maică-ta sau pe altcineva, Paul?

Paul Yerby negă dând din cap cu o expresie de suferinţă întipărită pe chip.

— Nu. Nu suna pe nimeni. Glasul lui era o şoaptă abia auzită.

*

Clădirea Henry I. Daly de pe Indiana Avenue 300, NW, în centrul oraşului, este o construcţie cenuşie cu cinci etaje, deloc atrăgătoare, care serveşte drept sediu pentru poliţia districtului. Departamentul Omucideri se află la etajul trei. În timp ce Paul Yerby era fotografiat şi i se luau amprentele, detectivul Reese se duse să-l vadă pe căpitanul Otto Miller.

— Cred că avem un fir în cazul Monroe Arms.

Miller se lăsă pe spate în fotoliu.

— Continuă.

— L-am ridicat pe prietenul fetei. Puştiul e îngrozitor de speriat. O să-l interogăm acum. Vrei să asişti?

Căpitanul Miller dădu din cap din spatele unui maldăr de hârtii îngrămădite pe biroul său.

— În următoarele luni voi fi foarte ocupat. Să-mi faci un prim raport.

— În regulă.

Detectivul Reese se îndreptă spre uşă.

— Nick… asigură-te că i s-au citit drepturile.

*

Paul Yerby fu adus în camera de interogatorii. Era o încăpere micuţă, de 9 pe 12 metri, cu un birou uzat, patru scaune şi o cameră video. Un perete era de fapt o oglindă semitransparentă, astfel încât ofiţerii puteau să urmărească interogatoriul din încăperea alăturată.

Paul Yerby se găsea faţă în faţă cu Nick Reese şi alţi doi detectivi, Doug Hogan şi Edgar Bernstein, care aveau să aplice un interogatoriu încrucişat.

— Ştii că această convorbire este înregistrată? îl întrebă detectivul Reese.

— Da, domnule.

— Ai dreptul la un apărător. Dacă nu-ţi poţi permite, va fi desemnat un avocat din oficiu.

— Vrei să te asiste un avocat? — detectivul Bernstein.

— N-am nevoie de avocat.

— În regulă. Ai dreptul să nu spui nimic. În caz contrar, orice spui poate fi folosit împotriva ta la proces. Este clar?

— Da, domnule.

— Care este numele tău legal?

— Paul Yerby.

— Adresa?

— Marion Street 23, Denver, Colorado. Ascultaţi, n-am făcut nimic rău. Nu…

— Nimeni nu spune că ai făcut. Încercăm doar să obţinem nişte informaţii, Paul. Sunt convins că vrei să ne ajuţi, nu-i aşa?
— Bineînţeles, dar eu… nu înţeleg nimic din toate astea.
— N-ai nici o idee?
— Nu, domnule.
— Ai prietene, Paul?
— Ştiţi…
— Nu, nu ştim. De ce nu ne spui?
— Ei bine, sigur că am. Văd fete…
— Vrei să spui că te întâlneşti cu ele? Le scoţi în oraş?
— Mda.
— Te întâlneşti cu o fată anume?
Urmă un moment de tăcere.
— Ai o prietenă, Paul?
— Da.
— Cum o cheamă? — detectivul Bernstein.
— Chloe.
— Chloe şi mai cum? — detectivul Reese.
— Chloe Houston.
Reese îşi notă ceva.
— Care e adresa ei, Paul?
— Şase-zero-doi Oak Street, Denver.
— Cum îi cheamă pe părinţii ei?
— Locuieşte doar cu mama ei.
— Numele?
— Jackie Houston. Este guvernator al statului Colorado.
Cei doi detectivi se priviră. *La dracu'. Asta ne mai trebuia!*
Reese luă un inel de pe masă.
— E al tău, Paul?
Îl studie puţin, apoi răspunse fără tragere de inimă:
— Mda.
— I-ai dat acest inel lui Chloe? înghiţi în sec, nervos.
— Cred… cred că da.
— Nu eşti prea sigur?
— Da, acum îmi amintesc. Da, i l-am dat.
— Ai venit la Washington cu câţiva colegi, aşa-i? Un fel de grup organizat?
— Aşa e.
— Chloe era în grupul ăsta?
— Da, domnule.
— Unde e Chloe acum, Paul? — detectivul Bernstein.
— Nu… nu ştiu.
— Când ai văzut-o ultima oară? — detectivul Hogan.
— Cred că în urmă cu câteva zile.
— Cu două zile în urmă? — detectivul Reese.
— Mda.
— Şi unde s-a întâmplat asta? — detectivul Bernstein.
— La Casa Albă.
Detectivii se uitară unii la alţii, surprinşi.
— Se afla în Casa Albă? întrebă Reese.

— Da, domnule. Făceam o vizită acolo. Aranjase mama lui Chloe.
— Şi Chloe era cu tine? — detectivul Logan.
— Da.
— S-a întâmplat ceva ieşit din comun în timpul acelui tur? — detectivul Bernstein.
— Ce vreţi să spuneţi?
— Te-ai întâlnit sau ai vorbit cu cineva în timpul vizitei? — detectivul Bernstein.
— Da, bineînţeles, cu ghidul.
— Şi asta a fost tot? — detectivul Reese.
— Exact.
— Chloe a fost cu grupul tot timpul? — detectivul Logan.
— Da… Yerby avu o ezitare. Nu. S-a strecurat spre toaletă. A lipsit cam cincisprezece minute. Când a revenit, ea… Se opri.
— Ea ce? întrebă Reese.
— Nimic. Doar s-a întors.
Evident, băiatul minţea.
— Fiule, zise detectivul Reese, ştii că Chloe Houston e moartă?
Toţi îl priveau cu atenţie.
— Nu! Oh, Doamne! Cum?
Surpriza întipărită pe faţa lui putea să fie simulată.
— Nu ştiai? — detectivul Bernstein.
— Nu! Eu… Eu nu pot să cred.
— N-ai nici o legătură cu moartea ei? — detectivul Hogan.
— Bineînţeles că nu. O iubesc… o iubeam pe Chloe.
— Te-ai culcat vreodată cu ea? — detectivul Bernstein.
— Nu. Noi… aşteptam. Urma să ne căsătorim.
— Dar uneori luaţi droguri împreună? — detectivul Reese.
— Nu! N-am luat niciodată droguri.
Uşa se deschise şi în încăpere intră un detectiv mătăhălos, Harry Carter. Se îndreptă către Reese şi îi şopti ceva la ureche. Reese dădu din cap. Stătea în picioare şi se uita fix la Paul Yerby.
— Când ai văzut-o ultima oară pe Chloe Houston?
— V-am spus, la Casa Albă.
Se fâţâia nervos pe scaun.
Detectivul Reese se aplecă în faţă.
— Ai intrat într-o mare belea. Paul. Amprentele tale sunt peste tot în apartamentul imperial din hotelul Monroe Arms. Cum au ajuns acolo?
Paul Yerby, cu figura palidă, rămase nemişcat.
— Acum poţi să termini cu minciuna. Te-am prins.
— Eu… eu n-am făcut nimic.
— Ai rezervat apartamentul de la Monroe Arms? — detectivul Bernstein.
— Nu, nu eu l-am rezervat. Punea accentul pe *eu*.
Detectivul Reese se agăţă de idee.
— Dar ştii cine a făcut-o?
— Nu. Răspunsul veni prea repede.
— Recunoşti că erai în cameră? — detectivul Hogan.
— Da, dar… Chloe era în viaţă când am plecat eu.
— De ce ai plecat? — detectivul Hogan.

— Ea mi-a cerut-o. Ea… aştepta pe cineva.

— Haide, Paul. Noi ştim că tu ai omorât-o! — detectivul Bernstein.

— Nu! Tremura. Jur că nu sunt amestecat în asta. Eu… eu doar m-am dus cu ea în apartament. Am stat foarte puţin.

— Pentru că aştepta pe cineva? — detectivul Reese.

— Da. Ea… era destul de surescitată.

— Ţi-a spus cu cine urma să se întâlnească? — detectivul Hogan.

Băiatul îşi muşcă buzele.

— Nu.

— Minţi. Ţi-a spus.

— Ai zis că era surescitată. De ce anume? — detectivul Reese.

Paul îşi muşcă din nou buzele.

— Din cauza bărbatului cu care urma să se întâlnească acolo pentru cină.

— Cine era bărbatul, Paul? — detectivul Bernstein.

— Nu vă pot spune.

— De ce? — detectivul Hogan.

— I-am promis lui Chloe că nu o să spun niciodată nimănui.

— Chloe e moartă.

Lui Paul Yerby i se umplură ochii de lacrimi.

— Pur şi simplu nu pot să cred.

— Dă-ne numele bărbatului! — detectivul Reese.

— Nu pot s-o fac. Am promis.

— Să-ţi spun ce are să se întâmple cu tine: o să-ţi petreci noaptea asta în închisoare. Mâine dimineaţă, dacă ne spui numele bărbatului cu care ea urma să se întâlnească, îţi dăm drumul. Dacă nu, o să te acuzăm de crimă – detectivul Reese.

Aşteptară să vorbească.

Tăcere.

Nick Reese îi făcu un semn lui Bernstein.

— Duceţi-l de aici.

*

Detectivul Reese se întoarse în biroul căpitanului Miller.

— Am veşti proaste şi veşti foarte proaste.

— N-am timp pentru asta, Nick.

— Vestea proastă este că nu sunt sigur că băiatul i-a dat drogul. Iar vestea foarte proastă este că mama fetei este guvernatorul statului Colorado.

— Oh, Dumnezeule! Ziarele o să înnebunească de plăcere. Căpitanul Miller respiră adânc. De ce crezi că băiatul e nevinovat?

— Recunoaşte că se afla în apartamentul fetei, dar spune că i-a cerut să plece pentru că aştepta pe cineva. Cred că puştiul e prea deştept ca să inventeze o poveste atât de stupidă. Iar eu cred că el ştie pe cine aştepta Chloe Houston. Nu va spune cine.

— Tu ai vreo bănuială?

— Era pentru prima oară la Washington şi făceau un tur al Casei Albe. Nu cunoştea pe nimeni aici. A spus că se duce la toaletă. La Casa Albă nu există toaletă publică. Ar fi trebuit să iasă afară, în Pavilionul Vizitatorilor, aflat la Intersecţia străzilor 15 şi E, sau în Centrul Vizitatorilor de la Casa Albă. A lipsit cam cincisprezece minute. Ce cred eu că s-a întâmplat: în timp ce încerca să găsească o toaletă, a intrat peste cineva din Casa Albă, poate o persoană pe

care a recunoscut-o. Poate cineva văzut la televizor. Oricum, trebuie să fi fost cineva important. I-a permis să meargă la toaleta lui şi a impresionat-o suficient ca ea să accepte o întâlnire la Monroe Arms.

Căpitanul Miller căzu pe gânduri.

— Cred că ar fi mai bine să sun la Casa Albă. Au cerut să fie ţinuţi la curent cu mersul anchetei. Să nu-l slăbiţi pe puşti. Vreau numele ăla.

— În regulă.

În timp ce detectivul Reese se îndrepta spre uşă, căpitanul Miller ridică receptorul şi formă un număr. Câteva minute mai târziu, spunea: „Da, domnule. Avem un martor sub supraveghere. E într-o celulă a secţiei de poliţie de pe Indiana Avenue… Nu, domnule. Cred că băiatul ne va spune numele bărbatului mâine… Da, domnule. Înţeleg.”

Convorbirea se întrerupse.

Căpitanul Miller oftă şi se întoarse la maldărul de hârtii de pe biroul său.

*

A doua zi de dimineaţă la ora opt, când detectivul Nick Reese intră în celula lui Paul Yerby, corpul băiatului atârna spânzurat de o gratie.

18

TÂNĂRA DE ŞAISPREZECE ANI GĂSITĂ MOARTĂ A FOST IDENTIFICATĂ DREPT FIICA DOAMNEI GUVERNATOR AL STATULUI COLORADO. PRIETENUL EI, AFLAT ÎN CUSTODIA POLIŢIEI, S-A SPÂNZURAT. POLIŢIA CAUTĂ MARTORI

Când a dat cu ochii de titlurile din ziare, a simţit că i se face rău. Şaisprezece ani. Părea mai mare. Ce acuzaţie i s-ar putea oare aduce? Omor? Poate omor prin imprudenţă. Plus viol.

Îşi amintea cum ieşise fata din baie, goală doar cu un zâmbet timid pe buze.

— N-am mai făcut-o până acum.

O înconjurase cu braţele şi o trăsese spre el.

— Mă bucur că sunt primul bărbat din viaţa ta, scumpo. Ceva mai devreme, băuseră împreună un pahar cu Ecstasy.

— Bea asta. Îţi face bine.

Au făcut dragoste, apoi ea s-a plâns că nu se simte bine. S-a ridicat din pat, s-a împiedicat şi s-a lovit cu capul de masă. A fost un accident. Dar cu siguranţă că poliţia nu vede lucrurile astfel. *Nu există însă nici o probă care să-i ducă la mine. Nimic.*

Întregul episod avea un aer ireal, de coşmar care se întâmplase altcuiva. Numai când a văzut ziarul a început să realizeze ce se întâmplase de fapt.

Zgomotul traficului de pe Pennsylvania Avenue ce răzbătea prin pereţii biroului îl făcu să-şi dea seama unde se află. Peste câteva minute era programată o şedinţă a cabinetului. Trase aer în piept şi îşi făcu curaj: *Trebuie să te aduni.*

*

În Biroul Oval se aflau vicepreşedintele Melvin Wicks, Sime Lombardo şi Peter Tager.

Oliver a intrat şi s-a aşezat la masă.

— Bună dimineaţa, domnilor. Toţi răspunseră la salut.

— Aţi văzut ziarul *Tribune*, domnule preşedinte?

— Nu.

— Au aflat cine este fata care a murit la hotelul Monroe Arms. E grav.

— Da? se miră Oliver îndreptându-se în scaun.

— Se numeşte Chloe Houston. Fiica lui Jackie Houston.

— Dumnezeule!

Vocea preşedintelui aproape că nu s-a auzit.

Au rămas cu ochii la el, surprinşi de reacţie. Şi-a revenit rapid.

— E.. Este o prietenă veche. E îngrozitor ce s-a întâmplat. Îngrozitor!

— Deşi nu noi suntem răspunzători de rata criminalităţii în Washington, *Tribune* va arunca totul asupra noastră de data aceasta, spuse Sime Lombardo.

Melvin Wicks luă cuvântul:

— Există vreo metodă prin care o putem opri pe Leslie Stewart?

Oliver îşi aduse aminte de seara pătimaşă pe care o petrecuse cu ea.

— Nu, răspunse el. Să nu uităm de libertatea presei, domnilor.

— Ce facem cu doamna guvernator? se interesă Peter Tager.

— Mă ocup eu de asta. Ridică receptorul: Fă-mi legătura la Denver cu doamna guvernator Houston.

— Ar trebui să începem o anchetă, spuse Peter Tager. Voi cere statistici despre crimă în toată ţara, veţi cere Congresului să aloce mai mulţi bani pentru poliţie şi aşa mai departe.

Până şi lui aceste cuvinte i s-au părut goale.

— Avem un pretext teribil, spuse Melvin Wicks.

Se auzi soneria şi Oliver ridică receptorul.

— Da?

Ascultă un moment, apoi puse receptorul în furcă.

— Guvernatorul e în drum spre Washington. Peter, află cu ce avion vine, aşteapt-o la aeroport şi vino cu ea la mine.

— E-n regulă. Este un editorial în *Tribune* şi e destul de dur. Peter Tager îi înmână lui Oliver pagina cu editorialul:

PREŞEDINTELE ESTE INCAPABIL SĂ CONTROLEZE CRIMA ÎN CAPITALĂ.

— Totul pleacă de la Leslie Stewart.

— Căţeaua, spuse Sime Lombardo pe un ton scăzut. Cineva ar trebui să stea puţin de vorbă cu ea.

*

În biroul lui de la *Washington Tribune*, Matt Baker citea editorialul în care era atacat preşedintele pentru că încuraja crima când intră Frank Lonergan. În vârstă de patruzeci de ani, Frank era un reporter de teren inteligent, care lucrase în tinereţe în poliţie. Era unul dintre cei mai buni gazetari.

— Tu ai scris editorialul ăsta, Frank?

— Da.

— Mă deranjează mai ales paragraful în care spui că rata criminalităţii a

scăzut cu douăzeci şi cinci de procente în Minessota. De ce tocmai Minessota?

— O sugestie din partea Prinţesei de Gheaţă.

— Ridicol! se răsti Matt Baker. Am să vorbesc cu ea.

*

Când Matt intră în biroul ei, Leslie Stewart vorbea la telefon.

— Te las pe tine să te ocupi de detalii, mai important este să strângem cât se poate de mulţi bani pentru el. De fapt, senatorul Embry din Minessota ia masa cu mine astăzi şi am să-i cer o listă cu nume. Mulţumesc.

Puse receptorul în furcă.

— Matt.

— Vreau să discutăm despre editorialul de astăzi.

— E bun, nu-i aşa?

— Trăsneşte, Leslie. Trăsneşte a propagandă. Nu preşedintele e cel care trebuie să controleze criminalitatea în Washington, D.C. Avem un primar care trebuie să facă asta, avem şi poliţie. Şi ce-i cu tâmpenia asta despre scăderea cu douăzeci şi cinci la sută a ratei criminalităţi în Minessota? De unde ai datele?

Leslie se rezemă de spătar şi răspunse calmă:

— Matt, e ziarul meu. Scriu în el ce vreau. Oliver Russell este un preşedinte delăsător, iar Gregory Embry va fi un preşedinte bun. Va ajunge la Casa Albă cu ajutorul nostru.

Văzând expresia lui Matt, îşi mai îmblânzi puţin tonul.

— Uite ce e, Matt. *Tribune* va fi de partea învingătorului, iar Embry ne va ajuta la rândul lui. Îl aştept chiar acum. Vrei să iei masa cu noi?

— Nu. Nu-mi plac oamenii care trăiesc din pomeni.

Pe coridor, Matt dădu piept în piept cu senatorul Embry, un politician de vreo cincizeci de ani.

— Domnule senator. Felicitări!

— Mulţumesc. Ă... pentru ce?

— Pentru că aţi redus rata criminalităţii în statul dumneavoastră.

Şi plecă, lăsându-l pe senator cu o expresie de stupefacţie întipărită pe faţă.

*

Masa urma să se servească în sufrageria lui Leslie decorată cu antichităţi. Bucătarul făcea pregătirile necesare când au ajuns Leslie şi senatorul. Se grăbi să-i întâmpine.

— Masa e gata, domnişoară Stewart. Doriţi ceva de băut?

— Eu nu. Domnule senator?

— În mod obişnuit nu beau în cursul zilei, dar de data asta am să iau un martini.

Leslie Stewart ştia că senatorul bea mult în cursul zilei. Avea dosarul complet. Căsătorit, cu cinci copii, plus o amantă japoneză. Ca hobby, întemeiase şi se ocupa de întreţinerea unui grup paramilitar în Minessota. Nimic din toate acestea nu conta pentru Leslie. O interesa numai faptul că Gregory Embry credea că nu trebuie să te amesteci în afacerile marilor companii, iar Washington Tribune Enterprises era o mare companie. Leslie avea de gând să o transforme într-un imperiu şi, o dată ajuns preşedinte, Embry avea să o ajute.

Se aşezară la masă. Senatorul tocmai gusta cel de-al doilea martini.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru strângerea de fonduri. Leslie. E frumos

din partea ta.

Ea îi zâmbi cu căldură.

— E plăcerea mea. Fac orice pentru ca tu să-l învingi pe Oliver Russell.

— Ei bine. Cred că am toate şansele.

— Şi eu cred. Oamenii s-au săturat de el şi de scandalurile lui. Bănuiesc că dacă până la alegeri mai izbucneşte vreunul, nu mai are nici o şansă.

— Crezi că vor mai fi? o întrebă el după ce o studie cu atenţie.

— Nu m-aş mira.

Masa a fost delicioasă.

*

La telefon era Antonio Valdez, un asistent al procurorului.

— Domnişoară Stewart, aţi spus că vreţi să fiţi la curent cu cazul Chloe Houston.

— Da…

— Poliţia ne-a recomandat discreţie absolută, dar dumneavoastră aţi fost atât de drăguţă, încât…

— Nu vă faceţi griji. Veţi fi răsplătit. Spuneţi-mi despre autopsie.

— Da. Cauza morţii este un drog numit Ecstasy.

— Poftim?

— Ecstasy. L-a luat sub formă lichidă*. „Am o mică surpriză pentru tine… vreau să încerci ceva. Extaz lichid… Mi l-a recomandat un prieten…”*

Leslie rămăsese încremenită, cu inima bubuindu-i în piept.

Există un Dumnezeu!

*

Leslie l-a chemat pe Frank Lonergan.

— Vreau să te ocupi de cazul Chloe Houston. Cred că preşedintele este implicat.

Frank se holba la ea, nevenindu-i să creadă.

— Preşedintele?

— Vor să muşamalizeze totul. Sunt sigură. Băiatul pe care l-au arestat, sinuciderea lui le-au venit ca o mănuşă… Porneşte de aici. Vreau să afli toate mişcările preşedintelui din după-amiaza şi noaptea morţii fetei. Să fie o anchetă discretă. Foarte discretă. Îmi vei raporta numai mie.

Frank Lonergan trase aer în piept..

— Ştii unde pot duce toate acestea?

— Apucă-te de lucru. Frank?

— Da.

— Caută pe Internet informaţii despre un drog numit Ecstasy. Şi găseşte o legătură cu Oliver Russell.

*

Într-o locaţie pe Internet în legătură cu riscurile consumului de droguri, Lonergan a găsit povestea lui Miriam Friedland, fosta secretară a lui Oliver Russell. Se afla într-un spital din Frankfort, Kentucky. Lonergan a telefonat la spital.

— Domnişoara Friedland a murit acum două zile, fără să-şi fi revenit din comă, îl informă un doctor.

Frank ceru legătura cu biroul guvernatorului din Colorado.

— Îmi pare rău, îi spuse secretara, doamna guvernator Houston e în drum spre Washington.

Zece minute mai târziu, Frank se grăbea spre Aeroportul Naţional. Era prea târziu.

*

La coborârea pasagerilor din avion, Lonergan l-a văzut pe Peter Tager apropiindu-se de o blondă atrăgătoare, în vârstă de vreo patruzeci de ani. Cei doi au discutat puţin, apoi un om ager a condus-o spre limuzina care îi aştepta.

Privindu-i de la distanţă, Lonergan se gândea: *Trebuie să stau de vorbă cu această femeie.* Pe drumul spre oraş, a început să dea telefoane. La al treilea telefon a aflat că doamna Houston este aşteptată la hotelul Four Seasons[1].

*

Oliver Russell o aştepta în cabinetul lui particular de lângă Biroul Oval.

I-a luat mâinile într-ale lui:

— Nu am cuvinte să-ţi spun cât de rău îmi pare, Jackie. Ultima oară o văzuse cu şaptesprezece ani în urmă. Se întâlniseră la Chicago, la o convenţie a avocaţilor. Tocmai ieşise din şcoală. Era tânără şi atrăgătoare şi au avut o legătură scurta, dar fierbinte.

Acum şaptesprezece ani.

Nu îndrăznea să-i pună întrebarea care-l frământa. *Nu vreau să ştiu.* S-au privit în tăcere şi, o clipă, Oliver s-a temut că ea va vorbi despre trecut. Îşi feri privirea.

Jackie spuse:

— Poliţia crede că Paul Yerby e amestecat în moartea lui Chloe.

— Aşa e.

— Nu.

— Nu?

— Paul o iubea pe Chloe. Nu i-ar fi făcut nici un rău. Urmau... urmau să se căsătorească, continuă ea cu vocea sugrumată.

— S-au găsit amprentele băiatului în camera de hotel unde a fost omorâtă, Jackie.

— Scrie în ziare că a... totul s-a petrecut în apartamentul imperial de la Monroe Arms.

— Da.

— Nu-i dădeam prea mulţi bani lui Chloe. Tatăl lui Paul este un funcţionar la pensie. De unde a avut Chloe bani pentru apartamentul imperial?

— Nu ştiu.

— Cineva trebuie să afle. Nu plec până când nu descoperi cine este vinovat de moartea fetei mele. Se încruntă. Chloe avea o întâlnire cu tine în ziua aceea. Ai văzut-o?

Oliver răspunse după o scurtă ezitare:

— Nu. Aş vrea s-o fi văzut. Din păcate, a apărut o urgenţă şi a trebuit să anulez întâlnirea.

*

Într-un apartament situat în celălalt capăt al oraşului, un bărbat şi o femeie zăceau pe pat, cu trupurile goale lipite unul de celălalt. O simţea tensionată.

— S-a întâmplat ceva, Joann?

— Nimic, Alex.

---

[1] Patru anotimpuri, engl

— Draga mea, pe unde-ţi umblă gândurile? La ce te gândeşti?
— La nimic, răspunse absentă Joann McGrath.
— La nimic?
— Să fiu sinceră, mă gândesc la săraca fetiţă care a fost omorâtă în hotel.
— Îhî, parcă am citit ceva. Era fata unui guvernator.
— Da.
— Poliţia a aflat cu cine era?
— Nu. Au invadat hotelul şi iau la întrebări pe toată lumea.
— Şi pe tine?
— Aha. N-am putut să le spun decât despre telefon.
— Ce telefon?
— Cineva din apartament a telefonat la Casa Albă. Curiozitatea bărbatului se potoli brusc. Spuse indiferent:
— Asta nu înseamnă nimic. Dintr-un telefon dat la Casa Albă toată lumea încearcă să scoată un scandal. Mai vreau o dată, scumpo. Mai ai sirop de arţar?

*

Cum intră în birou la întoarcerea de la aeroport, sună telefonul.
— Lonergan.
— Vă salut, domnu' Lonergan. La telefon e Shallow Throat[1].
Era Alex Cooper, un soi de parazit care îşi imagina despre el că e un turnător de clasă, de tip Watergate.
— Cât daţi să vă vând un pont?
— Depinde cât e de fierbinte.
— Ăsta o să-ţi frigă fundu'. Vreau cinci mii de dolari.
— La revedere.
— O clipă. Nu închideţi. E vorba de fata omorâtă la Monroe Arms.
Frank deveni dintr-o dată interesat.
— Ce-i cu ea?
— Putem să ne întâlnim undeva?
— Ne vedem la Ricco's într-o jumătate de oră.

*

La ora două, Frank Lonergan şi Alex Cooper se aflau într-un separeu la Ricco's. Alex Cooper era un informator prost şi Lonergan detesta să aibă de-a face cu el. Nu ştia de unde are informaţia, dar se mai folosise de el şi altă dată.
— Sper că nu mă faci să-mi pierd timpul, spuse Lonergan.
— Nu cred că e o pierdere de vreme. Ce zici de faptul că în uciderea fetei este implicată Casa Albă? Un zâmbet de satisfacţie i se lăţise pe faţă.
Frank reuşi să mimeze indiferenţa.
— Continuă.
— Cinci mii de dolari?
— O mie.
— Două.
— S-a făcut. Vorbeşte.
— Prietena mea e telefonistă la Monroe Arms.
— Cum o cheamă?
— Joann McGrath.
Lonergan îşi notă numele.

---

[1] Gât îngust, engl.

— Aşa, şi?

— Cineva din apartamentul imperial a sunat la Casa Albă când fata era acolo.

„Cred că preşedintele e implicat”, îi spusese Leslie Stewart.

— Eşti sigur?

— Absolut.

— Oricum, am să verific. Dacă e adevărat, banii sunt ai tăi. Ai mai spus cuiva?

— Nu

— Perfect. Nici să nu spui. Ţinem legătura, spuse Lonergan ridicându-se să plece.

— Mai e ceva.

— Ce?

— Nu vreau să fiu amestecat. Şi nu trebuie ca Joann să ştie că ţi-am spus.

— Nicio problemă.

Alex Cooper rămase singur, gândindu-se cum să cheltuiască cei două mii de dolari fără ca Joann să ştie.

*

Centrala hotelului Monroe Arms se afla într-o cămăruţă în spatele recepţiei. Joann era de serviciu când Lonergan a intrat, în mână cu un carnet de note. Fata tocmai vorbea la telefon:

— Vă fac legătura.

Se întoarse spre Lonergan:

— Cu ce vă pot ajuta?

— De la Compania de telefoane, răspunse el, fluturând o legitimaţie. Aveţi o problemă.

— Ce fel de problemă? răspunse Joann surprinsă.

— S-a făcut o reclamaţie. Cineva se plânge că a fost încărcat cu telefoane pe care nu le-a dat. O convorbire cu Germania. Şi pretinde că nu cunoaşte pe nimeni în Germania. E de-a dreptul furios.

— Nu ştiu nimic despre aşa ceva, răspunse Joann indignată. Nici măcar nu-mi amintesc să fi făcut cuiva legătura cu Germania în ultima lună.

— Aveţi cumva situaţia de pe cincisprezece?

— Desigur.

— Vreau să arunc o privire.

— Foarte bine.

Scoase un dosar de sub un teanc de hârtii şi i-l înmână. Se auzi soneria. Pe când Joann se ocupa de clienţi, Lonergan răsfoi rapid dosarul. Octombrie 12, 13, 14, 16...

Pagina cu ziua de cincisprezece lipsea.

*

Când Jackie Houston s-a întors de la Casa Albă, Frank Lonergan o aştepta la intrarea în hotel.

— Doamna Houston?

— Da.

— Mă numesc Frank Lonergan. De la *Washington Tribune*. Ziarul nostru vă prezintă condoleanţe.

— Mulţumesc.

— Puteţi să-mi acordaţi un minut?

— Nu mă simt în…

— E posibil să vă ajut. Arătă înspre hol. Să mergem acolo.

— Bine, acceptă ea.

Cei doi se aşezară.

— Am aflat că fiica dumneavoastră făcea un tur al Casei Albe în ziua în care a…

I-a fost imposibil să termine fraza.

— Da. Era împreună cu colegii de liceu. Încântată că avea să-l vadă pe preşedinte.

Vocea lui Lonergan rămase egală.

— Urma să-l vadă pe preşedintele Russell?

— Da. Eu i-am aranjat audienţa. Suntem prieteni vechi.

— S-au văzut, doamnă Houston?

— Nu. N-a putut să o primească. Continuă cu vocea sugrumată de emoţie: De un singur lucru sunt sigură.

— Vă ascult, doamnă.

— Nu Paul Yerby a ucis-o. Se iubeau.

— Dar poliţia spune…

— Puţin îmi pasă ce spune poliţia. Au arestat un băiat nevinovat şi l-au făcut atât de nefericit încât s-a spânzurat. E îngrozitor.

Frank Lonergan o studie câteva momente.

— Dacă Paul Yerby nu este cel care v-a ucis fiica, aveţi idee cine ar fi putut s-o facă? Adică ştiţi cumva dacă voia să întâlnească la Washington pe cineva anume?

— Nu. Nu cunoştea pe nimeni aici. Abia aştepta să… să…

Ochii i se împăienjeniseră.

— Îmi pare rău. Vă rog să mă scuzaţi.

— Desigur. Vă mulţumesc pentru timpul acordat, doamnă Houston.

*

Următorul drum a fost la morgă. Helen Chuan tocmai ieşea din sala de autopsie.

— Ia te uită cine a venit!

— Bună, doctore.

— Ce vânt te-aduce, Frank?

— Vreau să vorbim despre Paul Yerby.

Helen Chuan ridică din umeri.

— Mare păcat. Erau amândoi nişte copii.

— De ce s-ar sinucide un copil?

— Cine ştie?

— Adică, eşti sigură că s-a sinucis?

— Dacă nu, s-a prefăcut destul de bine. Cureaua era strânsă atât de tare în jurul gâtului că a trebuit să fie tăiată pentru a-l da jos de-acolo.

— Nu avea nici un semn de violenţă, nimic care să arate că sinuciderea a fost simulată?

— Nu, răspunse ea privindu-l plină de curiozitate.

— În regulă. Mulţumesc. Nu-ţi lăsa pacienţii să aştepte.

— Ei bravo! Să ştii că n-ai nici un haz.

*

Pe coridor era o cabină telefonică. Lonergan obţinu de la biroul de

informaţii din Denver numărul de telefon al părinţilor lui Paul Yerby. Răspunse doamna Yerby. Vocea ei era precaută.

— Alo.

— Doamna Yerby?

— Da.

— Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez. Mă numesc Frank Lonergan şi sunt de la *Washington Tribune*. Aş vrea…

— Nu pot…

O clipă mai târziu se auzi vocea domnului Yerby.

— Îmi cer scuze. Soţia mea este… Toată dimineaţa ne-au sunat de la ziare. Nu vrem să…

— Numai un minut, domnule Yerby. Există câţiva oameni în Washington care nu cred că fiul dumneavoastră a ucis-o pe Chloe Houston.

— Bineînţeles că nu el a ucis-o. Vocea lui părea mai hotărâtă. Paul n-ar fi putut să facă aşa ceva.

— Paul avea prieteni în Washington?

— Nu. Nu cunoştea pe nimeni acolo.

— Înţeleg. Dacă vă pot ajuta cu ceva…

— Da, puteţi să ne ajutaţi, domnule Lonergan. Am aranjat ca trupul lui Paul să ne fie trimis, dar nu sunt sigur că ne vor trimite şi lucrurile lui. Aş dori ca tot ce el avea să… Numai să-mi spuneţi cu cine aş putea să vorbesc pentru asta.

— Mă voi ocupa eu.

— Mulţumesc.

*

La Biroul de Omucideri, sergentul de serviciu i-a arătat o cutie cu toate lucrurile lui Paul Yerby.

— Nu e mare lucru, îi spuse el. Numai hainele băiatului şi un aparat de fotografiat.

Lonergan băgă mâna în cutie şi ridică o curea neagră de piele.

Nu era tăiată.

*

Deborah Kanner, secretara care se ocupa de agenda preşedintelui Russell, se pregătea să meargă la masă când Frank Lonergan intră în birou.

— Frank! Te pot ajuta cu ceva?

— Am o problemă, Deborah.

— Noutăţi nu ai?

Frank se prefăcu că îşi consultă notele.

— Am o informaţie că pe 15 octombrie preşedintele Russell a avut o întâlnire secretă cu un emisar din China şi au discutat despre Tibet.

— Nu ştiu nimic despre aşa ceva.

— Nu vrei să verifici?

— Ce dată zici că a fost?

— 15 octombrie.

Lonergan se uita în timp ce Deborah scoase o agendă dintr-un raft şi începu s-o răsfoiască.

— 15 octombrie? La ce oră ar fi trebuit să fie întâlnirea?

— 10 p.m., aici, în Biroul Oval.

Ea ridică privirea.

— Nu se poate. În seara aceea, la ora zece, preşedintele avea o discuţie cu

generalul Whitman.

Lonergan se încruntă.

— Eu am auzit altceva. Pot să-mi arunc o privire în agenda aia?

— Îmi pare rău. E confidenţială, Frank.

— Poate am fost informat greşit. Mulţumesc, Deborah, şi plecă.

*

După o jumătate de oră, Frank Lonergan stătea de vorbă cu generalul Steve Whitman.

— Domnule general, *Tribune* ar dori să publice un reportaj despre întâlnirea pe care aţi avut-o cu preşedintele pe data de 15 octombrie. Am înţeles că s-au discutat câteva probleme importante.

Generalul dădu din cap dezaprobator.

— Nu ştiu de unde aţi obţinut asemenea informaţii, domnule Lonergan. Întâlnirea aceea a fost anulată, preşedintele avea un alt aranjament.

— Sunteţi sigur?

— Absolut. Urmează s-o reprogramăm.

— Vă mulţumesc, domnule general.

*

Frank Lonergan se întoarse la Casa Albă şi se duse din nou în biroul lui Deborah Kanner.

— Ce s-a mai întâmplat, Frank?

— Acelaşi lucru, spuse Lonergan cu părere de rău. Informatorul meu susţine că în seara de 15 octombrie, la ora zece, preşedintele se afla aici, discutând problema Tibetului cu un emisar din China.

Femeia îl privi exasperată.

— De câte ori trebuie să-ţi spun că nu a fost nici o astfel de întâlnire?

Lonergan oftă.

— Cinstit să fiu, nu ştiu ce să fac. Şefa mea vrea cu adevărat să dea drumul la povestea asta. E o ştire de zile mari. Cred că vom fi nevoiţi să mergem mai departe. Se îndreptă spre uşă.

— Stai puţin!

El se întoarse.

— Da!

— Nu poţi să publici aşa ceva. Nu e adevărat. Preşedintele va fi furios.

— Decizia nu-mi aparţine.

Deborah avu o ezitare.

— Dacă-ţi dau o dovadă că era la întâlnirea cu generalul Whitman, o laşi baltă?

— Sigur. Nu-mi place să fac necazuri nimănui. Lonergan o urmări pe Deborah cum scoate agenda din raft şi răsfoieşte paginile.

— Aici e lista tuturor întâlnirilor preşedintelui din data aceea. Uită-te. 15 octombrie. Lista se întindea pe două pagini. Deborah îi arătă cu degetul ora zece.

— Uite aici. Scrie negru pe alb.

— Ai dreptate, zise Lonergan. Era foarte preocupat să parcurgă întreaga pagină. Era ceva interesant la ora trei.

Chloe Houston.

19

Întâlnirea programată în grabă în Biroul Oval începuse de câteva minute şi atmosfera era deja încărcată datorită disensiunilor.

— Dacă nu ne grăbim, situaţia ne va scăpa de sub control. Nu vom mai putea face nimic, spuse ministrul Apărării.

— Nu putem lua o decizie în grabă. Cât de sigure sunt informaţiile pe care le avem? se adresă generalul Stephan Gossard şefului CIA.

— E greu de spus. Ştim cu siguranţă doar că Libia cumpără arme din Iran şi China.

— Libia neagă? îl întrebă Oliver pe ministrul de Externe.

— Bineînţeles. Ca şi China şi Iranul.

— Ce spun celelalte state arabe? continuă Oliver.

Răspunsul veni din partea directorului CIA.

— Din informaţiile pe care le am, toate statele arabe abia aşteaptă să se declanşeze un atac serios asupra Israelului. Se vor alia împotriva lui.

Toţi aşteptau decizia preşedintelui.

— Aveţi surse de încredere în Libia? întrebă el.

— Da, domnule.

— Vreau să vă aduceţi informaţiile la zi. Şi să mă ţineţi la curent. Dacă sunt semne clare că vor ataca, nu vom avea încotro şi vom acţiona.

Întâlnirea luă sfârşit.

Se auzi vocea secretarei prin interfon.

— Domnul Tager vrea să vă vorbească, domnule preşedinte.

— Să intre.

*

— Cum a decurs întâlnirea?

— Ca de obicei, replică Oliver cu amărăciune. A trebuit să decid dacă să pornesc un război chiar acum sau să-l amân.

— Aşa-i America, îl consolă Tager cu umor.

— E drept.

— A intervenit ceva.

— Ia loc.

— Ce ştii despre Emiratele Arabe Unite?

— Nu prea multe, răspunse Oliver. Cinci sau şase state arabe au format o coaliţie acum douăzeci de ani.

— Şapte. S-au aliat în 1971. Abu Dhabi, Fujaira, Dubai, Sharjah, Ras al-Khaimah, Umm al-Qaiwan şi Ajman. N-au fost puternice de la început, dar au avut o politică incredibilă. Astăzi au unul dintre cele mai înalte standarde de viaţă. Produsul intern brut a fost anul trecut de peste treizeci şi nouă de miliarde de dolari.

— Presupun că ai un motiv să-mi spui toate astea, replică Oliver nerăbdător.

— Da. Şeful Consiliului Emiratelor Arabe Unite vrea să-ţi vorbească.

— Perfect.

— Convoacă-l pe ministrul Apărării…

— Astăzi. În particular.

— Vorbeşti serios? N-am cum…

— Oliver, Majlis – consiliul lor – este extrem de influent în lumea arabă. Este respectat de toate celelalte state arabe. E posibil să-ţi propună o soluţie. Ştiu că nu este tocmai ortodox, dar cred că trebuie să te întâlneşti cu el.

— Să mi se aranjeze atunci…

— Mă ocup eu.

S-a lăsat o tăcere de durată.

— Unde vor să ne întâlnim?

— Au un iaht ancorat în golful Chesapeake, lângă Annapolis. Te duc acolo cu cea mai mare discreţie.

Oliver rămăsese tăcut, cu ochii în tavan. Într-un târziu, apăsă pe butonul interfonului:

— Anulează toate întâlnirile din după-amiaza asta.

*

Iahtul, un Feadship de aproape şaptezeci de metri, era tras la mal. Îl aşteptau. Toţi membrii echipajului erau arabi.

— Bine aţi venit, domnule preşedinte, îi spuse Ali al Fulani, şeful unuia dintre Emirate. Poftiţi la bord.

Oliver păşi pe punte şi Ali al-Fulani îi făcu semn unui membru al echipajului. Peste câteva momente iahtul porni.

— Să coborâm.

Perfect. Ca să pot fi ucis sau răpit. E cel mai idiot lucru pe care l-am făcut vreodată. Sau poate că m-au adus aici ca să poată ataca liniştiţi Israelul, iar eu să nu pot da ordinul de contraatac. De ce dracu' l-am lăsat pe Tager să mă bage în chestia asta?

Oliver îl urmă pe Ali al-Fulani pe scări până în salonul somptuos decorat în stil oriental. Patru arabi vânjoşi stăteau de pază. Bărbatul impozant aşezat pe canapea se ridică la intrarea lui Oliver.

Ali al-Fulani făcu prezentările:

— Domnule preşedinte, Majestatea sa regele Hamad al Ajmanului.

Cei doi şi-au strâns mâinile.

— Majestatea voastră.

— Vă mulţumesc pentru că aţi acceptat să veniţi, domnule preşedinte. Doriţi un ceai?

— Nu, mulţumesc.

— Vă veţi da seama că a meritat să veniţi, începu regele Hamad. Domnule preşedinte, timp de secole, ne-a fost greu, dacă nu imposibil, să trecem peste problemele care ne despart – filosofice, lingvistice, religioase şi culturale. Acestea sunt motivele pentru care au avut loc atâtea războaie în partea noastră de lume. Când evreii au confiscat pământul palestinienilor, nimeni din Omaha sau Kansas nu a suferit. Viaţa lor şi-a urmat cursul. Când o sinagogă din Ierusalim a fost bombardată, italienilor din Roma sau Veneţia puţin le-a păsat.

Oliver nu ştia unde vrea să ajungă. Era oare un avertisment pentru declanşarea unui potenţial război?

— O singură parte a lumii are de suferit din cauza războaielor din Orientul Mijlociu. Şi aceasta este chiar Orientul Mijlociu.

Se aşeză în faţa lui Oliver.

— E timpul ca această nebunie să înceteze.

Acum e acum, gândi Oliver.

— Statele arabe şi Majlis m-au autorizat să vă fac o ofertă.

— Ce fel de ofertă?

— O ofertă de pace.

— Pace?

— Vrem să facem pace cu aliatul vostru, Israel. Embargourile dumneavoastră împotriva Iranului şi a altor state arabe ne costă miliarde de dolari. Nu mai vrem aşa ceva. Dacă Statele Unite sunt de acord să fie garant, statele arabe, inclusiv Iranul, Libia şi Siria, doresc să negocieze un tratat de pace permanentă cu Israelul.

Oliver era uluit.

— Faceţi asta pentru…

— Vă asigur că nu din dragoste pentru israelieni sau pentru americani. E în interesul nostru. Prea mulţi dintre fiii noştri au căzut victimă acestei nebunii. Ne-am săturat. Ajunge. Vrem să avem libertatea să ne vindem petrolul în toată lumea. Dacă trebuie, vom intra în război, dar preferăm pacea.

— Aş bea un ceai, spuse Oliver după ce răsuflase adânc.

*

— Mi-ar fi plăcut să fii acolo, îi spuse Oliver lui Peter Tager. A fost incredibil. Sunt pregătiţi de război, dar nu-l doresc. Sunt pragmatici. Vor să-şi vândă petrolul, aşa că preferă pacea.

— E fantastic, răspunse Tager entuziasmat. Când totul se va termina, vei fi un erou.

— Şi pot să fac totul de unul singur. Nu e nevoie să treacă prin Congres. Voi avea o discuţie cu primul ministru al Israelului. Îl vom ajuta să ajungă la o înţelegere cu ţările arabe. Îl privi pe Tager şi spuse cu un aer vinovat: Vreme de câteva minute am crezut că vor să mă răpească.

— N-aveau nici o şansă, îl asigură Tager. Erau urmăriţi de o vedetă rapidă şi de un elicopter.

*

— Senatorul Davis doreşte să vă vadă, domnule preşedinte. Nu are audienţă, dar spune că e urgent.

— Anulează-mi întâlnirea următoare şi invită-l pe senator.

Uşa se deschise şi senatorul intră în Biroul Oval.

— Ce surpriză plăcută, Todd. Totul e în regulă?

— E bine, Oliver. Am trecut numai să-ţi spun câteva cuvinte.

Oliver zâmbi.

— Am o agendă cam încărcată, dar pentru tine…

— Numai câteva minute. Tocmai m-am întâlnit cu Tager. Mi-a spus de întâlnirea ta cu arabii.

— Nu-i aşa că e extraordinar? zâmbi Oliver. Se pare că în sfârşit vom avea pace în Orientul Mijlociu. Lovi cu degetul în masă. După zeci de ani! Cu asta administraţia mea va rămâne în istorie.

Vocea senatorului Davis se auzi vlăguită:

— Te-ai gândit bine, Oliver?

— Poftim? Ce vrei să spui?

— Cuvântul pace e un cuvânt simplu, dar are o grămadă de implicaţii. Pacea nu aduce beneficii financiare. Pe timp de război se cumpără armament

fabricat în Statele Unite în valoare de miliarde de dolari. Nu ai nevoie de arme pe timp de pace. Dacă Iranul nu-şi poate vinde petrolul, preţul creşte şi beneficiază Statele Unite.

Oliver îl asculta nevenindu-i să creadă.

— Todd, e ocazia vieţii mele.

— Nu fi naiv, Oliver. Dacă am fi vrut cu adevărat pace între Israel şi ţările arabe, ar fi fost pace de mult. Israel e o ţară mică. Oricare dintre ultimii cinci-şase preşedinţi i-ar fi putut obliga să încheie pace cu arabii, dar au preferat să lase lucrurile să-şi urmeze cursul. Să nu mă înţelegi greşit. Îmi plac evreii. Am câţiva colegi la Senat.

— Nu-mi vine să cred că…

— Crezi ce vrei, Oliver. Un tratat de pace încheiat acum nu e în interesul ţării noastre. Nu vreau să continui ce-ai început.

— Sunt nevoit să merg mai departe.

— Nu-mi spune mie ce eşti nevoit şi ce nu, Oliver. Eu sunt cel care ştie asta. Nu uita cine te-a pus în scaunul ăsta.

— Todd, poate că nu mă respecţi pe mine, dar ar trebui să respecţi scaunul ăsta. Nu contează cine m-a pus aici, contează că eu sunt preşedintele.

Senatorul se ridică în picioare.

— Preşedinte? Eşti un nimeni pe care eu l-am făcut cineva. Eşti marioneta mea, Oliver. Eşti aici să primeşti ordine, nu să le dai.

Oliver îl privi îndelung.

— Câte terenuri petrolifere au prietenii tăi, Todd?

— Nu e treaba ta. Dacă mergi mai departe, eşti un om terminat. Mă auzi? Ai douăzeci şi patru de ore să-ţi revii.

*

În aceeaşi zi, la cină, Jan i-a spus:

— Tata m-a rugat să vorbesc cu tine, Oliver. E foarte necăjit.

Se uită peste masă la soţia lui şi gândi: *Va trebui să lupt şi cu tine.*

— Mi-a povestit totul.

— Aşa?

— Da. Şi cred că ceea ce vrei să faci este un lucru extraordinar.

Lui Oliver i-a trebuit ceva timp să înţeleagă.

— Dar tatăl tău se opune.

— Ştiu. Şi n-are dreptate. Dacă vor să facă pace, tu trebuie să-i ajuţi.

Oliver o asculta privind-o cu atenţie. Se gândea cât de bine se descurcase în calitate de Primă Doamnă a ţării. Se implicase în acţiuni caritabile şi devenise avocatul a o duzină de cazuri importante. Era încântătoare, inteligentă şi bună – parcă o vedea pentru prima oară. *Ce tot caut? Am acasă tot ce-mi pot dori.*

— Stai mult la întâlnirea din seara asta?

— Nu, răspunse Oliver gândind. O anulez şi stau acasă.

Au făcut dragoste pentru prima oară după săptămâni întregi şi a fost minunat. Primul gând care i-a venit de dimineaţă a fost: *îi spun lui Peter să renunţe la apartament.*

*

O notiţă găsită pe birou a doua zi de dimineaţă conţinea următoarele:

Vreau să ştiţi că sunt un admirator al dumneavoastră şi nu vreau să vă fac

nici un rău. Pe data de 15 eram în garajul de la Monroe Arms şi am fost foarte surprins să vă văd acolo. A doua zi, când am citit despre uciderea tinerei fete, mi-am dat seama de ce a fost nevoie să vă întoarceţi pentru a şterge amprentele din lift. Sunt sigur că povestea mea ar interesa orice ziar şi ar plăti o grămadă de bani pentru ea. Însă, aşa cum v-am mai spus, sunt un admirator al dumneavoastră. Însă nu vreau să vă fac rău. Nu mi-ar strica un ajutor financiar şi, dacă sunteţi de acord, totul va rămâne între noi. Vă las timp de gândire câteva zile, până când vă voi contacta din nou.

Un prieten

— Iisuse! şopti Sime Lombardo. E incredibil. Cum a ajuns aici?

— Prin poştă, spuse Tager. Pentru preşedinte, „personal”.

— O fi vreun nebun care încearcă să… presupuse Sime Lombardo.

— Nu putem să riscăm, Sime. N-am crezut o clipă că e adevărat, dar fie şi numai zvonul l-ar putea distruge pe preşedinte. Trebuie să-l protejăm.

— Cum?

— Pentru început, trebuie să aflăm expeditorul.

*

Peter Tager s-a dus la sediul FBI de pe Pennsylvania Avenue nr. 10, la agentul special Clay Jacobs.

— Ziceai că e urgent, Peter?

— Da. Tager deschise servieta şi scoase o foaie de hârtie. O aruncă peste birou. Clay Jacobs o luă şi începu să citească:

„Vreau să ştiţi că sunt un admirator al dumneavoastră… Vă las timp de gândire câteva zile până când vă voi contacta din nou”.

Restul scrisorii fusese şters.

— Ce-i asta? întrebă Jacobs ridicând privirea de pe foaie.

— Strict secret. Preşedintele vrea să ştie cine a trimis-o. Vezi dacă are amprente.

Clay Jacobs studia mai departe hârtia, încruntându-se.

— Este extrem de neobişnuit, Peter.

— De ce?

— Nu-mi miroase a bine.

— Preşedintele nu vrea decât numele persoanei care a scris textul.

— Se poate dacă are amprente.

— Desigur – dacă are amprente.

— Aşteaptă aici.

Jacobs se ridică şi ieşi din birou.

Peter Tager rămase pe loc. Se uita pe fereastră gândindu-se la scrisoare şi la posibilele ei consecinţe.

Exact peste şapte minute, Clay Jacobs reveni.

— Ai noroc.

— Ai găsit ceva? întrebă Peter, simţindu-şi bătăile inimii.

— Da.

Jacobs îi înmână o bucată de hârtie.

— Omul nostru a fost implicat acum un an într-un accident de maşină. Se numeşte Carl Gorman. E recepţioner la Monroe Arms.

Rămase tăcut o vreme, privindu-l pe Tager.

— Mai pot să te ajut cu ceva?

— Nu, spuse Tager cu sinceritate.

*

— Frank Lonergan pe linia trei, domnişoară Stewart. Spune că e urgent.

Leslie ridică receptorul:

— Frank?

— Eşti singură?

— Da.

Îl auzi trăgând aer în piept.

— OK. Începem.

Omul vorbi zece minute fără întrerupere.

*

Leslie Stewart năvăli în biroul lui Matt Baker.

— Trebuie să vorbim, Matt. Se aşează în faţa lui. Ce părere ai dacă-ţi spun că Oliver Russell este implicat în uciderea lui Chloe Houston?

— Pentru început aş zice că eşti paranoică şi că de data asta sari peste cal.

— Frank Lonergan mi-a telefonat. A vorbit cu doamna Houston, care nu crede că Paul Yerby i-a omorât fiica. A vorbit cu părinţii lui Yerby. Nici ei nu cred asta.

— Nici nu mă aşteptam, replică Matt. Dacă e singurul argu…

— E numai începutul. Frank a fost la morgă şi a vorbit cu procurorul. După spusele acestuia, cureaua era atât de strânsă în jurul gâtului copilului, că au trebuit să o taie.

— Aşa? întrebă Matt care devenise atent.

— Frank s-a dus după lucrurile băiatului. Cureaua era acolo, intactă.

— Vrei să spui că a fost omorât în închisoare şi că s-a simulat o sinucidere?

— Nu vreau să spun nimic. E vorba de fapte. Odată, de mult, Oliver Russell a încercat să mă facă să iau Ecstasy. Când candida pentru funcţia de guvernator, o femeie a murit din cauza acestui drog. Când era guvernator, secretara lui a fost găsită în parc, în comă, datorită aceluiaşi drog. Lonergan a aflat că Oliver a sunat la spital şi a sugerat să fie lăsată să moară. În noaptea în care Chloe Houston a fost ucisă, cineva a sunat din apartamentul imperial la Casa Albă. Frank a verificat registrele centralei hotelului. Pagina zilei de cincisprezece lipseşte. Secretara care se ocupă cu agenda preşedintelui i-a spus lui Lonergan că Russell a avut o întâlnire cu generalul Whitman în seara aceea. Nu a avut loc nici o întâlnire. Frank a aflat de la doamna Houston că Chloe era în tur la Casa Albă şi avea o întâlnire cu preşedintele.

O bună bucată de vreme tăcură amândoi.

— Unde e Frank Lonergan? întrebă Matt.

— Încearcă să dea de urmele lui Carl Gorman, recepţionerul care a rezervat apartamentul imperial.

*

— Îmi pare rău, dar nu obişnuim să dăm informaţii despre angajaţii noştri, spunea Jeremy Robinson.

Frank Lonergan insistă.

— Nu vreau decât adresa de acasă pentru…

— Nu v-ar fi de nici un folos. Domnul Gorman e plecat în concediu.

Lonergan ridică din umeri.

— Păcat. Voiam doar să completez nişte pete albe.

— Pete albe?

— Da. Facem un reportaj despre moartea fiicei doamnei guvernator Houston în hotelul dumneavoastră. Ei bine, va trebui să mă descurc fără Gorman.

Luă un carnet şi un stilou:

— De când funcţionează acest hotel? Vreau să ştiu totul despre trecut, despre clientelă…

Jeremy Robinson se încruntă.

— Stai puţin. Nu cred că e nevoie. Vreau să spun, s-ar fi putut petrece în orice alt hotel.

— Ştiu, dar s-a întâmplat aici. Hotelul dumneavoastră va fi la fel de celebru ca Watergate.

— Domnule…

— Lonergan.

— Domnule Lonergan, v-aş rămâne recunoscător dacă aţi putea… ştiţi, acest gen de publicitate nu e de dorit. Nu se poate cumva…?

Lonergan căzu puţin pe gânduri.

— Păi, dacă aş putea vorbi cu domnul Gorman, aş privi altfel lucrurile.

— Foarte bine. Vă dau adresa.

*

Frank Lonergan era nervos. Pe măsură ce faptele se dezvăluiau, devenea din ce în ce mai clar că avea de-a face cu o conspiraţie şi cu o încercare de muşamalizare a crimei la cel mai înalt nivel. Hotărî să treacă pe acasă înainte de a se duce să-l caute pe recepţionerul de la hotel. Rita, soţia lui, era în bucătărie pregătind masa. Era o roşcată micuţă cu ochi verzi scânteietori şi cu tenul alb. Se întoarse surprinsă spre soţul ei.

— Frank, ce cauţi acasă în mijlocul zilei?

— M-am gândit să trec să te văd.

Îl privi gânditoare.

— Nu. E altceva la mijloc. Ce e?

— De când n-ai mai văzut-o pe maică-ta? o întrebă el după o ezitare.

— Am văzut-o săptămâna trecută. De ce?

— Ce-ar fi să-i mai faci o vizită?

— S-a întâmplat ceva? îi zâmbi.

— Ce să se întâmple? Se îndreptă spre poliţa de deasupra căminului. Ar trebui să ştergi praful. Aici vor sta un premiu Pulitzer şi un Peabody.

— Ce tot spui?

— Fac o anchetă care va întoarce lumea cu susu-n jos. Oameni importanţi adică. E cel mai interesant reportaj pe care l-am făcut vreodată.

— Şi de ce vrei să mă duc la mama?

El ridică din umeri.

— Există o şansă mică, dar foarte mică, ca situaţia să devină periculoasă. Sunt oameni care nu doresc ca lucrurile să iasă la iveală. M-aş simţi mai bine dacă ai lipsi câteva zile, până se termina totul.

— Dar dacă tu eşti în pericol…

— Nu e nici un pericol.

— Eşti sigur că nu ţi se poate întâmpla nimic?

— Absolut. Împachetează câteva lucruri. Am să te sun diseară.

— Bine, acceptă Rita.

Lonergan îşi privi ceasul.

— Te duc la gară.

*

O oră mai târziu, Lonergan se oprea în faţa unei case modeste de cărămidă din cartierul Wheaton. Coborî din maşină, merse la uşa din faţă şi sună. Niciun răspuns. Insistă. Uşa se deschise brusc, lăsând să se vadă o femeie masivă între două vârste, privindu-l bănuitoare.

— Da?

— Sunt de la Fisc, spuse Lonergan fluturând o legitimaţie. Vreau să vorbesc cu domnul Carl Gorman.

— Fratele meu nu este acasă.

— Ştiţi unde este?

— Nu, răspunse ea, mult prea repede însă.

Lonergan dădu din cap.

— Păcat. Ar trebui să începeţi să vă strângeţi lucrurile. Departamentul nostru va trimite un camion.

Lonergan pornise deja pe alee spre maşină.

— O clipă! Ce camion? Despre ce e vorba? Lonergan se opri şi se întoarse cu faţa la ea.

— Nu v-a spus nimic fratele dumneavoastră?

— Ce să-mi spună?

Lonergan făcu câţiva paşi înspre casă.

— Are probleme.

— Ce fel de probleme? întrebă ea îngrijorată.

— Mă tem că nu am voie să vorbesc despre asta. Fratele dumneavoastră pare un om de treabă.

— Este, spuse ea cu ardoare. Carl e un om minunat.

Lonergan încuviinţă.

— Aşa mi s-a părut şi mie când l-am anchetat la birou.

— Ce fel de anchetă? întrebă ea, intrând în panică.

— Ne-a înşelat asupra venitului său. Păcat. Voiam să-i spun că există o portiţă de scăpare, dar… Dacă nu e aici…

Dădu iar să plece.

— Aşteaptă! Este… e la cabana de pescuit. N-ar fi trebuit să spun nimănui.

— Puteţi avea încredere în mine.

— Nu, adică e altceva. E la cabana Sunshine de pe lacul Richmond, în Virginia.

— Perfect. Am să-l caut acolo.

— Ar fi bine. Sunteţi sigur că se poate rezolva problema?

— Foarte sigur, răspunse Lonergan. Am să mă ocup de asta.

*

Lonergan o luă pe drumul spre sud. Până la Richmond erau mai puţin de o sută cincizeci de kilometri. Cu ani în urmă, într-o vacanţă Lonergan pescuise cu succes acolo.

Spera ca şi de data asta să aibă la fel de mult succes.

*

Ploua mărunt, dar pe Carl Gorman nu-l deranja. Se spune că pe o asemenea vreme muşcă peştele. Dădea la biban, folosind ca momeală buşteni atârnaţi în undiţă. Valurile se izbeau clipocind de mica lui barcă şi momeala se

vedea neatinsă, în spatele bărcii. Peştele nu se grăbea, dar nu-i păsa. Nu fusese niciodată mai fericit. Va fi mai bogat decât în visele lui cele mai frumoase. Avusese noroc cu carul. *Omul potrivit la locul potrivit, în momentul potrivit.* Se întorsese la Monroe Arms pentru că îşi uitase haina şi tocmai se pregătea să iasă din garaj când uşa ascensorului privat se deschisese. Când a văzut cine iese, a înlemnit în maşină. L-a văzut pe om întorcându-se, ştergând amprentele, plecând în cele din urmă.

A pus totul cap la cap abia a doua zi, când a citit în ziare despre crimă. Într-un fel, îi părea rău pentru el. *Chiar îmi place individul. Numai că, atunci când eşti atât de celebru, nu te poţi ascunde. Lumea te ştie oriunde te duci. Va plăti ca să-mi ţin gura. Nu are încotro. O sută de mii, pentru început. Apoi va continua să plătească. Poate că voi cumpăra un castel în Franţa sau în Elveţia.*

Simţi o zvâcnitură la capătul firului şi trase. Simţea cum peştele încearcă să scape. *Nu pleci nicăieri. Te-am prins.*

Auzi apoi zgomotul unei vedete mari şi rapide apropiindu-se. Asemenea vase puternice n-ar trebui să aibă voie pe lac. Sperie tot peştele. Vedeta venea drept spre el.

— Nu vă apropiaţi prea mult! strigă Carl. Vasul îşi menţinea direcţia.

— Hei! Atenţie! Uitaţi-vă pe unde mergeţi. Pentru numele lui Dumnezeu…

Vasul despică bărcuţa în două, iar Gorman dispăru în adâncuri.

Beţiv nenorocit! Încerca să iasă la suprafaţă, să ia o gură de aer. Vasul se învârtea în cerc şi se îndrepta spre el. Ultimul lucru pe care Carl Gorman l-a simţit înainte ca vasul să-i sfărâme ţeasta a fost zvâcnetul peştelui la capătul firului.

*

Când Frank Lonergan a ajuns, locul era împânzit de echipajele poliţiei, o maşină de pompieri şi o ambulanţă. Ambulanţa tocmai pleca.

Frank s-a dat jos din maşină şi s-a apropiat de un gură-cască:

— Ce e vânzoleala asta?

— Un individ a avut un accident pe lac. Săracu’. N-a mai rămas mare lucru din el.

Lonergan a înţeles.

*

La miezul nopţii, Frank Lonergan, singur în apartament, scria la computer articolul care urma să-l distrugă pe preşedintele Statelor Unite. Un articol care merita premiul Pulitzer. Nu se îndoia. Avea să fie la fel de celebru ca Woodward sau ca Bernstein. Era povestea secolului.

Îl întrerupse soneria de la uşă. Se ridică şi se duse la uşa din faţă.

— Cine e?

— Un colet de la Leslie Stewart.

A mai găsit ceva informaţii. Deschise uşa. O strălucire metalică şi apoi o durere insuportabilă i-a străpuns pieptul.

Apoi nimic.

20

Camera de zi din apartamentul lui Frank Lonergan arăta ca şi când ar fi fost pustiită de un uragan în miniatură. Toate sertarele de la dulapuri şi de la birou erau deschise, iar conţinutul lor împrăştiat pe jos.

Nick Reese privea la cei ce ridicau trupul lui Frank Lonergan.

— Ai găsit arma crimei? îl întrebă pe detectivul Steve Brown.

— Nu.

— Ai vorbit cu vecinii?

— Da. Blocul e ca o grădină zoologică plină cu maimuţe. N-au auzit nimic, n-au văzut nimic. Nada. Doamna Lonergan e în drum spre casă. A auzit la radio. În ultimele şase luni au avut loc în bloc alte două spargeri şi...

— Nu cred că e vorba de o spargere.

— Ce vrei să spui?

Lonergan a fost ieri la noi la sediu, după lucrurile lui Paul Yerby. Tare aş vrea să ştiu la ce reportaj lucra. N-ai găsit nici o hârtie?

— Nu.

— Nici o notiţă?

— Nimic.

— Aşadar – ori era foarte ordonat, ori cineva s-a obosit să facă curat.

Reese se apropie de masa de lucru. Un cablu neconectat la nimic atârna de pe masă. Reese îl ridică.

— Ce-i ăsta?

— Un cablu de computer, răspunse detectivul Brown. A fost un computer aici. Poate găsim nişte discuri. Or fi luat ei computerul, dar poate au rămas fişiere salvate pe dischete.

*

Au găsit discheta în servieta din maşina lui Lonergan. Reese i-o dădu lui Brown.

— Să mergem la sediu. Ar putea avea o cheie. Pune-l pe Chris Colby să arunce o privire. Se pricepe.

Uşa apartamentului se deschise, lăsând-o să treacă pe Rita Lonergan.

— Doamna Lonergan?

— Cine sun...

— Detectivul Nick Reese, Omucideri. Detectivul Brown.

Rita aruncă o privire înjur.

— Unde e...?

— Corpul soţului dumneavoastră a fost ridicat, doamnă, îmi pare rău. Ştiu că nu e momentul, dar aş vrea să-mi răspundeţi la câteva întrebări.

Se uită la el şi dintr-o dată ochii ei se umplură de spaimă. Reese nu se aşteptase la această reacţie. De ce-i era frică?

— Soţul dumneavoastră lucra la un reportaj, nu-i aşa?

Auzea vocea lui Frank ca un ecou. *„Fac o anchetă care va întoarce lumea cu susu-n jos. Oameni importanţi adică. E cel mai interesant reportaj pe care l-am făcut vreodată.”*

— Doamnă?

— Eu... nu ştiu nimic.

— Nu ştiţi la ce lucra?

— Nu. Frank nu-mi vorbea niciodată despre munca lui.

Era evident că minţea.

— Ştiţi cine ar fi avut interes să-l omoare? Se uită la rafturi şi la sertare.

— Presupun că a fost un hoţ.

Detectivii se uitară unul la altul.

— Dacă se poate, aş vrea să rămân singură. Este o experienţă îngrozitoare.

— Desigur. Putem să vă ajutăm cu ceva?

— Nu. Doar… Lăsaţi-mă singură.

— Ne vom întoarce, promise Nick Reese.

*

Întors la sediul poliţiei, Reese l-a sunat pe Matt Baker.

— Mă ocup de cazul morţii lui Frank Lonergan, spuse el. Puteţi să-mi spuneţi la ce lucra?

— Da. Frank investiga cazul Chloe Houston.

— Înţeleg. V-a predat deja articolul?

— Nu. Tocmai îl aşteptam, dar…

Matt tăcu.

— Vă mulţumesc, domnule Baker.

— Dacă aflaţi ceva, mă ţineţi la curent?

— Veţi fi primul informat, il asigură Reese.

*

A doua zi de dimineaţă, Dana Evans a intrat în biroul lui Tom Hawkins.

— Vreau să fac un reportaj despre moartea lui Frank. Trebuie să stau de vorbă cu văduva lui.

— Bună idee, am să-ţi dau o echipă.

După-amiază târziu, Dana şi echipa ei au parcat în faţa clădirii unde locuia Frank Lonergan. Dana s-a apropiat de uşă şi a sunat. Era genul de interviu pe care îl detesta. Găsea îngrozitor faptul că se arătau la televizor victimele crimelor oribile, dar i se părea şi mai grav amestecul în viaţa familiilor lovite de catastrofă.

Rita Lonergan apăru în uşă.

— Ce dori…?

— Mă scuzaţi că vă deranjez, doamnă Lonergan. Sunt Dana Evans de la WTE. Aş vrea să ştim ce părere aveţi…

Rita Lonergan încremeni pentru câteva secunde, apoi începu să ţipe:

— Ucigaşilor! Le întoarse spatele şi fugi în casă.

Dana se întoarse şocată spre cameraman:

— Aşteaptă aici.

Intră în casă şi o găsi pe Rita Lonergan în dormitor.

— Doamnă…

— Ieşi afară. Mi-aţi omorât bărbatul.

Dana era uluită:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ziarul i-a dat însărcinarea asta atât de periculoasă că a trebuit să plec de acasă pentru că el… lui i-a fost frică pentru viaţa mea.

— La… la ce reportaj lucra?

— Nu mi-a spus. Se lupta să-şi învingă criza de isterie. Mi-a spus doar că e foarte… foarte periculos. Spunea ceva de premiul Pulitzer şi…

Începuse să plângă.

Dana se apropie de ea şi o înconjură cu braţul.

— Îmi pare foarte rău. Ce v-a mai spus?

— Nimic. Zicea că trebuie să plec şi m-a dus la gară. Se ducea să-l vadă pe unul, un recepţioner de hotel.

— Ce hotel?

— Monroe Arms.

*

— Nu ştiu ce căutaţi aici, domnişoară Evans, protesta Jeremy Robinson. Lonergan mi-a promis că dacă cooperez nu se va mai face nici un fel de publicitate în jurul hotelului.

— Domnule Robinson, Lonergan a murit. Vreau doar nişte informaţii.

Jeremy Robinson clătină din cap.

— Nu ştiu nimic.

— Ce i-aţi spus ieri lui Frank?

— Mi-a cerut adresa lui Carl Gorman, recepţionerul. I-am dat-o.

— Lonergan s-a dus să-l vadă?

— N-am nici o idee.

— Vreau adresa.

Jeremy se uită la ea şi ridica din umeri.

— Foarte bine. Locuieşte împreună cu sora lui.

În câteva minute, Dana avea adresa. Robinson o urmări cu privirea ieşind din hotel, apoi ridică receptorul şi formă numărul de la Casa Albă.

Se mira că toată lumea se interesa de acest caz.

*

Chris Colby, expertul în computere, intră în biroul detectivului Reese ţinând în mână o dischetă. Aproape tremura de emoţie.

— Ce conţine? întrebă Reese.

— N-o să-ţi vină să crezi. Am scos textul la imprimantă. Detectivul Reese începu să citească şi o expresie de neîncredere i se întipări pe faţă.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă el. Trebuie să-i arăt asta căpitanului Miller.

*

Când căpitanul Otto Miller termină de citit, îi spuse lui Reese:

— N-am văzut aşa ceva în viaţa mea!

— Nu s-a întâmplat niciodată una ca asta! replică Reese. Ce dracu’ putem să facem?

— Cred că e treaba procurorului general al Statelor Unite.

*

Se aflau toţi în biroul procurorului general Barbara Gatlin – directorul FBI, Scott Brandon, şeful poliţiei din Washington, Dean Bergstrom, directorul CIA, James Frisch şi şeful Curţii Supreme de Justiţie, Edgar Graves. Barbara Gatlin spunea:

— Domnilor, v-am chemat pentru că am nevoie de sfaturile dumneavoastră. Să fiu sinceră, nu prea ştiu ce trebuie să fac. Situaţia cu care ne confruntăm e unică. Frank Lonergan a fost reporter la *Washington Tribune*. În momentul în care a fost ucis se afla în plină investigaţie asupra morţii lui Chloe Houston. Vă voi citi o copie a fişierului din discheta găsită de poliţie în maşina lui Frank Lonergan. Începu să citească cu voce tare:

— „Am toate motivele să cred că preşedintele Statelor Unite a comis cel

puţin o crimă şi este implicat în alte patru…”

— Poftim! exclamă Scott Brandon.

— Lăsaţi-mă să continuu. „Am obţinut informaţii din cele mai variate surse. Leslie Stewart, proprietarul publicaţiei *Washington Tribune,* este gata să jure că Oliver Russell a încercat mai demult să o convingă să ia un drog interzis, numit Ecstasy.

Când Oliver Russell a candidat pentru postul de guvernator al statului Kentucky, Lisa Burnette, o secretară, a încercat să-l dea în judecată pentru hărţuire sexuală. Russell i-a spus unui coleg că va sta de vorbă cu ea. A doua zi, cadavrul Lisei Burnette a fost găsit în râul Kentucky. Murise din cauza unei supradoze de Ecstasy.

Secretara guvernatorului Oliver Russell, Miriam Friedland, a fost găsită inconştientă pe o bancă, noaptea. Era în comă datorită unei supradoze de Ecstasy. Poliţia a aşteptat să iasă din comă pentru a afla cine i-a dat drogul. Oliver Russell a telefonat la spital şi a sugerat să fie deconectată de la aparatura care o menţinea în viaţă. Miriam Friedland a murit fără să-şi fi revenit vreodată.

Chloe Houston a fost omorâtă de o supradoză de Ecstasy. Am aflat că în noaptea morţii sale s-a dat un telefon la Casa Albă din apartamentul în care a fost găsită. Când am vrut să verific în registrul centralei, pagina zilei respective lipsea.

Mi s-a spus că preşedintele avea fixată o întâlnire în noaptea crimei, dar am descoperit că a fost anulată. Nimeni nu ştie ce a făcut preşedintele în noaptea aceea.

Paul Yerby a fost reţinut ca suspect de uciderea lui Chloe Houston. Căpitanul Otto Miller a raportat la Casa Albă despre reţinerea băiatului. A doua zi de dimineaţă, Yerby a fost găsit spânzurat în celulă. S-a presupus că s-a sinucis cu cureaua de la pantaloni, dar, când m-am uitat prin lucrurile lui la poliţie, cureaua lui era acolo, intactă.

Printr-un prieten de la FBI am aflat că la Casa Albă a ajuns o scrisoare de şantaj. Preşedintele Russell a cerut FBI-ului să caute amprente. Cea mai mare parte a scrisorii de şantaj era ştearsă, dar, cu ajutorul unui infrascop, s-a putut descifra tot textul.

Amprentele de pe scrisoare au fost identificate ca fiind ale lui Carl Gorman, recepţioner la Monroe Arms, probabil singurul în măsură să cunoască identitatea persoanei care a reţinut apartamentul în care fata a fost ucisă. Gorman era plecat la cabana de pescuit când numele lui s-a aflat la Casa Albă. Când am ajuns la cabană, Gorman murise în ceea ce părea a fi un accident.

Sunt prea multe legături între aceste crime pentru a fi doar pure coincidenţe. O să continuu investigaţiile, dar cinstit vorbind, mi-e frică. Cel puţin am totul înregistrat, în cazul în care mi s-ar întâmpla ceva. Mai multe detalii, pe mai târziu."

— Doamne Dumnezeule! exclamă James Frisch. E… oribil. Nu-mi vine să cred.

Procurorul general spuse:

— Lonergan ştia toate astea şi probabil că a fost omorât pentru a nu transmite informaţiile mai departe.

— Şi noi ce facem acum? întrebă şeful Curţii Supreme, Graves. Îl întrebăm pe preşedintele Statelor Unite dacă a ucis o jumătate de duzină de oameni?

— E o întrebare bună. Îl punem sub acuzaţie? Îl arestăm? Îl aruncăm în închisoare?

— Înainte de orice altceva, spuse generalul Gatlin, cred că trebuie să-i arătăm înregistrarea preşedintelui însuşi şi să-i dăm şansa s-o comenteze.

Toată lumea murmură aprobator.

— Dar vreau să emiteţi şi un mandat de arestare, pentru cazul în care va fi nevoie.

Unul dintre bărbaţii aflaţi în cameră se gândi: *Trebuie să-l informez pe Peter Tager.*

*

Peter Tager puse receptorul în furcă şi rămase nemişcat mult timp, gândindu-se la ceea ce auzise. Se ridică şi o luă pe coridor spre biroul lui Deborah Kanner.

— Trebuie să-l văd pe preşedinte.

— Are o întâlnire. Dacă puteţi să…

— Trebuie să-l văd acum, Deborah. E urgent. Ea observă figura răvăşită.

— Aşteptaţi puţin.

Ridică receptorul şi apăsă pe buton. Mă scuzaţi că vă întrerup, domnule preşedinte. Domnul Tager este aici şi spune că trebuie să vă vorbească. Ascultă câteva clipe. Mulţumesc.

Închise telefonul şi se întoarse către Tager.

— Peste cinci minute.

*

Cinci minute mai târziu, Peter Tager se găsea cu preşedintele în Biroul Oval.

— Ce e atât de important, Peter?

Tager respiră adânc.

— Procurorul general şi FBI-ul cred că eşti implicat în şase crime.

Oliver zâmbi.

— Ce glumă mai e şi asta?

— Nu e. Acum se îndreaptă spre noi. Ei cred că ai omorât-o pe Chloe Houston şi…

Oliver păli.

— Cum?

— Ştiu, e curată nebunie. Din ce mi s-a spus, se pare că toate probele sunt circumstanţiale. Sunt convins că poţi explica unde ai fost în noaptea în care a murit fata.

Oliver nu spuse nimic.

Peter Tager aştepta.

— Oliver, ai o explicaţie, nu-i aşa?

Oliver scoase un oftat.

— Nu, nu am.

— Dar trebuie!

Oliver îngăimă cu greu:

— Peter, vreau să fiu singur.

*

Peter Tager se duse să-l vadă pe senatorul Davis la Capitoliu.

— Ce e atât de urgent, Peter?

— Este… e în legătură cu preşedintele.

— Da? Ce anume?

— Procurorul general şi FBI-ul îl bănuiesc de crimă.

Senatorul Davis rămase nemişcat, holbându-se la Tager.

— Despre ce dracu' vorbeşti?

— Sunt convinşi că Oliver a comis câteva crime. Am informaţia de la un prieten care lucrează la FBI.

Tager îi relată senatorului Davis tot ce ştia despre probe. Când termină, senatorul Davis zise încet:

— Ticălos cretin! Ai idee ce înseamnă toate astea?

— Da. Domnule. Înseamnă că Oliver…

— Să-l ia dracu' pe Oliver. Am pierdut ani ca să-l aduc acolo unde voiam. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu el. Acum eu am controlul, Peter. Am puterea. Şi n-am de gând ca din cauza prostiei lui Oliver să pierd totul. N-am să permit nimănui una ca asta!

— Nu văd cum ai putea…

— Ai spus că probele sunt circumstanţiale?

— Exact. Mi s-a transmis că nu au probe serioase. Dar nu are alibi.

— Unde e preşedintele acum?

— În Biroul Oval.

— Am câteva veşti bune pentru el, zise senatorul Davis.

*

Senatorul Davis şi Oliver şedeau faţă în faţă în Biroul Oval.

— Am auzit nişte lucruri foarte supărătoare, Oliver. E o nebunie, bineînţeles. Nu înţeleg cum ar putea cineva să creadă că tu…

— Nici eu nu înţeleg. N-am făcut nimic rău, Todd.

— Sunt sigur de asta. Dar dacă se aude că ai fost suspectat de astfel de crime oribile – îţi dai seama ce repercusiuni ar avea asupra poziţiei tale, nu-i aşa?

— Bineînţeles, dar…

— Eşti o persoană prea importantă ca să permiţi să ţi se întâmple aşa ceva. Din biroul ăsta se conduce lumea, Oliver. Sper că nu vrei să renunţi.

— Todd, nu sunt vinovat de nimic.

— Dar ei cred că eşti. Am auzit că nu ai alibi pentru seara în care a fost omorâtă Chloe Houston.

Urmă un moment de tăcere.

— Nu.

Senatorul Davis zâmbi.

— Ce-i cu memoria ta, fiule? Erai cu mine în seara aceea. Am petrecut toată seara împreună.

Oliver îl privea cu un aer confuz.

— Ce?

— Asta e. Eu sunt alibiul tău. Nimeni n-o să-mi pună la îndoială cuvântul. Nimeni. O să te salvez, Oliver.

Urmă o tăcere prelungită. Oliver murmură:

— Ce vrei în schimb, Todd?

Senatorul Davis dădu aprobator din cap.

— O să începem cu Conferinţa de Pace pentru Orientul Mijlociu. O vei anula. După asta, mai vorbim. Am planuri mari pentru noi. N-o să permitem nimănui să ni se pună în cale.

Oliver zise:

— Nu renunţ la Conferinţa de Pace.

Senatorul Davis miji ochii.

— Ce-ai spus?

— Am hotărât să merg mai departe. Înţelegi, nu e important cât timp rămâne un preşedinte în funcţie, Todd, ci ceea ce face.

Senatorul Davis se înroşi ca racul.

— Eşti conştient de ceea ce faci?

— Da.

Senatorul se aplecă peste birou.

— Nu cred. Ei sunt pe cale de a te acuza de crimă, Oliver. Unde ai de gând să-ţi pui în aplicare nenorocitele tale de planuri – în închisoare? Ţi-ai distrus viaţa, tâmpitule…

Se auzi o voce din interfon.

— Domnule preşedinte, câteva persoane doresc să vă vadă. Procurorul general Gatlin, domnul Brandon de la FBI, şeful Curţii Supreme, Graves, şi…

— Trimite-i înăuntru.

Senatorul Davis spuse furios:

— Mă simt ca şi când aş fi pariat pe calul necâştigător. Am făcut o mare greşeală cu tine, Oliver. Dar tu tocmai ai făcut cea mai mare greşeală a vieţii tale. O să te distrug.

Se deschise uşa şi intră procurorul general Gatlin, urmat de Brandon, Graves şi Bergstrom.

Todd îi salută curtenitor şi ieşi cu paşi mari din încăpere. Barbara Gatlin închise uşa în urma lui. Se apropie de birou.

— Domnule preşedinte, este extrem de neplăcut, dar sper că veţi înţelege situaţia. Trebuie să vă punem câteva întrebări.

Oliver o privi în ochi.

— Am fost informat despre motivul prezenţei dumneavoastră aici. Bineînţeles, nu am nici o legătură cu nici una dintre crimele acelea.

— Sunt convins că toţi au răsuflat uşuraţi auzind acest lucru, domnule preşedinte.

Scott Brandon continuă:

— Şi vă sigur că nici unul dintre noi nu crede cu adevărat că aţi putea fi implicat. Dar a fost făcută o acuzaţie, iar noi nu avem altă soluţie decât să-i dăm curs.

— Înţeleg.

— Domnule preşedinte, aţi folosit vreodată drogul Ecstasy?

— Nu.

Cei din grup se uitară unii la alţii.

— Domnule preşedinte, dacă aţi putea să ne spuneţi unde eraţi pe 15 octombrie, în seara morţii lui Chloe Houston…

Urmă un moment de tăcere.

— Domnule preşedinte?

— Îmi pare rău. Nu pot.

— Dar vă amintiţi cu siguranţă unde vă aflaţi sau ce aţi făcut în seara aceea?

Tăcere.

— Domnule preşedinte?

— Nu – nu mă pot concentra acum. Aş dori să reveniţi mai târziu.

— Cât de târziu? întrebă Bergstrom.

— La ora opt.

Oliver îi urmări cum pleacă. Se ridică şi se îndreptă agale spre camera în care Jan lucra la un birou. Ea ridică ochii când intră pe uşă.

Oliver inspiră adânc şi spuse:

— Jan, trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

*

Senatorul Davis era furibund. *Cum am putut să fiu atât de tâmpit? Am ales prost. Încearcă să distrugă tot ce-am construit. O să vadă el ce păţesc ce-i care mă înşală.* Întârzie la birou timp îndelungat încercând să ia o decizie. În cele din urmă ridică receptorul şi formă un număr.

— Domnişoară Stewart, mi-aţi spus să vă caut atunci când voi avea mai mult de oferit.

— Da?

— Să vă spun întâi ce vreau de la dumneavoastră. De acum înainte, vreau ca *Tribune* să-mi stea la dispoziţie: campanii de presă, editoriale, totul.

— Şi eu cu ce mă aleg? întrebă Leslie.

— Cu preşedintele Statelor Unite. Procurorul general tocmai a emis un mandat de arestare pe numele lui pentru o serie de crime.

Respiraţia de la capătul celălalt al firului se opri. Apoi:

— Continuaţi.

*

Leslie Stewart vorbea atât de repede că Matt Baker nu înţelegea un cuvânt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, calmează-te. Ce încerci să spui?

— Preşedintele! L-am încolţit, Matt. Adineauri am vorbit cu senatorul Davis. Şeful Curţii Supreme de Justiţie, şeful poliţiei, directorul FBI şi procurorul general al Statelor Unite sunt în momentul de faţă în biroul preşedintelui cu un mandat de arestare pe numele lui sub acuzaţia de omucidere. Există o grămadă de probe, Matt, şi nu are alibi. Este evenimentul secolului!

— Nu poţi să publici aşa ceva!

— Adică?! replică ea privindu-l surprinsă.

— Leslie, e mult prea grav... Vreau să spun că trebuie să verifici şi să verifici încă o dată...

— Şi să verific până când apare pe prima pagină în *Washington Post*? Nu, mulţumesc. Nu vreau să scap o asemenea ocazie.

— Nu poţi să-l acuzi pe preşedintele Statelor Unite de omucidere fără să...

Leslie zâmbi.

— Nici n-am de gând, Matt. Trebuie numai să publicăm faptul că s-a emis un mandat de arestare pe numele lui. E suficient pentru a-l distruge.

— Senatorul Davis...

— ... s-a întors împotriva ginerelui său. Crede că preşedintele e vinovat. Aşa mi-a spus.

— Nu-i de-ajuns. Trebuie să verificăm, apoi...

— Cum? S-o întrebăm pe Katharine Graham? Ai înnebunit? Dacă nu publicăm acum, pierdem ocazia.

— Nu pot să te las să faci asta, nu înainte de a verifica...

— Cu cine crezi că vorbeşti? E ziarul meu şi fac ce vreau eu el.

Matt se ridică în picioare.

— E un gest iresponsabil. Niciunul dintre oamenii mei nu va scrie aşa ceva.

— Nici nu trebuie. Voi scrie eu.

— Leslie, dacă faci asta, plec. Serios.

— N-ai să pleci, Matt. Premiul Pulitzer va fi pentru amândoi.

Îl privi cum îi întoarce spatele şi iese din birou.

— Te vei întoarce.

*

Leslie apăsă pe butonul interfonului:

— Să vină Zoltaire.

*

— Vreau să-mi faci horoscopul pentru următoarele douăzeci şi patru de ore.

— Da, domnişoară Stewart. Cu plăcere.

Zoltaire scoase din buzunar efemeris, biblia astrologului. Şi o deschise. Studie poziţia stelelor şi a planetelor şi, pentru o clipă, făcu ochii mari.

— Ce e?

Zoltaire ridică privirea.

— Se va întâmpla ceva foarte, foarte important. Arătă spre pagina de carte:

— Priviţi. Marte în tranziţie în casa a noua a lui Pluto timp de trei zile…

— Lasă asta, replică Leslie nerăbdătoare, treci la subiect.

— La subiect? A, da. Îşi lăsă iar privirea pe carte. Se va petrece un eveniment extrem de important. Iar dumneavoastră sunteţi în mijlocul lui. Veţi fi şi mai celebră decât acum, domnişoară Stewart. Numele dumneavoastră va fi cunoscut în toată lumea.

Leslie se simţea cuprinsă de o stare de euforie. Toată lumea va şti cine este ea. Vedea ceremonia de decernare a premiilor, îl auzea pe prezentator: „Şi acum, câştigătorul premiului Pulitzer pentru cel mai bun reportaj din istoria ziaristicii: domnişoara Leslie Stewart”. Auzea ropotul aplauzelor, simţea vuietul lor asurzitor.

— Domnişoară Stewart?

Leslie se trezi din vis.

— Pot să plec?

— Da. Îţi mulţumesc. Asta e tot.

*

În aceeaşi seară la ora şapte, Leslie verifica şpaltul reportajului cu titlul:

PE NUMELE PREŞEDINTELUI RUSSELL S-A EMIS UN MANDAT DE ARESTARE. PREŞEDINTELE VA FI INTEROGAT CU PRIVIRE LA ŞASE CAZURI DE OMUCIDERE.

Parcurse în grabă rândurile de sub titlu şi se întoarse spre Lyle Bannister, editorul.

— Dă-i drumul. Vreau o ediţie specială care să ajungă pe piaţă într-o oră. La aceeaşi oră, ştirea să fie difuzată şi de postul WTE.

Lyle Bannister ezită un moment.

— Poate că ar trebui ca şi Matt Baker să arunce o privire…

— E ziarul meu, nu al lui. Dă-i drumul. Acum.

— Da, doamnă.

Ridică receptorul şi formă un număr.

— Îi dăm drumul.

*

La ora şapte şi jumătate în aceeaşi seară, Barbara Gatlin şi ceilalţi se pregăteau să se întoarcă la Casa Albă.

— Am pregătit mandatul pentru arestarea preşedintelui, dar sper din tot sufletul să nu fie nevoie să-l folosim.

*

O jumătate de oră mai târziu, secretara i-a introdus în biroul lui Oliver.

Alb la faţă, Oliver îi privi intrând în Biroul Oval. Jan era lângă el, ţinându-l de mână.

— Puteţi să ne răspundeţi la întrebări acum, domnule preşedinte?

— Da, încuviinţă Oliver.

— Domnule preşedinte, pe data de cincisprezece octombrie, Chloe Houston avea audienţă la dumneavoastră?

— Aţi văzut-o?

— Nu. A trebuit să o anulez.

Primise un telefon cu puţin înainte de ora trei.

„— Eu sunt, dragul meu. Am aranjat să fiu singură. Sunt la conacul din Maryland. Te aştept la piscină, goală.

— Cred că trebuie să profit de situaţie.

— Când poţi să scapi?

— Ajung într-o oră. "

Oliver se întoarse cu faţa spre ei.

— Dacă ceva din ceea ce am să vă spun acum nu rămâne numai între noi, va fi afectată instituţia preşedinţiei, precum şi relaţiile cu o ţară străină. Fac acest lucru împotriva voinţei mele, dar nu am de ales.

Sub privirile uimite ale grupului, Oliver se îndreptă spre o uşă laterală şi o deschise. Sylva Picone păşi în birou.

— V-o prezint pe Sylva Picone, soţia ambasadorului Italiei. Am petrecut ziua de cincisprezece împreună, la reşedinţa ei din Maryland, începând cu ora patru după-amiază până la două dimineaţa. Nu ştiu absolut nimic despre moartea lui Chloe Houston sau despre vreunul dintre celelalte cazuri.

21

Dana intră în biroul lui Tom llawkins.

— Tom, am descoperit ceva important. Înainte să fie omorât, Frank Lonergan a fost acasă la Carl Gorman, recepţioner la Monroe Arms. Gorman a murit într-un presupus accident. Locuia cu sora lui. Vreau o echipă şi o cameră ca să fac un reportaj pentru ştirile de la ora zece.

— Nu crezi că a fost un accident de navigaţie?

— Nu. Prea multe coincidenţe.

— Bine, răspunse el după un moment de gândire.

— Mulţumesc. Asta e adresa. Trimite echipa acolo. Eu mă duc să mă schimb.

*

Intrând în apartament, Dana simţi deodată că ceva nu este în regulă. Zilele trecute la Sarajevo îi dezvoltaseră acest simţ al pericolului. Cineva fusese în casă. Verifică încet tot apartamentul, fiecare debara. Totul era la locul lui. *Mi s-a părut,* îşi spuse Dana. Însă nu credea că e doar o părere.

*

Când ajunse la casa lui Carl Gorman, maşina echipei era parcată pe stradă: o camionetă imensă cu o antenă mare exterioară şi dotată cu echipament sofisticat. O aşteptau Andrew Wright, inginerul de sunet, şi Vernon Mills, cameramanul.

— Unde facem interviul? o întrebă Mills.

— În casă. Vă chem când sunt gata.

— Bine.

Dana se duse la uşa din faţă şi bătu. Marianne Gorman deschise uşa.

— Da?

— Sunt…

— Ştiu cine eşti. Te-am văzut la televizor.

— Aş vrea să stăm de vorbă câteva minute.

— Bine. Intră, o pofti Marianne după o scurtă ezitare. Dana o urmă în camera de zi.

Marianne Gorman îi oferi un scaun.

— E vorba de fratele meu, nu-i aşa? A fost omorât. Ştiu sigur.

— Cine l-a omorât?

— Nu ştiu, răspunse Marianne Gorman ferindu-şi privirea.

— V-a căutat Frank Lonergan?

Femeia miji ochii.

— M-a păcălit. I-am spus unde îl poate găsi pe fratele meu şi… şi acum Carl e mort.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Despre ce voia Lonergan să vorbească cu fratele tău?

— Mi-a spus că e de la Fisc.

Dana o privi cu atenţie.

— Sunteţi de acord să înregistrăm interviul pentru televiziune? Trebuie doar să spuneţi câteva cuvinte despre moartea fratelui dumneavoastră şi ce credeţi despre criminalitatea din oraşul nostru.

— Cred că pot să fac asta, încuviinţă Marianne.

— Mulţumesc.

Dana se duse şi deschise uşa, făcându-i semn lui Vernon Mills. Urmat de Andrew Wright, Mills se îndreptă spre casă.

— E prima oară când fac asta, spuse Marianne.

— Nu trebuie să aveţi emoţii. Durează doar câteva minute.

Vernon intră cu camera în living.

— Unde filmăm?

— Aici, în living. Poţi să pui camera acolo, în colţ. Vernon aşează camera şi se apropie de Dana. Le puse fiecăruia câte un mic microfon.

— Să spuneţi când sunteţi gata, zise el şi se aşează pe o masă.

— Nu! Aşteptaţi puţin. Îmi pare rău, nu pot să fac asta, spuse Marianne

Gorman.

— De ce? întrebă Dana.

— Este... e periculos. Pot să vorbesc numai cu tine?

— Da.

Dana se întoarse spre Vernon şi Wright.

— Lăsaţi camera unde este. Vă chem eu.

— Aşteptăm în maşină, spuse Vernon.

— De ce crezi că e periculos să apari la televiziune?

— Nu vreau ca ei să mă vadă.

— Cine?

— Carl a făcut ceva ce... ce nu trebuia. A fost omorât pentru asta. Cei care l-au omorât mă vor omorî şi pe mine.

Tremura.

— Ce-a făcut Carl?

— Dumnezeule, l-am rugat să n-o facă.

— Ce să nu facă? insistă Dana.

— A... a scris o scrisoare de şantaj.

— Şantaj? replică Dana surprinsă.

— Da. Crede-mă, Carl era un om bun. Numai că îi plăcea... avea gusturi scumpe şi, cu salariul lui, nu-şi putea permite să trăiască aşa cum dorea. Nu l-am putut opri. A fost omorât din cauza scrisorii ăleia. Sunt sigură. L-au găsit şi ştiu unde să mă găsească şi pe mine. Mă vor omorî. Plângea. Nu ştiu ce să fac.

— Povestiţi-mi despre scrisoare.

— Fratele meu tocmai pleca în concediu. Îşi uitase haina la hotel, haina pe care voia s-o ia cu el, şi s-a întors. Şi-a luat haina şi s-a întors în maşină când uşa liftului particular s-a deschis în garaj. Mi-a spus că a văzut un om pe care l-a recunoscut cu surprindere. Şi mai surprins a fost când omul s-a întors să şteargă amprentele din lift. Carl n-a ştiut ce se petrece până a doua zi, când a citit în ziar despre moartea sărmanei fete şi şi-a dat seama cine a omorât-o. Atunci a trimis scrisoarea la Casa Albă.

— La Casa Albă?

— Da.

— Cui i-a trimis scrisoarea?

— Omului pe care l-a văzut în garaj. Îl ştii, tipul cu petic negru pe ochi. Peter Tager.

22

Zgomotul traficului de pe Pennsylvania Avenue ce răzbătea prin pereţii biroului îl trezi la realitate. Recapitulase totul în minte şi era mulţumit să se simtă în siguranţă. Oliver Russell va fi arestat pentru crimele pe care nu le-a comis, iar Melvin Wicks, vicepreşedintele, va deveni preşedinte. Senatorul Davis îl va putea controla uşor pe vicepreşedintele Wicks. *Şi nu se poate dovedi că am vreo legătură cu oricare din aceste omoruri,* gândea Tager.

Seara se va duce la întrunirea de la biserică. Abia aştepta. Oamenilor le place să le vorbească despre religie şi putere.

Începuseră să-l intereseze fetele la paisprezece ani. Se temuse că pierderea ochiului îl va dezavantaja în faţa sexului frumos, pe el, pe care Dumnezeu îl înzestrase cu un libido atât de puternic. Dimpotrivă însă, fetele se simţeau atrase de peticul cel negru. În plus, Dumnezeu îi dăduse lui Peter şi darul convingerii cu care le făcea pe cele mai timide şi mai cuminţi să-l urmeze pe bancheta din spate a maşinii, într-o şură sau în pat. Din nefericire, una din ele a rămas însărcinată şi a fost nevoit să se însoare cu ea. I-a făcut doi copii. Familia ar fi putut să-i devină o povară. S-a dovedit în schimb o acoperire minunată pentru aventurile lui secrete. Se gândise serios să se hirotonisească, dar întâlnirea cu senatorul Todd Davis îi schimbase viaţa. Descoperise astfel politica.

*

La început, relaţiile lui extraconjugale nu-i dăduseră nici o bătaie de cap. Până când un prieten i-a dat drogul pe care l-a luat împreună cu Lisa Burnette, o enoriaşă din Frankfort. Ceva n-a mers bine şi fata a murit. I-au descoperit corpul în râul Kentucky.

Următorul incident nefericit a fost reacţia secretarei lui Oliver Russell, Miriam Friedland, care a intrat în comă. *N-a fost vina mea.* El nu avusese nimic. Probabil că Miriam lua şi alte droguri.

A mai fost, desigur, şi Chloe Houston. O întâlnise pe coridor, la Casa Albă, când fata căuta o toaletă.

Îl recunoscuse pe dată şi era vădit impresionată.

— Sunteţi Peter Tager! Vă văd tot timpul la televizor.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Căutam toaleta.

Era foarte tânără şi foarte drăguţă.

— La Casa Albă nu există toalete publice, domnişoară.

— Ce mă fac?

— Cred că pot să te ajut, spusese el pe un ton conspirativ. Vino cu mine.

O condusese la etaj, într-o cameră de baie, şi o aşteptase. Apoi, o întrebase:

— Eşti în vizită la Washington?

— Da.

— Nu vrei să-ţi arăt adevăratul Washington? Ţi-ar plăcea?

— Foarte tare, dar n-aş vrea să vă deranjaţi.

— Pentru o fată atât de drăguţă ca tine? Nu mă deranjează câtuşi de puţin. Începem cu cina.

— Sună minunat, spusese ea zâmbind.

— Îţi promit că aşa va fi. Dar nu trebuie să spui nimănui, e micul nostru secret.

— Nu spun. Promit.

— Trebuie să merg diseară la o întrunire la cel mai înalt nivel cu oficialităţi ruse, la hotelul Monroe Arms.

O impresionase.

— Putem să luăm cina la hotel, în apartamentul imperial. Ne vedem acolo la ora şapte.

— Bine, aprobase ea cu entuziasm.

Îi explicase ce trebuie să facă pentru a ajunge în apartament.

— N-o să fie nici o problemă. Sună-mă când ajungi.

Îl sunase.

*

L-a început Chloe s-a împotrivit. Când Peter a luat-o în braţe, fata a spus:.

— Nu. Sunt fecioară.

El s-a excitat şi mai tare.

— Nu facem nimic dacă tu nu vrei, a asigurat-o. Dacă vrei, stăm de vorbă.

— Eşti dezamăgit?

— Deloc, scumpa mea.

A scos o sticluţă cu Ecstasy şi a turnat conţinutul în două pahare.

— Ce-i asta? a întrebat Chloe.

— Un energizant.

Ridică paharul şi o privi bând până la fund lichidul din paharul ei.

— E bun, a spus ea.

Au mai vorbit jumătate de oră, până când drogul a început să-şi facă efectul. Într-un sfârşit, s-a apropiat de ea, a cuprins-o în braţe şi a simţit că fata nu opune nici o rezistenţă.

— Dezbracă-te.

— Imediat.

A urmărit-o cu privirea până când a intrat în baie şi a început să se dezbrace şi el. Chloe s-a întors peste câteva minute, goală, iar trupul ei tânăr l-a excitat. Era frumoasă. Chloe a venit în pat şi au făcut dragoste. Nu avea experienţă, dar faptul că era fecioară îl excita suficient.

Când Chloe s-a oprit în mijlocul unei fraze, ameţită, a întrebat-o:

— Te simţi bine, draga mea?

— Da. Mă simt doar…

S-a ţinut de marginea patului.

— Mă întorc imediat.

S-a ridicat. Sub ochii lui, Chloe s-a împiedicat şi a căzut lovindu-se cu capul de marginea ascuţită de fier a mesei.

— Chloe!

A sărit din pat şi s-a aplecat peste ea.

— Chloe!

Nu avea puls. *Dumnezeule! Nu poţi să-mi faci una ca asta. N-a fost vina mea. A alunecat.*

S-a uitat în jur. *Nu trebuie să-şi dea seama că am fost aici.* S-a îmbrăcat repede, s-a dus la baie şi a umezit un prosop cu care a lustruit toate obiectele pe care era posibil să le fi atins. A luat poşeta fetei, a mai aruncat o ultimă privire în cameră şi s-a urcat în ascensor. Ultimul lucru pe care l-a făcut a fost să şteargă butoanele liftului. Când Paul Yerby a devenit o ameninţare, Tager s-a folosit de toată influenţa pentru a-l elimina. Nimic nu-l mai lega de moartea lui Chloe.

Apoi a fost scrisoarea de şantaj. Carl Gorman, recepţionerul, îl văzuse. Peter l-a trimis pe Sime să scape de el, spunându-i că Gorman este o ameninţare pentru preşedinte.

Şi cu asta ar fi trebuit ca totul să se încheie.

Numai că Frank Lonergan a început să pună întrebări şi a trebuit să scape şi de el. Iar acum încă un reporter băgăreţ era la rând.

Ameninţarea venea din două părţi: de la Marianne Gorman şi de la Dana Evans.

Sime plecase să le omoare pe amândouă.

23

Marianne Gorman repetă:

— Îl ştii, tipul cu petic negru pe ochi. Peter Tager.

— Eşti sigură? întrebă Dana uluită.

— E greu să nu recunoşti pe cineva care arată aşa.

— Trebuie să dau imediat un telefon.

Dana formă numărul lui Matt Baker.

— Biroul domnului Baker, spuse secretara.

— Dana la telefon. Vreau să-i vorbesc. E urgent.

— Aşteaptă puţin.

O clipă mai târziu, Matt era la telefon.

— S-a întâmplat ceva, Dana?

— Matt, tocmai am aflat cu cine era Chloe Houston când a murit.

— Ştim cu cine era…

— Peter Tager.

— Poftim?! strigă el.

— Sunt la sora lui Carl Gorman. Recepţionerul care a fost ucis. Gorman l-a văzut pe Tager în garaj când ştergea amprentele din ascensor, în noaptea când Chloe Houston a fost ucisă. Am aici o cameră. Vrei să transmit în direct?

— Deocamdată aşteaptă! ordonă Matt. Mă ocup eu. Sună-mă peste zece minute.

Trânti receptorul în furcă şi se îndreptă spre Turnul Alb.

— Leslie, să nu tipăreşti…

Ea se întoarse spre el ţinând în mână macheta titlului:

PE NUMELE PREŞEDINTELUI RUSSELL S-A EMIS UN MANDAT DE ARESTARE.

— Uite, Matt! exclamă ea exaltată.

— Leslie, am noutăţi pentru tine. Nu…

— Nu am nevoie de noutăţi. Ţi-am spus că o să te întorci. N-ai putut să pleci, nu-i aşa? Nu puteai să pleci acum. Ai nevoie de mine, Matt.

Rămăsese în prag şi se uita la ea cu mirare: *Ce s-a întâmplat cu această femeie de a ajuns aşa? Poate că mai e timp s-o salvez.*

— Leslie…

— Nu trebuie să te simţi prost pentru că ai făcut o greşeală, îl consolă Leslie. Ce voiai să-mi spui?

Matt Baker o privi îndelung.

— Voiam doar să-ţi spun la revedere, Leslie. Ea îl urmări plecând.

24

Ce se va alege de mine?

— Nu-ţi face griji, o asigură Dana. Vei fi protejată.

Luă o decizie.

— Marianne, vom face un interviu în direct şi voi da o înregistrare FBI-ului. Cum terminăm interviul, te scot de aici.

De afară s-a auzit zgomotul făcut de frânele unei maşini. Marianne se repezi spre fereastră:

— Dumnezeule!

— Ce e? întrebă Dana apropiindu-se de ea.

Sime Lombardo cobora din maşină. Se uită spre casă, apoi se îndreptă spre uşă.

Marianne începuse să tremure.

— El e… celălalt bărbat care l-a căutat pe Carl în ziua în care a murit. Sunt sigură că e implicat.

Dana ridică receptorul şi formă în grabă un număr.

— Biroul domnului Hawkins.

— Nadine, trebuie să vorbesc neapărat cu el.

— Nu e aici. Se întoarce în…

— Dă-mi-l pe Nate Erickson.

Nate Erickson, asistentul lui Hawkins, veni la telefon:

— Dana?

— Nate, am nevoie de ajutor, rapid. Am un reportaj senzaţional. Vreau să-mi dai drumul în direct, chiar acum.

— Nu pot să fac aşa ceva! protestă Erickson. Tom trebuie să decidă.

— N-am timp! explodă Dana.

Prin fereastră, Dana îl vedea pe Sime Lombardo apropiindu-se de uşă.

*

În camionetă, Vernon Mills se uită la ceas:

— Facem interviul sau nu? Am o întâlnire.

*

În casă, Dana spunea:

— E o chestiune de viaţă şi de moarte, Nate. Trebuie să-mi dai drumul în direct. Pentru numele lui Dumnezeu, acum!

Trânti receptorul în furcă, se repezi şi deschise televizorul, potrivindu-l pe canalul 6.

Rula un serial. Un bărbat în vârstă îi vorbea unei tinere femei:

„Niciodată nu m-ai înţeles cu adevărat, Kristen.” „Adevărul e că te înţeleg prea bine, George. De aceea vreau să divorţez”

„Ai pe altcineva?”

Dana se repezi în dormitor şi deschise televizorul de acolo.

Sime Lombardo bătea la uşa din faţă.

— Nu deschide! o avertiză Dana pe Marianne.

Verifică dacă microfonul e deschis. Bătăile din uşă deveniseră mai puternice.

— Să ieşim, şopti Marianne. Prin spate…

În momentul acela uşa cedă şi Sime năvăli în cameră, închise uşa în spatele lui şi se uită la cele două femei.

— Doamnelor, ce bine că sunteţi împreună!

Disperată, Dana aruncă o privire spre televizor:

„Dacă am pe altcineva, asta e numai din vina ta”. „Nu înţeleg, Kristen.”

Sime Lombardo scoase din buzunar un pistol semiautomat de calibru 22 şi începu să înşurubeze surdina.

— Opreşte-te! strigă Dana. Nu poţi… Sime ridică arma.

— Gura. Treceţi în dormitor, imediat!

— Doamne, Dumnezeule, murmură Marianne.

— Ascultă… spuse Dana. Putem…

— Ţi-am spus să taci. Şi acum mişcaţi-vă. Dana se uită la televizor.

„Întotdeauna am crezut în a doua şansă, Kristen. Nu vreau să pierd ce avem, ce am putea avea din nou.” Ecoul aceloraşi voci răzbătea din dormitor.

— V-am spus să mişcaţi. Trebuie să terminăm odată!

În momentul în care cele două femei în panică făcură primul pas spre dormitor, lumina roşie a camerei din colţ se aprinse. Imaginea lui Kristen şi George dispăru de pe ecran şi se auzi vocea unui crainic:

— Întrerupem programul pentru a transmite în direct un reportaj din cartierul Wheaton.

Camera de zi a familiei Gorman umplu dintr-o dată ecranul. Dana şi Marianne erau în faţă, Sime în spate. Bărbatul se opri uluit, la vederea propriei imagini pe ecran.

— Ce… ce dracu’ se întâmplă?

În camionetă, tehnicienii priveau noile imagini care invadaseră ecranul.

— Dumnezeule! exclamă Vernon Mills. Suntem în direct.

Dana se uită spre ecran şi spuse o rugăciune în gând. Se întoarse spre cameră:

— Dana Evans vă transmite în direct din casa lui Carl Gorman, cel care a fost omorât în urmă cu câteva zile. Stăm de vorbă cu cineva care are informaţii cu privire la moartea acestuia.

Se întoarse cu faţa la el:

— Aşadar, vreţi să ne spuneţi exact ce s-a întâmplat? Lombardo rămăsese paralizat, se privea pe sine pe ecran, umezindu-şi buzele cu limba.

— Hei!

În televizor, îşi auzi vocea spunând „Hey!”, se văzu mişcându-se în momentul în care se aplecă spre Dana.

— Ce dracu’ faci? Ce şmecherie mai e şi asta?

— Nu e nici o şmecherie. Suntem în direct. Două milioane de oameni se uită la noi.

Văzându-se încă o dată pe ecran, Lombardo vârî grăbit pistolul în buzunar.

Dana se uită cu coada ochiului la Marianne Gorman, apoi îl privi pe Sime Lombardo drept în faţă:

— Peter Tager este cel care a ordonat uciderea lui Carl Gorman, nu-i aşa?

*

În clădirea poliţiei, Nick Reese se afla la birou când un asistent năvăli

înăuntru:

Repede! Uită-te! Sunt în casa lui Gorman. Deschise televizorul pe canalul 6 şi imaginea umplu ecranul.

— Peter Tager ţi-a spus să-l omori pe Carl Gorman?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Închide televizorul ăla afurisit până când…

— Până când ce? Vrei să ne omori în faţa a două milioane de oameni?

— Iisuse! răcni Reese. Ia câteva maşini. Să mergem acolo, repede.

*

În Salonul Albastru de la Casa Albă, Oliver şi Jan se uitau la televizor, uluiţi.

— Peter? Nu-mi vine să cred, şopti Oliver.

Secretara lui Peter Tager năvăli în birou.

— Domnule Tager, deschideţi televizorul, pe canalul 6.

Se uită nervoasă la el şi se grăbi să iasă. Peter o urmări cu privirea, şocat. Apucă telecomanda şi deschise televizorul. Dana tocmai spunea:

— … Peter Tager este responsabil de moartea lui Chloe Houston?

— Nu ştiu nimic despre asta. Întrebaţi-l pe Tager.

Peter Tager se uita la ecran şi nu-i venea să-şi creadă ochilor. *Aşa ceva nu se poate! Dumnezeu nu-mi poate face una ca asta!*

Sări în picioare şi se năpusti spre uşă. *Nu-i las să pună mâna pe mine. Am să mă ascund!* Se opri dintr-o dată. *Dar unde? Unde să mă ascund?* Se întoarse încet la masă şi se prăbuşi pe scaun. Aşteptând.

*

La ea în birou, Leslie Stewart se uita uluită la televizor: *Peter Tager? Nu! Nu! Nu!* Leslie smulse receptorul şi formă un număr de telefon:

— Lyle, opreşte ediţia specială! Nu trebuie să apară! Mă auzi? Nu…

— Domnişoară, ediţia specială a ajuns la vânzare acum o jumătate de oră. Mi-aţi spus…

Încetişor, Leslie puse receptorul în furcă. Se uită la titlul din *Washington Tribune*:

PE NUMELE PREŞEDINTELUI RUSSELL S-A EMIS UN MANDAT DE ARESTARE.

Apoi ridică ochii spre pagina înrămată de pe perete:

DEWEY ÎL ÎNVINGE PE TRUMAN.

„Veţi fi şi mai faimoasă decât acum, domnişoară Stewart. Numele dumneavoastră va fi cunoscut în toată lumea”.

Mâine, numele ei va fi bătaia de joc a lumii întregi.

*

La Gorman acasă, Sime Lombardo se mai uită o dată la imaginea sa de pe ecran şi spuse:

— Plec.

Se năpusti spre uşa din faţă şi o deschise. Jumătate de duzină de maşini de poliţie parcau în clipa aceea în faţa casei.

25

Jeff Connors şi Dana îl aşteptau pe Kemal la aeroportul Dulles International.

— Viaţa lui a fost un iad, explica Dana nervoasă. El nu e ca ceilalţi băieţi. Vreau să spun că nu trebuie să te surprindă dacă n-o să lase să se vadă nici un semn de emoţie.

Voia cu disperare ca Jeff să-l placă pe Kemal, iar Jeff îi simţea îngrijorarea.

— Nu-ţi face griji, draga mea. Sunt sigur că e un băiat minunat.

— A sosit!

S-au uitat în sus şi au văzut un punct care se mărea până au ajuns să recunoască un strălucitor 747. Dana îi strânse uşurel mâna.

— A venit!

Pasagerii coborau din avion. Dana privea neliniştită şirul călătorilor.

— Unde...?

Era acolo. Îmbrăcat cu hainele cumpărate de ea la Sarajevo, cu faţa proaspăt spălată. Coborî rampa încet şi se opri la vederea ei. Se priveau nemişcaţi. Apoi începură să alerge unul spre celălalt. Dana îl îmbrăţişă, iar mâna lui teafără o strângea pe a ei. Plângeau amândoi.

Când şi-a regăsit vocea, Dana i-a urat în sfârşit:

— Bine ai venit în America, Kemal.

Băiatul dădu doar din cap. Nu putea încă să vorbească.

— Kemal, vreau să-ţi prezint un prieten. Jeff Connors. Jeff se aplecă.

— Bună, Kemal. Am auzit multe despre tine.

Kemal se lipi şi mai tare de Dana.

— Vei locui la mine acasă, spuse Dana. Vrei?

Kemal încuviinţă. Nu se va mai despărţi niciodată de ea.

Dana se uită la ceas:

— Acum să mergem. Trebuie să transmit o declaraţie de la Casa Albă.

*

Ziua era perfectă. Cerul era albastru şi clar şi o briză răcoroasă sufla dinspre Potomac

Se afla în Grădina cu Trandafiri, împreună cu alţi aproape patruzeci de reporteri de televiziune şi radio. Camera era îndreptată către preşedinte care se afla pe podium, cu Jan alături.

Preşedintele îşi începuse discursul:

— Trebuie să fac un anunţ important. În acest moment se desfăşoară o întâlnire a şefilor Emiratelor Arabe Unite, al Libiei, Iranului şi Siriei, la care se discută un tratat de pace pe termen lung cu Israelul. Astăzi de dimineaţă am fost informat că negocierile merg foarte bine şi că tratatul va fi semnat într-o zi sau două. Este extrem de important ca Congresul Statelor Unite să ne sprijine în acest efort vital.

Oliver se întoarse spre bărbatul de lângă el:

— Domnul senator Todd Davis.

Senatorul, îmbrăcat în alb, se apropie de microfon:

— Este un moment extrem de important pentru istoria ţării noastre. De foarte mulţi ani, aşa cum bine ştiţi, ne străduim să aducem pacea între Israel şi

ţările arabe. Un ţel dificil, împlinit acum, cu sprijinul şi îndrumarea minunatului nostru preşedinte. Sunt fericit să spun că, iată, în sfârşit, eforturile noastre au fost răsplătite.

Se întoarse spre Oliver:

— Să-l felicităm cu toţii pe marele nostru preşedinte pentru magnificul rol pe care l-a jucat...

S-a terminat un război, gândea Dana. *E un început. Poate că, într-o bună zi, adulţii vor învăţa să-şi rezolve problemele cu dragoste, nu cu ură. Poate că vom construi o lume în care copiii să crească fără să mai audă sunetul bombelor şi al maşinilor de război, fără teamă că membrele lor vor fi smulse de soldaţi necunoscuţi.* Se întoarse spre Kemal, care îi şoptea însufleţit ceva lui Jeff, la ureche. Dana zâmbi. Jeff o ceruse în căsătorie. Kemal va avea un tată. Vor fi o familie. *De unde atâta noroc pe capul meu?*

Discursurile se terminaseră.

Cameramanul îndreptase camera înspre Dana.

— Dana Evans a transmis pentru WTE Washington, D.C.

SFÂRŞIT